

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

31.
MLADIFEST
Međugorje 2020

„DOĐITE I VIDJET
ĆETE!“ (Iv 1,39)

31. MLADIFEST
MEĐUNARODNI
MOLITVENI FESTIVAL
MLADIH

Marija – protulijek
suvremenim zabludama

Marijina molitva srcem

Veličina malenosti ili
kako se svidjeti Bogu

SVETOST JE CILJ MAJČINSTVA!

VRIJEME PROVJERE VJERE

SUVREMENI IKONOKLAZAM –
PLOD ZABORAVA BOGA

VJEROVJESNICA I
DJELITELJICA LJUBAVI

Gospina škola | Događanja | Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima
Teološki podlistak | Iz života Crkve | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina

„Draga djeco! U ovom nemirnom vremenu gdje đavao žanje duše da ih sebi privuče pozivam vas na ustrajnu molitvu da u molitvi otkrijete Boga ljubavi i nade. Dječice, uzmite križ u ruke. Neka vam on bude poticaj da ljubav uvijek pobjeđuje, na poseban način sad kad su križ i vjera odbačeni. Vi budite odsjaj i primjer vašim životima da su vjera i nada još žive i novi svijet mira da je moguć. S vama sam i zagovaram vas pred mojim sinom Isusom. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.“

Foto: Arhiv ICMM

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje

Glavni urednik

Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate

Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura

Ana Vulelija

Grafičko oblikovanje

SBD, Mostar

Tisak

Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Iz svih zemalja EU u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici Foto Arhiv ICMM

Gospina škola

Marija – protulijek suvremenim zabludama, FRA T. PERVAN

Marijina molitva srcem, FRA M. ŠAKOTA

Veličina malenosti ili kako se svidjeti Bogu, FRA S. MABIĆ

„Dođite i vidjet ćete.“, K. MILETIĆ

Događanja

Mladifest

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Svetost je cilj majčinstva!, M. MILETIĆ

Vrijeme provjere vjere, I. ŠARAC

Teološki podlistak

Suvremeni ikonoklazam – plod zaborava boga, FRA T. PERVAN

Vjerovjesnica i djeliteljica ljubavi, D. JURČEVIĆ ČERKEZ

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Hod za život, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

MLADIFEFEST – PROCVAT POMLAĐENE CRKVE!

ZAVRŠIO JE JOŠ JEDAN MLADIFEST. Svima je jasno: nikakav ljudski marketing ne bi mogao nešto ovako domisliti. Ovdje se naziru jasne konture milosti i djelovanja Duha Svetoga! Pokretač, pok. fra Slavko Barbarić, sigurno nije ni slutio da će se od njegova nadahnuća, kao gorušičina zrna razviti moćno i visoko stablo, da će misna slavija predvoditi kardinali, biskupi i provincijali, a mladima čitati poruke našega dragog pape Franje.

Ovdje u Međugorju, na Mladifestu, nazire se slika prve Crkve koja moli i zahvaljuje. Poučak je to za nadobudne „demokrate“ ovoga svijeta da vide kako izgleda demokracija i tolerancija, kako se u različitosti svijeta nalazi zajednički nazivnik – Isus prema kojem usmjerava Njegova Majka. Na ovom susretu nema segregacije niti rasizma: svi su tamo s ljubavlju i poštovanjem prihvatni. Mladifest je i svojevrsan susret, prožimanje različitih kultura, konstruktivan dijalog koji ima cilj ovaj svijet učiniti boljim i plemenitijim mjestom, preko vlastitog predanja Bogu, posebno kroz sakramentalni život. Uče mladi na konkretnom primjeru što je i kakva je Crkva, kako je treba jačati i razvijati, poštivati i ljubiti.

U Međugorju nema naglašene parade ni modne poze – duhovne niti svjetovne – sve je svedeno na važno. Susret sa samima sobom – s idealima, ali i grijesima. Mladi na Mladifestu svjedoče i nama starijima. Izazivaju divljenje! Razlaže se ta činjenica na sveukupni katolički korpus. Koliko li su samo roditelji sretni da im djeca mole, da su na misi, da Bogu u ruke predaju svoje dane, svoje ljubavi, svoje parnice i svoju iskonsku čežnju za ljubavlju. Ugodno iznenađuje konkretnost, odlučnost i zahtjevnost. Ima tuge i ushita jer mladost je takva. Cijeli taj koloplet raspoloženja, bio tužan ili radostan traži i treba pomoć i blagoslov neba. Spasa nema u površnosti, nego se naglašavaju herojske krjeposti i upućuje na pravi put milosrđa i solidarnosti, na empatiju prema drugima i pokajanje pred sobom. Propovjednici usmjeravaju mlade prema Evanđelju i Katekizmu Katoličke Crkve, te na osobno obraćenje.

Ipak, sve bi bilo manjkavo bez osobnoga čina pomirenje i pokajanja. Srećom, ovdje se deseci tisuća ispovijedaju i donose odluke za život. Slika je to koju treba prezentirati svijetu: kolone mladih koje se ispovijedaju umjesto da kao u nekim zemljama grijehe pišu na papiriće i ritualno s prezbiterima to spaljuju u peći.

Ovakva događanja pomažu Crkvi i svijetu kao dobra priprema, dobar poticaj i temelj za odgovor na osobne, crkvene i društvene zadatke koje su pred svakom osobom. Lijepo je i utješno vidjeti kako mladost pokajanje ne ostavlja za zrele i staračke dane, nego to čini već sada i razmišlja o vječnom životu. Crkva se tako u Međugorju oslikava u dušama mladih kao osobiti dar, predragocjeno dobro koje treba brižno njegovati i čuvati.

Neka ljubav, ovdje doživljena, sve mlade osnaži da hrabro krenu u život i da uvijek istom snagom svjedoče Božje ime, zahvalnost Majci Božjoj i duhovna iskustva koja su doživjeli u Međugorju.

MARIJA

protulijek suvremenim zabludama

Dva teološka gorostasa minuloga stoljeća, katolik H. Urs von Balthasar (+1988.) i najveći teolog iz zajednica proisteklih iz reformacije Karl Barth (+1968.) živjeli su u Baselu i redovito se sastajali i razgovarali. Bijaše to doba nakon Koncila. Jednom zgodom gotovo zlurado K. Barth, koji je redovito slušao katoličke radijske emisije, predbaci von Balthasaru: „Dakle, i u vas može bez Marije.“ Primijetio je u tim godinama nakon Sabora kako se u Katoličkoj Crkvi sve manje govori o Mariji, kako nije više u žarištu pobožnosti.

FRA TOMISLAV
PERVAN

ISTINA, NAKON SABORA SPUSTILA SE PROLJETNA SLANA NA MARIOLOGIJU I MARIJANSKU POBOŽNOST U KATOLICIZMU.

Dobro je to zamijetio sveti papa Pavao VI. te je Duhom ponukan 1974. izdao apostolsku pobudnicu *Marialis Cultus* u kojoj ponovno ističe značenje Marijina lika, donosi upute za pravilno štovanje Blažene Djevice Marije. Pogotovo je zamašnjak u odnosu prema Djevici Mariji došao s poljskim papom sv. Ivanom Pavlom II. koji je svoj život stavio pod Marijin plašt: *Totus tuus!*

MARIJA - JAMSTVO VJERE

Nijekanje ili obezvrjeđivanje Marije i njezine uloge u Isusovu životu te u životu Crkve izravno je povezano s protuženskim i protumaterinskim, protuobiteljskim nihilizmom koji danas uvelike zahvaća zapadnu hemisferu. Marija je kamen spoticaja za protestante od početka. U protestantizmu smo svjedoci samih početaka ikonoklazma, spaljivanja kipova i slika svetaca, napose Majke Božje te totalnom devastacijom, pustošenjem crkava. Danas se Mariju odbacuje, postaje predmetom ruganja u bezbožnim kulturama zadojenima nihilizmom i smrću. Nitko ne zna koliko je umjetnina u toj protestantskoj revoluciji uništeno.

Primjerice, u Americi ćete danas naići na mnoštvo televizijskih kanala koji po cijele dane govore o biblijskim likovima, prim. iz Staroga zavjeta, više ili manje značajnima, ali ne ćete ili ćete vrlo rijetko naići na govor o Mariji. Nad njom postoji embargo ili nutarnja cenzura kod propovjednika, „evangelika“. Sa- gledamo li stanje u Europi, upravo su zemlje koje su odbacile Mariju, napose protestantske, danas većinski ateističke. Vjere nema. Zorni primjer bivša Istočna Njemačka. Duhovna i religijska pustoš. Marija je uz Krista srce kršćanstva.

Uzmemo li Marijin lik pod leću, njezina nam „storija“ pomaže osvjetliti puninu Božje ljubavi te istaknuti mjesto majčinstva i obitelji u povijesti spasenja. Upravo to Zapadu treba danas, želi li imati kakvu-takvu budućnost.

Prijepor oko Marije i za Mariju prijepor je o središnjem značenju majčinstva i obitelji u čovjekovu životu i iskustvu. Nijekanje Marije potkapa poimanje kulture i vrijedno-

vanje majčinstva te obitelji. Kušajući odstraniti Mariju iz poklada vjere, protestantski su križari ustali i protiv majčinstva i obitelji. Potkapajući, sabotirajući najdražesniju, najplodotvorniju, najumilniju sliku majčinstva, naime Majku Božju, protumarijanisti pripremili su tlo za protuženske i protubožne nihiliste koji uvelike nadziru suvremena kulturna zbivanja i medije. Nikakva slučajnost da su zemlje u kojima je najsnažniji feministički pokret one što su zanijekale prisutnost Marije u srcu zapadne kulture i civilizacije.

MARIJA - MILOSNO BIĆE

U početku je Gospodin povjerio stvarenje Adamu i Evi. Drama istočnoga grijeha, čovjekova pada te Protoevanđelja, naime, navještaj *Žene koje će rod satirati glavu Zmiji* odnosi se i na Adama kao i Evu (Post 3,15). Crkveni oci i mislioci iz drugoga stoljeća poput Justina i Ireneja vidjeli su u obećanju Evi, da će se roditi od žene Potomak koji će satrti glavu Zmiji, prvo pretkazivanje Kristova dolaska. Bitno je prepoznati, Eva je povezana s tim proroštvom te je žena usko vezana u obećanje spasenja i otkupljenja. Za Justina i Ireneja Protoevanđelje ističe Marijinu majčinsku ulogu u drami spasenja.

Povijest Izraelova izlaska i oslobođenja iz robovanja u Egiptu (=gri-jehu) usko je vezana sa Zavjetnim kovčegom. Mojsije je dao načiniti Kovčeg zavjeta prema napatku samoga Gospodina. Izraelci su ga nosili kao svetinju za pustinjškoga hoda. U njemu bijahu mana, hrana kojom su se hranili u pustinji, ploče Saveza te Aronov štap, znamen svetećenstva. Taj je Zavjetni kovčeg ulijevao Izraelcima snagu za ulaska u Obećanu zemlju, a u vremenu sudaca te kraljeva bijaše uzdanica u pobjedi nad okolnim neprijateljima. David je unio Kovčeg zavjeta u zemaljski Jeruzalem (2 Sam 6), pjevao je i plesao pred Gospodinom koga je predstavljao Kovčeg zavjeta (2 Sam 6,16).

Božji Duh, kroz novozavjetne pisce, jamči da će poveznica između Marije i Eve, Marije i Kovčega zavjeta te Marije i obiteljskog života te spasenja biti vidljiva očima i srcu vjere. Sveti Ivan Damašćanin piše kako „Kovčeg pretkazuje svetu Djevicu Majku Božju“. Prema njemu i sami Gorući grm u pustinji pretkazuje plodno i milosno biće, Majku Božju. Brojne su

Uzmemo li Marijin lik pod leću, njezina nam „storija“ pomaže osvjetliti puninu Božje ljubavi te istaknuti mjesto majčinstva i obitelji u povijesti spasenja. Upravo to Zapadu treba danas, želi li imati kakvu-takvu budućnost.

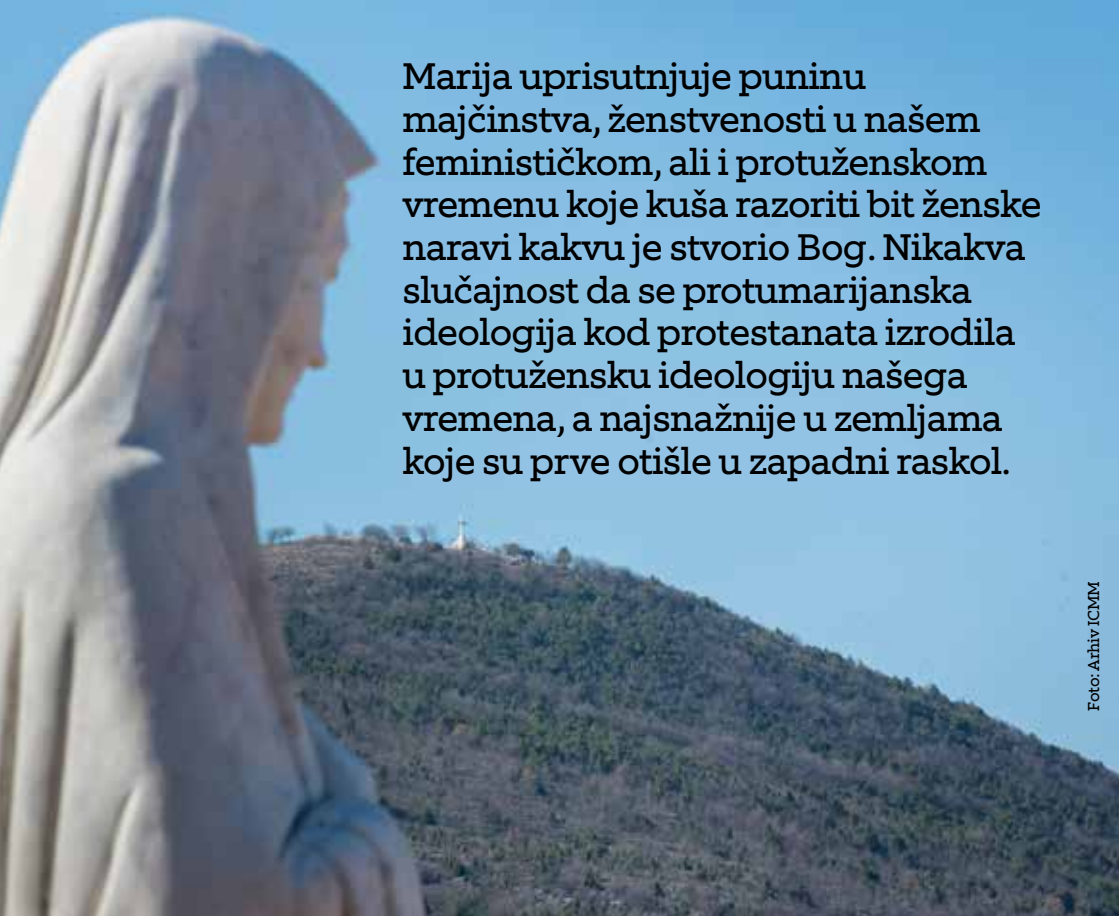
slike koje stavljaju Mariju u žarište Božjega spasenskoga plana.

U Bibliji, napose Ivanovim spisima, imamo snažno naglašenu protugnostičku crtu. Naime, značajka gnoze i gnostičke misli je poistovjećivanje žene i ženstvenosti sa zemljom, materijom, negativnim, ništavnim, prolaznim, zemaljskim. Gnoza prezire tijelo i teži za višom spoznajom (tzv. gnoza). U Otkrivenju imamo naspram zaklanu Jaganjcu-Kristu, u 12. poglavlju Ženu obučenu suncem, protutežu Babilojskoj bludnici (Otk 17,18), koja srljavajući u propast povlači za sobom poklonike. Gnoza se provlači kroz srednjovjekovne hereze, sastavni je dio revolucija koje žele promijeniti postojeći svijet nabolje. U protestantizmu od početka imamo isključivanje Marije iz biblijske poruke naglašavanjem Krista – Christus Solus. To isticanje „jedino Krist“ vodilo je u isključivanje suradnje stvorenja u djelu otkupljenja. U protestantizmu na crti od Eve do Marije gotovo ništa nije teološki ni biblijski značajno. Ono što su isticali sveti oci od Ignacija, Justina, Ireneja Lionškoga te srednji vijek o ulozi Marije i Eve je ponovni pad u poganstvo, izdaja jedincatosti osobe Isusa Krista. Katolička Crkva naglašava upravo to – vjernost zemlji. Tijelo je osovina, stožina spasenja (Tretuijan), a ne spoznaja, gnoza.

MARIJA - ZAVIČAJ CRKVE

Današnji radikalni feminizam nalik je provali vulkana, dugo nataložena gnjeva protiv te jednostranosti, ali feminizam svojom isključivošću srlja u poganstvo i neognostičke pozicije. Niječući Oca i Sina niječu srčiku

MARIJA TRAJNO SMJERA PREMA KRISTU, MARIOLOGIJA PREMA KRISTOLOGJI, ONA UVIJEK OSTAVLJA OTVORENIM PUT PREMA OTAJSTVU ISUSA KRISTA. MARIJA JE NIKADA ZASTRTI ILI ZAPRIJEČENI PRISTUP ISUSU. ONA JE POVEZNICA IZMEĐU TEOLOŠKOG RAZUMA I VJERNIČKOGA SRCA, OSJEĆAJA, EMOCIJA.

Marija uprisutnjuje puninu majčinstva, ženstvenosti u našem feminističkom, ali i protuženskom vremenu koje kuša razoriti bit ženske naravi kakvu je stvorio Bog. Nikakva slučajnost da se protumarijanska ideologija kod protestanata izrodila u protužensku ideologiju našega vremena, a najsnažnije u zemljama koje su prve otišle u zapadni raskol.

Foto: Arhiv ICM

biblijske poruke. Ukloni li se Marija, nestaje i Crkva, nestankom Marije nema Crkve. Nijekanjem Marije u *mainstreamu* suvremene teologije nestaje i Crkva, što rezultira nesposobnošću čitati Bibliju u cjelini. Izgubi li se Crkva, nestaje zavičaja u kome je čovjek udomljen.

Štujući Mariju, vrjednujemo žensku crtu u cjelini Pisma, počev od Eve. Po Mariji otkrivamo i iščitavamo sadržaj spasenja koji kaže da nauk o Kristu, kristologija, ne isključuje marijanski, ženski element niti ga potiskuje, niti mariologija, nauk o Mariji, umanjuje kristologiju, već preko kristologije i mariologije dolazi do izražaja punina istine o Bogu i spasenju.

Marijansko iščitavanje Biblije pomaže bolje shvatiti Bibliju i ljudsku, antropološku protegu u njoj te tako pred nama izranja Marija i njezina povijesna dinamika u cjelini spasenja. Suvišno je voditi prijepore o Mariji „Posrednici“, „Suotkupiteljici“, dovoljno je što Crkva o njoj vjeruje u četiri marijanske dogme. Ona je bez grijeha začeta, ona je Djevica, Majka Božja te je na nebo uznesena. Dostaje nam jedno, ona posreduje, uloga joj je posrednička, i u svim ukazanjima tijekom povijesti.

Ne treba stavljati u žarište Marijino „biti“, nego Marijino poslanje, u povišnoj protežnici, njezino djelovanje

PRIJEPOR OKO MARIJE I ZA MARIJU PRIJEPOR JE O SREDIŠNJEM ZNAČENJU MAJČINSTVA I OBITELJI U ČOVJEKOVU ŽIVOTU I ISKUSTVU. NIJEKANJE MARIJE POTKAPA POIMANJE KULTURE I VRJEDNOVANJE MAJČINSTVA TE OBITELJI. KUŠAJUĆI ODSTRANITI MARIJU IZ POKLADA VJERE, PROTESTANTSKI SU KRIŽARI USTALI I PROTIV MAJČINSTVA I OBITELJI. POTKAPAJUĆI, SABOTIRAJUĆI NAJDRAŽESNIJU, NAJPLODOTVORNIJU, NAJUMILNIJU SLIKU MAJČINSTVA, NAIME MAJKU BOŽJU, PROTUMARIJANISTI PRIPREMILI SU TLO ZA PROTUŽENSKO I PROTUBOŽNE NIHILISTE KOJI UVELIKE NADZIRU SUVREMENA KULTURNA ZBIVANJA I MEDIJE.

i poslanje kao Gospodinove Majke. Njezino „biti“ (esse) vidljivo je u njezinu poslanju, povijesnom djelovanju (agere-akcija). Mariju ne gledamo ni u Međugorju u njezinu „biti“, tko je i što je, već u njezinoj dinamici i aktivnoj ulozi u povijesti spasenja. Tu je Marija neumorna.

Marija nije u visinama, u sjaju i slavi svojih povlastica, krunom okrunjena, nije pridržana za Nebo. Ne promatramo je niti kontempliramo u slavi, nego njezinu povijesnom djelovanju. Povijesna je dinamika spasenja trajni prostor Marijina djelovanja.

Marija nije u prošlosti, nije samo u Nebu, ona je ovdje i danas. S nama. Ona je u povijesti djelatna, ona je među nama, djeluje u vremenu. Njezin život nije iza nas ni iznad nas, ona s nama hodi, su-hodi, pret-hodi. Ona tumači povijesni trenutak kroz svoja ukazanja i poruke. Tumači našu povijest ne teorijom, nego djelovanjem, nudeći pro-spektivu, ne retrospektivu. Tu sagledavamo tko je i što je ona, te tko smo i što smo mi na zemlji.

Marijino je posebno vrijeme došašće, ali i mjeseci svi-banjanje i listopad. Slavimo njezino uznesenje u kolovozu kao vrhunac Božjega djelovanja nakon proslave utjelovljenja i rođenja za Božić, otkupljenja u korizmi i uskrsnom vremenu, posvete na Duhove. I kao *culmen* – vrhunac i

klimaks života nudi nam se Marija na nebo uznesena kamo svi težimo i smjeramo. Marija puto- i smjerokaz!

MARIJA - DVOKRATNO DOŠAŠĆE

Marijanski princip Crkvu uosobljuje, personalizira, dok Petrov smjera na strukturu. Marija dira osobu, srce. Crkva nije samo ustroj, struktura, nego osoba u Marijinu liku. Marija je Crkva u *nukleusu*. Marija je utjeloviteljska, ona je jedinstvo *biosa*, bića, osobe, odnosa prema Bogu, samosvojnosti stvorenja prema Stvoritelju. Bog je kao osobu oslovljava preko Anđela. Marijanski princip u Crkvi smjera prema srcu i emociji, odnosi se na afektivnu protegu, te vjeru učvršćuje emocionalno u dubini čovjekova srca i najdubljem žilju bića. Marija je advent u osobi, ispunjena radošću skorog rođenja, u službi utjelovljenja. Protestantizam je bez Marije hladan, racionalan, racionalizam koji vodi u konačnici u nijekanje Isusova božanstva, pretvara vjeru u etiku.

Marija je dvokratno došašće-advent, u rođenju Sina te iščekivanju Duha i rađanju Crkve. Marija je neodvojiva od muke Sina. Ona je uključena u stradanje Sina, što je Šimun pretkazao u Hramu. Marija je mačem probodeno Srce! Sveti je Luka stvorio nerazmršivi čvor između utjelovljenja i muke; radosna i žalosna otajstva, Božić i Veliki petak utkao je u nerazdvojivo jedinstvo. Marija trajno smjera prema Kristu, mariologija prema kristologiji, ona uvijek ostavlja otvoreni put prema otajstvu Isusa Krista. Marija je nikada zastri ili zapriječeni pristup Isusu. Ona je poveznica između teološkog razuma i vjerničkoga srca, osjeća, emocija.

Protestanti nisu kadri sagledati Marijino ulogu u povijesti spasenja. Svjedoči to o njihovu nihilističkom duhu i negacijskom ishodištu. Od-bacivanje Marije u protestantizmu, a potom na cijelom Zapadu je porazno, jer je njezina krv kolala žilama Božjega Sina na zemlji. To očituje kako je protestantizam u svojoj srčici religija negacije, vjera nijekanja, odricanja od zdrave tradicije, lom s petnaest stoljeća kršćanstva.

Luther je počeo reformaciju negiranjem te susljedno njegov nauk pored svih svojih pozitivnih učinaka ne poznaje drugo osim negacije. Nema sakramenata u pravom smislu

riječima osim krštenja, ženidba je prema Lutheru „weltlich Ding“, svjetovna stvar. Poremećeni sustav vrijednosti u protestantizmu razlogom je što u velikom dijelu kršćanstva nemamo istinski ženski uzor koji bi u sebi tjelotvorio puninu i plodotvornost ženskoga principa i ženstvenosti u Božjem spasenjskom i otkupiteljskom planu. Suhoparna muška prevlast iznjedrila je prosvjetiteljstvo (racionalizam). Znamo u što je racionalizam gurnuo svijet od Francuske revolucije krajem 18. stoljeća, kroz cijelo 19. stoljeće, napose u 20. stoljeću, najkrvavijem u povijesti svijeta i čovječanstva.

MARIJA - PUNINA MAJČINSTVA

Marija je najprije Majka. Kao Majka rodila je Božjega Sina te Velikoga Svećenika koji spašava svijet sabirući u jedno Božju obitelj. Prvi nalog praroditeljima bijaše: „Budite plodni i množite se!“ Marija oblikuje u svome tijelu Krista. To je uzbiljenje onoga što je Bog rekao Adamu i Evi. Ona je uvijek uzor istinske ženstvenosti i majčinstva – posvemašnji kontrast današnjoj hladnoj, sterilnoj, smrću natopljenoj kulturi što bježi od majčinstva, ženstvenosti, plodnosti, obitelji. Pobožnost Blaženoj Djevici Mariji ne može se odvojiti od majčinstva, pa time ni od sakramentalne i svete naravi obitelji – što protestanti, a na njihovu tragu svi suvremeni „aktivisti“ odbacuju, svjesno ili nesvjesno, zbog njihova obezvrjeđivanja Marije i žene te nijekanja uloge obitelji u Božjem planu spasenja.

Blažena Djevica Marija – novi Kovčeg zavjeta – jedna je od najsilnijih Marijinih slika koju treba ponovno otkriti i oživjeti. Treba ispisati velikim slovima. Sveti Proklo piše: „Marija se štuje jer je postala majka i sluškinja, oblak i odaja, Kovčeg Gospodnji... Stoga joj se obratimo i recimo joj: Bлагословљена ti među ženama jer ti si jedina iscijelila Evinu tugu i bol. Ti si jedina nosila u sebi cijenu svijeta.“ Sv. Ambrozije veli: „Što bismo nazvali Kovčegom zavjetnim nego presvetu Mariju? Jer kao što je Kovčeg zavjetni nosio u sebi ploče Zavjeta, tako je i Marija nosila Baštinika istoga Zavjeta. Onaj je Kovčeg u sebi nosio Zakon, a Marija Evanđelje. Onaj je imao glas, a ona je imala Riječ, Boga.“

To bijaše opće mjesto u teologiji i pobožnosti u kršćanskim zemljama petnaest stoljeća dok protestantizam nije razorio bogatu i plodnu stvarnost Božje spasenjske ljubavi u teoriji i praksi.

David, starozavjetna slika Krista Gospodina, unio je Kovčeg zavjetni u zemaljski Jeruzalem. Ivan u Knjizi Otkrivenja opisuje Kovčeg Saveza: „I otvori se hram Božji na nebu i pokaza se Kovčeg saveza njegova...“ (Otk 11,19), potom se „pojavi veliko znamenje na nebu: Žena odjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda“ (12,1). Trudna je i u mukama rađanja. Vidimo Kovčeg i trudnu Majku u nerazdvojivu jedinstvu, jasni znak kako je Marijino majčinstvo povezano sa spasenjem te je Žena obučena u Sunce Marija.

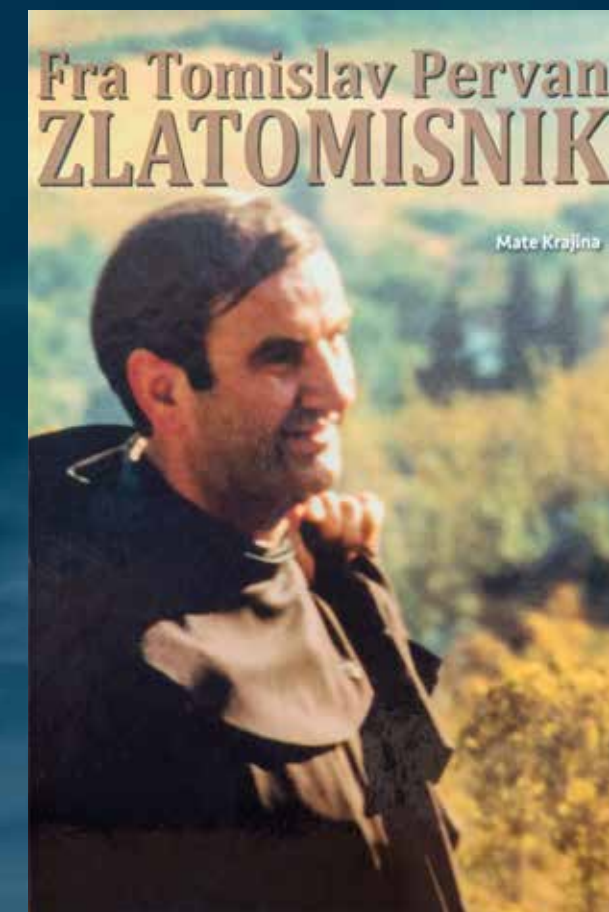
Marija uprisutnjuje puninu majčinstva, ženstvenosti u našem feminističkom, ali i protuženskom vremenu koje kuša razoriti bit ženske naravi kakvu je stvorio Bog. Nikakva slučajnost da se protumarijanska ideologija kod protestanata izrodila u protužensku ideologiju našega vremena, a najsnažnije u zemljama koje su prve otišle u zapadni raskol.

Marija je velika protusvjetovna snaga koja utjelovljuje plodnost, milost i vjeru – sve zbiljnosti koje naš suvremeni svijet očajnički treba. Marija na nebo uznesena podsjeća na središnje značenje majčinstva i materinstva u odnosu na spasenje. Oni koji to izgube iz svoga zrenika, neizbježno srljaju u provaliju sterilnosti, neplodnosti, smrti.

Svi možemo sagledati plodove nijekanja Marije. Protulijek našoj sterilnoj protukulturi i protuživotu jest Majka Božja, njezino Uznesenje na nebo trajno nas podsjeća na mjesto majke i obitelji u našem životu i spasenju.

Monografija o životu i radu fra Tomislava Pervana.

Knjiga ima 400 stranica. Donosi probrane fra Tomislavove tekstove, potom recenzije njegovih knjiga, bibliografiju, priloge i čestitke prijatelja i poznanika. Na koncu sjećanja iz osobnog albuma.

Dr. fra Tomislav Pervan dao je golem doprinos teološkom, intelektualnom i kulturnom obogaćenju Hercegovačke franjevačke provincije, a i cijele Crkve u Hrvata.

Knjigu možete naći u Suvenirmici Informativnog centra MIR Međugorje.

FRA MARINKO
ŠAKOTA

Marijina molitva srcem

MARIJA NAS POZIVA DA SE PRIBLIŽIMO NJOJ, DA POSTANEMO SLIČNI NJEZINU SRCU, KAKO BI NAM POMOGLA PRIBLIŽITI SE BOGU. UGLEDANJE U MARIJU JE POMOĆ U ŽIVLJENJU ODNOSA S BOGOM. BUDEMO LI SE NADAHNIVALI NJEZINIM ISKUSTVOM I USVAJALI NJEZIN NAČIN RAZMIŠLJANJA I PONAŠANJA, ODGOVORE NA ŽIVOTNA PITANJA NE ĆEMO TRAŽITI SAMI NEGO S NJOM; ONAKO KAO ŠTO IH NI ONA NIJE TRAŽILA SAMA NEGO ZAJEDNO S ISUSOM.

Marija se otvarala Duhu Svetom. Po njezinu primjeru činimo i mi to moleći: Duše Sveti, povedi me bliže Mariji, poniznoj službenici. Pomozi mi da upoznam njezino srce. Učini moje srce sličnim njezinu srcu. Ugledajući se u nju, povedi me bliže Bogu.

Osam Veliča, godišnjeg hodočašća u jeruzalemski Hram te molitve u iščekivanju dolaska Duha Svetog zajedno s učenicima nakon Isusova uskrsnuća nemamo drugih zapisanih primjera Marijine molitve. No, iz svih događaja i susreta zapisanih u evanđeljima možemo naslućivati kakva je Marija kao osoba, kakvo je njezino srce, njezin način razmišljanja i gledanja, što nam može pomoći da naslutimo kakva bi mogla biti i njezina molitva.

Posebno iz Lukinih tekstova, koji najviše govore o Mariji, uočavamo kako Marija nikad ne ostaje u glavi, samo kod svoga mišljenja i gledanja na neku situaciju, nego silazi u srce, u dubine svoga bića, i tu se nanovo susreće s onim što joj je bilo rečeno.

Marija ima otvoreno srce. Svim susretima i događajima pristupa iskrena srca, govoreći svoje misli i stavove, ali uvijek istovremeno i raspoložena slušajući što drugi kažu. Nekoliko je primjera koji to potvrđuju: Kad joj je došao anđeo Gabriel, kad je pronašla dvanaestogodišnjeg Isusa u Hramu, kad na svadbi u Kani od Isusa traži da učini nešto jer „vina nemaju“ i na koncu pod križem svoga sina.

Marijino razumijevanje nekog događaja nikad se ne odvija na površini doživljavanja nego se s osobama i događajima uvijek susreće na dubljoj razini – u svom srcu. „Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu.“ (Lk 2,19)

Kad joj je teško i nejasno, ne upada u očaj nego umije u šutnji strpljivo čekati i osluškiivati smisao Božjeg djelovanja. Tako, nakon riječi anđela Gabrijele koje nije odmah razumjela, ostaje u šutnji, razmatra, ulazi u dubinu i pozadinu tih riječi. „Na tu se riječ ona smete i stade razmišljati kakav bi to bio pozdrav.“ (Lk 1,29) Slično postupa kada je zajedno s Josipom tražila i pronašla dvanaestogodišnjeg Isusa u Hramu. Ni tada nije razumjela razloge Isusova postupka. Nakon što je izrekla svoje nerazumijevanje, ostaje u šutnji, u dubljem poniranju u riječi koje joj je Isus rekao. „A majka je njegova brižno čuvala sve ove uspomene u svom srcu.“ (Lk 2,51) Nakon što je rekla Isusu na svadbi u Kani da „vina nemaju“ i nakon njegova odgovora, Marija ostaje mirna i dalje

upućujući prema svome Sinu: „Sve što vam kaže, učinite.“ (Usp. Iv 2,5) Pod križem, kad se sva tamna oluja sručila na nju, na to tiho svjetlo vjere, nade i ljubavi u njezinoj nutrini, i tada je izdržala u strpljivosti i poslušnosti Božjoj volji.

Kad je Elizabeta blagoslivljala Mariju – posebno njezinu vjeru – ona skreće pogled sa sebe i sve zasluge od sebe usmjerava prema Bogu: „Veliča duša moja Gospodina“ (Lk 1,46). To nam daje naslutiti Marijinu poniznost i njezino srce koje je potpuno usmjereno na *blago neprolazno*, na Boga.

Marijino otvoreno srce u različitim životnim situacijama vodi nas prema zaključku da je i njezina molitva bila u otvorenosti srca Bogu. Odnosno obrnuto: da je njezina otvorenost u različitim situacijama plod njezine otvorenosti Bogu u molitvi srcem.

Marija je nama kršćanima uzor, i to najveći i najljepši. Možda ćemo se malo začuditi, ali čak i Marija želi da gledamo u nju i da se nadahnjemo njezinim primjerom. „Ja sam vaša majka i želim da vaša srca budu slična mome srcu.“ (25. 11. 1994.)

Ne radi se ovdje o oholosti nego o ljubavi. Marija ne stavlja sebe za uzora nama ljudima zato što je ohola nego zato što nas ljubi i što želi da doživimo ono što je ona doživjela, da iskusimo Božju ljubav koju je ona iskusila.

Prvi korak i način u postajanju sličnima Mariji je blizina s njom u molitvi: „Volim vas, dječice, i sve vas pozivam da mi se molitvom približite.“ (25. 12. 1993.) Približiti joj se na poseban način možemo čitajući i meditirajući nad Božjom riječju koja govori o njoj, posebno nad Lukinim tekstovima. Tako možemo upoznati Mariju iznutra, njezino srce, njezin način razmišljanja i gledanja.

Potom slijedi predanje i dopuštenje da nas Marija oblikuje. „Danas vas pozivam da mi date svoje srce da ga mogu mijenjati da bude slično srcu mome.“ (15. 5. 1986.)

Budući da Marija nije i ne želi biti u središtu pozornosti, koji bi bio smisao njezinu traženju da joj budemo slični i blizu?

Samo približavanje Mariji i postajanje sličnima njezinu srcu nema za cilj nju. „Zato, približite se, dječice, mome Bezgrješnom Srcu i otkrit ćete Boga.“ (25. 11. 1994.)

Marija ima otvoreno srce. Svim susretima i događajima pristupa iskrena srca, govoreći svoje misli i stavove, ali uvijek istovremeno i raspoložena slušajući što drugi kažu. Nekoliko je primjera koji to potvrđuju: Kad joj je došao anđeo Gabriel, kad je pronašla dvanaestogodišnjeg Isusa u Hramu, kad na svadbi u Kani od Isusa traži da učini nešto jer „vina nemaju“ i na koncu pod križem svoga sina.

Marija nas poziva da se približimo njoj, da postanemo slični njezinu srcu, kako bi nam pomogla približiti se Bogu. Ugledanje u Mariju je pomoć u življenju odnosa s Bogom. Budemo li se nadahnjivali njezinim iskustvom i usvajali njezin način razmišljanja i ponašanja, odgovore na životna pitanja ne ćemo tražiti sami nego s njom; onako kao što ih ni ona nije tražila sama nego zajedno s Isusom.

Nadahnjujući se Marijinim srcem, sve što budemo činili, bilo molili bilo radili, sve ćemo činiti srcem. U svakodnevnim susretima s ljudima bit ćemo pozorni na njihove riječi i potrebe. Druge ne ćemo osuđivati kad pogriješe, a prihvaćat ćemo ih i onda kada pokažu svoje slabosti. Prema Božjoj riječi bit ćemo osjetljiviji i pozorniji. Dok je budemo čitali i slušali, ne ćemo ostati površni već ćemo nastojati silaziti u njezine dubine pitajući se uvijek što nama Bog preko konkretnog teksta poručuje.

Predanje Bogu, prihvaćanje križa, strpljivost u trenucima nejasnoće, bezuvjetnu ljubav prema ljudima, važne su lekcije koje možemo naučiti od Marije.

VELIČINA MALENOSTI | LI KAKO SE SVIDJETI BOGU

Blagdan Gospe od Anđela bio mi je dugo godina sakriven. Jednostavno ga nisam primjećivao. Kad bi došao po liturgijskom redu, nekako sam ga stavljao u rubriku „ništa posebno“. Nisam bio dovoljno „mali“, odnosno dovoljno „velik“, da bih shvatio veličinu malenosti u ovom blagdanu.

MALA CRKVICI POSVEĆENA GOSPI OD ANĐELA ILI PORCIJUNKULA TAKO JE MALA, A TAKO VELIKA. Kaže Biblija da se Bog objavljuje malenima. Njemu se svidjelo preko malenih objavljivati svoju moć i veličinu. Ova „malena“ crkvice i događanja oko nje živo svjedoče o toj Božjoj mudrosti. Dokaz za to su Marija, Franjo i ova mala građevina. Samo njezino ime Porcijunkula znači komadić, mali komadić zemlje. Sv. Franjo, koji je obnovio ovu crkvicu, sebe naziva manjim od svih stvorova, a Marija sebe naziva neznatnom i poniznom službenicom. Mali komadić zemlje, manji brat i neznatna službenica izrasli su u takvu veličinu koju mi možemo samo naslutiti. Od tih tako malenih i neznatnih stvari i ljudi Bog čini tako veličanstvena djela. Njemu se jednostavno tako svidjelo.

To je mala i neznatna crkvice koju su sagradili neki nepoznati hodočasnici iz Svete Zemlje i posvetili je Gospi od Anđela. Ali ta je crkvice ubrzo bila zapuštena i zub vremena je učinio svoje dok se nije pojavio Franjo. Franjo je proveo čitavo svoje djetinjstvo u blizini te crkvice, ali mu ona ništa nije govorila, a još ga je manje privlačila. Okretao je glavu od nje kao i od gubavaca koje je susretao putem. Tek kad je Gospodin dotaknuo Franjino srce i otvorio mu oči za moć i veličinu malenosti, tek tada Franjo primjećuje tu malu trošnu i zapuštenu crkvicu. Svojim je rukama obnavlja, a ona obnavlja njega.

„Malenost i poniznost su temelj svih drugih krjeposti, stoga, u duši u kojoj ona ne djeluje ne može biti niti jedna druga krjepost osim samo naizgled.“ (Sv. Augustin)

Početak školske godine ravnatelj jedne osnovne škole reče učiteljima: „Neka svatko napiše svoje mišljenje

FRA STANKO
MABIĆ

KAD BISMO MOGLI OTVORITI FRANJINO SRCE, U NJEMU BISMO NAŠLI MARIJU KAKO NAM DONOSI ISUSA I KAKO NAS NOSI ISUSU. FRANJO JE NA SVOJEM TIJELU NOSIO RANE KRISTOVE I TAKO JE BIO OBILJEŽEN KRISTOM DOK MU JE SRCE BILO OBILJEŽENO MARIJOM. MARIJINIM SRCEM SE MOLIO KRISTU. ZATO JE VOLIO TU MALU CRKVICU POSVEĆENU GOSPI OD ANĐELA, KOJA JE HRANILA NJEGOVO SRCE.

Foto: Athir/ICMM

o tome što treba učiniti kako biste postali bolji učitelj. Mišljenja ću izvjesiti na oglasnu ploču.“ Učitelji su se potrudili. Kad su njihova mišljenja bila izvršena na oglasnoj ploči, brzo su ih otišli pročitati.

Jedan mlađa učiteljica ljutito reče: „Moje mišljenje nije izvjesio, a dala sam ga među prvima! Nitko se ne brine o meni. To pokazuje kakvo je stanje u ovoj školi!“

Ravnatelju, koji je to slušao u svom uredu, bilo je neugodno. Nije ni primijetio da nije stavio njezino mišljenje. Tražio je među papirima na stolu i brzo ga našao. Žurno je otišao do oglasne ploče i izvjesio ga i ne pročitavši ga prije. To je učinio tek kasnije. Učiteljica je napisala: „Male me stvari više ne ljute. U tome sam uspjela.“

„Ako ikad prolaziš kroz teško razdoblje, i tvoja je duša ispunjena nemirnom, to je zato jer previše misliš na samoga sebe.“ (Josemaría Escrivá)

Franjine misli su uvijek bile kod Gospe od Anđela. Od nje je učio mudrost malenosti i bez nje nije išao Isusu. Kad bismo mogli otvoriti Franjino srce, u njemu bismo našli Mariju kako nam donosi Isusa i kako nas nosi Isusu. Franjo je na svojem tijelu nosio rane Kristove i tako je bio obilježen Kristom dok mu je srce bilo obilježeno Marijom. Marijinim srcem se molio Kristu. Zato je volio tu malu crkvicu posvećenu Gospi od Anđela, koja je hranila njegovo srce.

Svi vodiči kroz Aziz neizostavno će kazati da se tijelo sv. Franje nalazi u Asizu u velikoj bazilici Groba sv. Franje, gdje je napravljen ogromni samostan. Ipak, njegovo je srce ostalo u Porcijunkuli, tamo gdje je Marija. Ta crkva je srce Franjevačkog reda zato što je Marija srce Franjevačkog reda.

Franjo je često govorio braći: „Pazite, sinovi, da ne biste ovo mjesto ikada napustili. Budete li istjerani na jedna vrata, povratite se na druga, jer ovo je mjesto uistinu sveto i prebivalište Božje. Dok nas je ovdje bilo malo, Svevišnji nas je umnožio; ovdje je prosvijetlio srca svojih siromaha svjetlom svoje mudrosti; ovdje je vatrom svoje ljubavi raspalio naše volje. Tko bude ovdje molio pobožnim srcem – primit će što god bude tražio, a tko ga (Boga) ovdje uvrijedi – bit će (strože) kažnjen.“

Kad je Gospodin tražio od Franje da ide popraviti crkvu koja se ruši, Franjina ljubav i poslušnost „odmah

i sada“ dolazi do izražaja. Mogao je mirno reći: „A kako ću ja to uraditi? Niti znam zidati, niti imam mistriju...! Znao je samo u trgovini prodavati tkaninu i zabavljati se. Ali Franjo nije ni jedne riječi rekao kako će, nego je jednostavno rekao: „Neka bude kako si Ti, Gospodine, rekao.“ Ima jedna izreka koja glasi: „Ako hoću, lako ću, ako ne ću, kako ću?!“ Franjo zna da ne zida on, nego Gospodin preko njega i to je njemu za početak dovoljno. Sve svoje pouzdanje stavlja u Gospodina. Potpuno pouzdanje i malenost uči od Marije i to ih povezuje. Marija je samo malo razumljiva što joj je anđeo Gabriel rekao. Baš onoliko koliko je i Franjo razumio o popravljaju crkve. Baš tu upada u oči kolika je povezanost Franje i Marije. Kad je Gospodine rekao Franji: „*Franjo, idi popravi svoju crkvu koja se ruši!*“, Franjo je znao da to ne će moći bez Marije. Zato obnavlja baš njezinu crkvicu Porcijunkulu i njoj posvećuje sebe, svoj život i svoj Red. Umro je u Gospinu mjesecu kraj crkve Gospe od Anđela. I to nije slučajno kao što ništa u životu nije slučajno.

Kako je Franjo popravio Crkvu koja se ruši?

Bog mu nije rekao: „Moja je Crkva pokvarena, teži za zemaljskim užicima, bogatstvom, zlatom ... Napusti je i napravi neku drugu bolju koja će biti po mojoj volji.“ Jednostavno je rekao: „To je moja Crkva. Zastranila je i prijete opasnost da se uruši. Idi i popravi je. Nemoj joj se rugati, pogrdivati, ponižavati, upirati prstom, nego je popravi da ne prokišnjava. Nemoj je napuštati kao što će to učiniti kasnije Martin Luther i mnoge druge sekte, nego ostani u njoj i popravi je. Ja ću ti pomoći. Biti ću s tobom. Blagoslovit ću tvoj rad i tvoj život.“

Zanimljiv je jedan citat iz dnevnika Martina Lutera: „Po cijele dane sam zauzet, radim kao sudac, pisar, matičar, vodim brigu o papirima, u velikoj sam gužvi, već tjednima nemam vremena za svetu misu i dnevnu molitvu.“ Možemo li reći da je napustio Crkvu zato što nije molio? Želio je „popraviti“ Crkvu, a zapustio je svoju dušu. Franjo je popravljao moleći, a ne kritizirajući.

Bog i danas po svetom Franji govori nama: „Popravi svoju Crkvu jer se ruši!“ Da bi se stanje u Crkvi popravilo, nije dovoljno upirati prstom samo u svećenike ili neke druge, nego u sebe. Reforma Crkve u Franjino vrijeme nije krenula odozgor od nas svećenika, biskupa, papa, nego od puka. Od vas koji ste u klupama. Franjo je bio jedan od vas. Nije bio svećenik, a učinio je više nego stotinu svećenika iako je ljubio i poštovao svakog svećenika i u njemu gledao prisutnost samog Krista.

Franjo nije puno učinio na građevinskom planu. Popravio je jednu malu crkvicu sv. Damjana, popravio je malenu i neuglednu crkvicu Porcijunkulu i napravio je božićne jaslice. To je građevinski jako malo. Ali to jako malo napravio je s jako puno ljubavi. Dakle, sve što je napravio odisalo je malenošću, ali i velikom ljubavlju. Bog ne gleda na veličinu naših djela, nego samo na ljubav s kojom se ona obavljaju. „Upamti da u Božjim očima ništa nije maleno. Sve što činiš, čini s ljubavlju.“ (Mala Terezija)

Kako popraviti Crkvu koja se ruši? Odgovor je: Malenošću i ljubavlju. To je Franjin odgovor. Ako želiš popraviti svoju obitelj, popravi je ne zahtijevanjem da se netko promijeni, nego malenošću s puno ljubavi i sebedarja. A obitelj je Crkva u malom. Nemojmo popravljati Crkvu počevši od Vatikana, ili biskupije ili provincije ili župe, nego počevši od sebe.

DA BI SE STANJE U CRKVI POPRAVILO, NIJE DOVOLJNO UPIRATI PRSTOM SAMO U SVEĆENIKE ILI NEKE DRUGE, NEGO U SEBE. REFORMA CRKVE U FRANJINO VRIJEME NIJE KRENULA ODOZGOR OD NAS SVEĆENIKA, BISKUPA, PAPA NEGO OD PUKA. OD VAS KOJI STE U KLUPAMA. FRANJO JE BIO JEDAN OD VAS. NIJE BIO SVEĆENIK, A UČINIO JE VIŠE NEGO STOTINU SVEĆENIKA IAKO JE LJUBIO I POŠTOVAO SVAKOG SVEĆENIKA I U NJEMU GLEDAO PRISUTNOST SAMOG KRISTA.

Franjo nije popravljao nego ljubio, a ljubav je popravljala. Najbolji način da drugoga popravimo jest da ga ne popravljamo nego da ga ljubimo. Drugog ćemo popraviti kada ga prestanemo popravljati, a počnemo ljubiti. Ljubav će popravljati jer Bog je ljubav. Krist ne traži od nas da mijenjamo druge i popravljamo druge ljude. On od nas traži samo jedno: da ljubimo kao što je on ljubio i da ponizno služimo kao što je on služio. I ništa više. A to je sve.

Nikos Kazantzakis, u svojem romanu „Moj Franjo Asiški“, opisuje jednu zgodu, posve u duhu svetoga Franje. Leon, bezazlen i vjeran Franjin prijatelj i brat, ispovjedio se Franji da je teško zgriješio. To je Franju duboko potreslo. Dugo je šutio. Leon je čekao i čekao njegovu riječ, a kada više nije mogao podnijeti šutnju, upitao ga je: „Brate Franjo, kakvu mi pokoru nalažeš?“

„Teško si zgriješio, dijete moje. Tri dana i tri noći ne će ni kruh ni voda prijeći preko mojih usta.“

„Pa nisi ti sagriješio“ – zavikao je Leon. „Ja sam grješnik, kazni mene, a ne sebe.“

„To je svejedno, brate Leone. Nismo li mi jedno? Ja sam s tobom sagriješio, a ti postiš sa mnom. Toliko već vremena živimo zajedno, zar još nisi to shvatio? Idi i neka te Bog blagoslovi!“

Kad bi naši životi i naše zajedništvo bili kao što je to živio sveti Franjo! Kad bismo mogli nasljedovati Krista po Franji onda bismo doživljavali tuđe grijeha i neuspjeha kao vlastite i ne bismo likovali nad njima. Jer mi smo jedno. Jedna Gospina i Franjina obitelj. Obitelj malenih.

Uvjerem sam da je Gospa izabrala Međugorje jer je bilo maleno mjesto. Izabrala je malene (djecu) da prenesu poruku malenima. Jesmo li danas izgubili tu malenost? Jesmo li se prestali sviđati Bogu?

Foto: Arhiv CMM

„DOĐITE I VIDJET ĆETE.“

Mjesec kolovoz u Međugorju na poseban način obilježava Međunarodni molitveni susret mladih „Mladifest“ koji se održava od 1. do 6. kolovoza 2020. Tema ovogodišnjeg susreta je „Dođite i vidjet ćete.“ (Iv 1,39). Uslijed pandemije velika većina ovogodišnjeg programa prebacila se na elektroničke mreže gdje ga ove godine može pratiti veliki broj vjernika iz cijeloga svijeta. Ovo-godišnji Mladifest u potpunosti će biti moguće pratiti putem medija.

Ovo je lijepa vijest koju sam kao odgovor na moju zabrinutost oko održavanja ovog prekrasnog festivala pronašao na službenim stranicama župe. Lijepo je vidjeti kako niti ugroza virusa nije spriječila održavanje ovog važnog događaja. Ljubav uvijek pronađe način, kako su to govorili naši stari. Zaista, svaka kriza je šansa da se pronađu nova rješenja, napravi dodatni iskorak i uđe u novo iskustvo.

Tema ovogodišnjeg susreta je 'Dođite i vidjet ćete.' Dio je to ulomka iz Evanđelja gdje Isus nakon krštenja na rijeci Jordanu započinje svoj javni život. Nakon što je Ivan Krstitelj prepoznao Isusa kao Jaganjca Božjega, koji oduzima grijeh svijeta, to je

KREŠIMIR MILETIĆ

U NAŠEM VJERNIČKOM ISKUSTVU MOŽDA ĆE OVO ISKUSTVO PRETHODITI SVIM ONIM DRUGIM KORACIMA. LJUBAV. OSJEĆAJ DA TE NETKO VOLI. DA JE NEKOME STALO DO TEBE. KAD SE TAKO OSJEĆAŠ, ONDA SI SPREMAN I ČUTI, NAPRAVITI BAŠ SVE ŠTO OD TEBE TRAJI PRUŽILA ISKUSTVO PRIJATELJSTVA, ZAJEDNIŠTVA, LJUBAVI.

probudilo interes dvojice učenika. U susretu s Isusom postavljaju mu pomalo zbujujuće pitanje: „Učitelju, gdje stanuješ?“ Pitanje može danas i drugačije biti postavljeno: „Bože moj, gdje si? Gdje stanuješ u mojim problemima, strahovima, tjeskobama i brigama, suzama i jadu... u mojoj sreći i zadovoljstvu, u mojoj radosti i osmjehu?“ Predivan je taj trenutak u kojem ti se srce pokrene, pa osjetiš taj poticaj da upitaš Gospodina: 'Gdje stanuješ?'. Izraz je to duboke čežnje i istovremeno ražarene ljubavi koja potiče znatiželju, želju za nastavkom druženja.

Ako pažljivije čitamo ovaj odlomak, primijetit ćemo da ovakav odnos nastaje nakon razgovora s Isusom. Nakon što se već provelo neko vrijeme s njime. Tada se u nama budi želja da dodatno produbljujemo odnos. Tu leži zamka našeg duhovnog života. Ili bolje rečeno, životarenja. Iz rijetkih, površnih i nevoljkih 'susreta' teško dolazi do ovakvih pokreta srca. Često svedemo naš odnos s Gospodinom na neke obrasce ponašanja, rituale, napamet naučene molitve. A Isus je živ! On je osoba! On želi imati s nama živu odnos. Razgovarati, biti s nama u zajedništvu.

I već na početku primjećujemo da nas Isus poziva da napustimo to neko 'mjesto' gdje smo sada i dođemo k njemu. Izači iz svakodnevice, vrtloga obaveza, naših raspoloženja i odlučiti doći k njemu. I On kaže: '...vidjet ćete.' Uči ćeš u iskustvo. Isus nas poziva da uđemo u iskustvo zajedništva s njime. Nije dovoljno tek slušati. Prikupljati informacije. Gledati druge. Potrebno je doći k njemu, pomaknuti se, pokrenuti se i biti s njime. No, gdje nas to poziva?

Temeljno mjesto susreta s Učiteljem jest Božja riječ i euharistija. Sjećam se vremena kad sam kao student doživio obraćenje. *Počni ići na misu i vidjet ćeš. Vidjet ćeš promjenu u svome životu*, bile su riječi jednog svećenika s kojim sam tada razgovarao. Govorio je o euharistiji s toliko ljubavi i žara, da smo mi mladi koji smo se okupljali zaista svakodnevno dolazili na svetu misu. Jednako tako, da bismo mogli pristupiti pričesti, trebalo je redovito se ispovjediti. I tada sam zavolio taj sakrament. Pomagao mi je da se podignem, da se borim protiv slabosti i grijeha koji uvijek čovjeka čine nesretnim. I ovdje vidim potrebu da se u današnjem vremenu mladima približi i pomogne

otkriti ljepotu euharistije. Današnje vrijeme traži svećenike i laike koji će oduševljavati ljude za slavljenje euharistije.

Ovo ljeto razgovarao sam s prijateljem svećenikom koji je nakon dužeg vremena promijenio službu i ponovno započeo raditi s mladima. Pričali smo o tome što je to važno u radu s mladima. Ispričao sam mu svoje iskustvo. Rekao sam mu da se ja danas ne sjećam gotovo niti jedne jedine propovijedi koju su mi pričali svećenici koji su radili sa mnom. No, ono čega se sjećam i što ću pamtit i cijeli život jest njihova blizina. To što su bili tu, uz mene kad mi je bilo najpotrebnije. Sjećam se da je jedan od njih znao sjediti do dugo u noć sa mnom, u vremenima kad se događalo moje obraćenje i razgovarao sa mnom. Moga je ići spavati, bio je umoran, ali bi ostao sa mnom. I da, danas se gotovo i ne sjećam o čemu smo točno razgovarali. No sjećam se i nikad ne ću zaboraviti taj osjećaj koji sam tada imao, da sam mu važan, da je za mene odvojio vrijeme, bio tu kraj mene.

Kad ljubim nekoga, onda ću poslušati i rado se odazvati na ono na što me poziva. Ne ću tada biti 'forenzičar' i postavljati tisuće 'zašto' i 'kako'. Poslušat ću jer vjerujem. Jer imam povjerenje. Jer sam već doživio onaj prvi susret iz kojeg je krenula lavina poticaja za promjenom života.

U našem vjerničkom iskustvu možda će ovo iskustvo prethoditi svim onim drugim koracima. Ljubav. Osjećaj da te netko voli. Da je nekome stalo do tebe. Kad se tako osjećaš, onda si spreman i čuti, napraviti baš sve što od tebe traži osoba koja ti je pružila iskustvo prijateljstva, zajedništva, ljubavi. I tu vidim čestu grješku rada s mladima. Možda ne treba toliko razrađenih programa, koliko treba biti s mladima. Biti s njima. Biti uz njih. Pokazati djelatnu ljubav. Blizinu. Podršku. Pokazati da si tu za njih. Onda oni dođu. I ostanu. Tada oni pitaju: 'Učitelju, gdje stanuješ?' Jer Isus tako pristupa svakome. Osobno. Tada je moguće dati i znanje i potaknuti iskustvo.

Na kraju razgovora s prijateljem svećenikom svjedočili smo supruge i ja grupi mladih koja je s njime bila na duhovnoj obnovi, o našim odlukama koje smo u to vrijeme donosili. Prva i najvažnija je bila ta da želimo graditi naš zajednički život na Isusu kao stijeni. To je pretpostavljalo da ćemo živjeti aktivan duhovni život, redovito pristupati sakramentima i zajedno moliti. Jedna od odluka je bila i ta da želimo hodati čisto prije braka. Danas mogu puno o tome govoriti, o razlozima zašto je to izvanredna odluka i kako donosi neizmerno puno blagoslova. No, rekao sam da tada nisam puno toga razumio. No, nije niti bilo potrebno. Jer je ta odluka bila moj odgovor ljubavi na ljubav koju sam doživio. Kad ljubim nekoga, onda ću poslušati i rado se odazvati na ono na što me poziva. Ne ću tada biti 'forenzičar' i postavljati tisuće 'zašto' i 'kako'. Poslušat ću jer vjerujem. Jer imam povjerenje. Jer sam već doživio onaj prvi susret iz kojeg je krenula lavina poticaja za promjenom života. I danas sam presretan što smo donijeli te odluke. I svjedočimo kako smo primili obilje blagoslova. Jer smo, na kraju krajeva, *došli i vidjeli*.

Isus nas poziva na susret. Poziva nas da dođemo k njemu. On želi neprestano biti u zajedništvu s nama. Odgovorimo na taj poziv i molimo za naše mlade da ga susretnu i da im promijeni život. Želim vam mir i dobro!

MEĐUGORJE

PORUKE
KRALJICE
MIRA

PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Poziv na molitvu

Molitveni program u župi Međugorje, unatoč, zbog epidemioloških mjera, manjem broju hodočasnika, uobičajeno je bogat i raznovrstan.

Molitvena grupa „Gospa, majka moja“ koju čine župljani župe Međugorje i okolnih župa promiče niz molitvenih inicijativa. Nadahnuti Gospinim porukama za župu, ali i primjerom pokojnog fra Slavka Barbarića okupljaju se u zajedničkoj molitvi. Odmah nakon 39. obljetnice Gospinih ukazanja, od 26. lipnja 2020., u sve većem broju, ujedinili su se u molitvi 365-to dnevne priprave za 40. obljetnicu Gospinih ukazanja. Molitva na Brdu Ukazanja započinje svakoga jutra u 5,00 sati. Mole se sva tri otajstva krunice, točno u 6,00 sati kod Gospina kipa moli se Vjeronjanje i 7 Očenaša... a kod „plavog križa“ mole se Gospine litanije i zaziv Duhu Svetom. Molitvene nakane su različite iz tjedna u tjeđan i uvijek su aktualne i prilagođene potrebama trenutka. Tako se već molilo za svećenike, za vidoce, za župljane, za bolesne, za mlade...

Svake nedjelje u 5,00 sati moli se krunica za sv. oca Franju i svetu crkvu katoličku. Gospa nas uvijek iznova poziva na molitvu, pa je ova molitvena inicijativa samih župljana za samu pohvalu. U ovom vremenu neizvjesno-

sti kada je puno toga u našim životima upitno, ostaje nam jedino molitva kao oružje i kao odgovor na Njezino izabranje: „Draga djeco! Ja sam ovu

župu na poseban način izabrala i želim je voditi. U ljubavi je čuvam i želim da svi budu moji.“ (1. 3. 1984.)

Završen tjeđan molitve za svećenike

Ove godine pandemija koronavirusa uzrokovala je otkazivanje svih međunarodnih duhovnih obnova koje su bile u planu do početka kolovoza. Tako je otkazana i duhovna obnova za svećenike koja se trebala održati od 6. do 11. srpnja 2020.

Međutim, župljani su željeli dati svoj doprinos kako bi ipak obilježili ove svećeničke dane. U nemogućnosti dolaska svećenika u Međugorje, više od stotinjak župljana župe Međugorje, župljana drugih župa i nekolicina hodočasnika odlučili su moliti i postiti za svećenike i sve njihove potrebe.

U istom terminu u kojem se trebala održati duhovna obnova za svećenike, svako jutro u 5,00 sati započinjala je molitva na Brdu ukazanja. Molila su se sva tri otajstva krunice, točno u 6,00 sati kod Gospina kipa molilo se Vjeronjanje i 7 Očenaša... a kod „plavog križa“ molile su se Gospine litanije i zaziv Duhu Svetom.

U srijedu i petak se postilo za svećenike. A od četvrtka do subote (9. - 11. 7. 2020.) fra Marinko Šakota, fra Ljubo Kurtović i fra Stanko Čosić održali su tri petnaestominutne virtualne kateheze za svećenike „Živjeti

Međugorje“ prije večernjeg molitvenog programa.

Zadnjeg dana, u subotu 11. srpnja na blagdan sv. Benedikta, zaštitnika Europe, kao što je običaj običaj zadnjeg dana duhovne obnove za svećenike, sudionici su posjetili grob pokojnog fra Slavka Barbarića.

Ipak, sa završetkom ovog službenog ‘molitvenog tjeđna za svećenike’, neka molitva za naše pastire ne prestane.

Gospa nas na to često u Međugorju poziva, nazivajući svećenike ‘posudama milosti’. Jer oni moraju postati spremni dati svoj život za svoje ovce, ostati uz Isusa i svoj narod kroz živi sakramentalni život – kako crkva, kao duhovni hram, nikada ne bi presušila.

Strani hodočasnici u Međugorju

Trećeg vikenda u srpnju zabilježeni su i dolasci stranih hodočasnika u Međugorje.

Zabilježeni su individualni posjeti vjernika iz Irske, Austrije, Njemačke... ali je posebnu pažnju izazvala povećana skupina hodočasnika iz Poljske. Njih četrdesetak je stiglo u Međugorje u subotu 18. 7. 2020. preko Splita, gdje su obavili testiranje na virus covid-19. Nedjelju su započeli molitvom na Brdu ukazanja, zatim su imali svetu misu nakon koje je uslijedio radostan susret s mons. Hoserom na kojem su i zapjevali. Planiraju ostati ovdje pet dana i presretni su što su došli. Ne boje se povratka kućama niti mogućih problema koje bi mogli imati jer je želja

za dolaskom u Međugorje bila veća od svih prepreka koje ih čekaju. S Božjim blagoslovom, sve se uspijeva riješiti, samo treba imati vjeru!

Mlada misa fra Renata Galića

U nedjelju, 5. srpnja 2020., u crkvi Uznesenja BDM u Širokome Brijegu, svoju mladu misu proslavio je fra Renato Galić. Uz mladomisnika slavili su vikar provincije fra Iko Skoko, mladomisnici fra Zlatko Čorić, fra Stipe Rotim, fra Lovro Šimić, propovjednik fra Stipan Klarić, gvardijan fra Ivan Marić ml. te još dvadesetak misnika.

Euharistijsko slavlje započelo je ulaznom procesijom i roditeljskim blagoslovom. Fra Stipan je u svojoj propovijedi bodrio i hrabrio mladomisnika. Pozvao ga je na blizinu s Isusom koji je u središtu svih naših života. Na kraju homilije je propo-

vjednik zahvalio svima na podršci i pozvao na molitvu za duhovna zvanja.

Na završetku svete mise kratko se u ime Provincije obratio vikar fra Iko Skoko i čestitao mladomisniku i njegovoj obitelji. U ime samostana zahvalio je gvardijan fra Ivan Marić ml. Mladomisnik je na kraju zahvalio svima prisutnima i pozvao na nastavak zajedničkog druženja nakon svete mise.

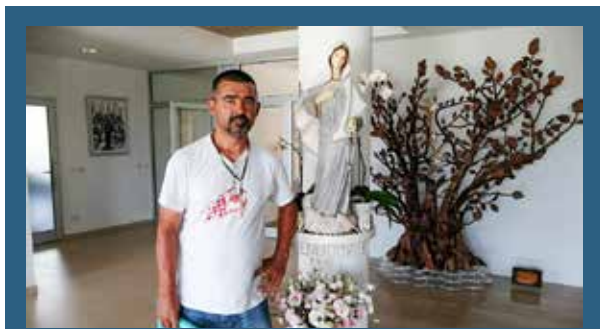
Svojim skladnim pjevanjem slavje je uzveličao župni zbor iz Širokoga Brijega.

U protekloj godini fra Renato je bio u službi đakona u Međugorju.

Hrvatski branitelj nakon pet dana pješaćenja stigao u Međugorje

Jozo Klarić - Klajo hrvatski je branitelj, pripadnik 126. Brigade porijeklom iz Čaporica kod Trilja, a živi u Zagrebu. Jozo je prije pet dana krenuo iz Trilja na hodočašće u Međugorje. Stigao je danas, 5. kolovoza u popodnevnom satima na svoje odredište. Namjerno je izabrao odlazak na hodočašće tako da prelazeći 20-25 km dnevno može stići u Međugorje upravo na ovaj dan kada slavimo Nacionalni praznik domovinske zahvalnosti. Obilježiti na poseban način ovaj dan u molitvi s Bogom i Gospom, bila mu je posebna želja, jer je i sam bio branitelj i sam je svjedočio kako su se najveće pobjede u Domovinskom ratu događale po molitvi i vjeri. Jozo boluje od PTSP-a i Parkinsonove bolesti koja mu stvara poteškoće pri hodu i govoru, stoga si je odabrao ovakav ritam hoda kako bi mogao izdržati, ali svejedno mu je bilo vrlo naporno jer su mu se po nogama otvorili žuljevi i rane. Ipak, on je to hrabro podnosio kao žrtvu za sve svoje žive i preminule suborce, a posebno za sve one branitelje koji su si sami oduzeli život. Jozo je napisao i knjigu „Bitka za život“. Potrebu za pisanjem osjetio tek prije nekoliko godina. Stoga je pokrenuo vlastiti blog na kojem se kroz brojne tekstove prisjeća svojih suboraca, posebno onih koji su položili svoje živote na oltar Domovine. Također piše o poteškoćama branitelja nakon završetka Domovinskog rata. Tako je, malo po malo, nastala knjiga „Bitka za život“ koja je od mnogih čitatelja okarakterizirana kao topla i emotivno štivo koje nikoga neće ostaviti ravnodušnim.

Preko promocija knjige došao je u kontakt s brojnim suborcima, pa su spontano započeli svake večeri u 19,00 sati preko njegova facebook profila moliti krunicu za domovinu Hrvatsku i u zahvalu za sva čudesa kojima ih je Gospa sačuvala u ratu. Tako se i danas nakon dolaska u Međugorje, odlaska ka Gospi, uspeo i na Križevac izmoliti krunicu kao zahvalu Bogu i kao zagovor za sve one koji možda u ovim trenucima stoje na rubu tame i samoubojstva. I sam je bio u napasti oduzeti si život i stajao na rubu, pa ih stoga dobro razumije, ali im poručuje da se uteknu molitvi i Gospi i da će ih Ona opet, kao i ratu, izbaviti iz svih smrtnih pogibila.

Proslava svetkovine sv. Jakova i podjela svete krizme

U subotu 25. srpnja Crkva je proslavila svetoga Jakova starijeg, apostola i mučenika - zaštitnika hodočasnika i župe Međugorje. Središnja proslava, svečana sveta misa pod kojom je bila i podjela sakramenta Svete Potvrde za 62 međugorska krizmanika bila je u 11,00 sati u Gaju.

Okupljanje krizmanika i kumova bilo je u 10,15 sati, a tradicionalna procesija od crkve prema Gaju sa kipom sv. Jakova kojeg su nosili ovogodišnji krizmanici krenula je u 10,45 sati.

Svetu Misu predslavio je Apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje mons. Henryk Hoser kojeg je prije početka svete mise pozdravio međugorski župnik fra Marinko Šakota. Nakon njega, riječi pozdrava mons. Hoseru je uputio i predstavnik krizmanika zamolivši i njega i sve prisutne svećenike da im na početku njihovog životnog puta pomognu kako bi uvijek mogli ići prema Bogu i donositi prave životne odluke prema onome što će im pomoći naći puninu svog života!

Mons. Hoser, koji je cijelu liturgiju vodio na hrvatskom jeziku i sam se obratio prisutnima podsjetivši ih kako je danas poseban dan – blag-

dan svetog Jakova zaštitnika međugorske župe. Zatim se vratio se u povijest ovoga, svima tako dragog kraja, do utemeljenja župe 1. svibnja 1982. čije je posvećenje svetom Jakovu, zaštitniku hodočasnika već tada bilo prvi proročki znak za ovo mjesto koje je zbog Gospinih ukazanja također postalo mjesto dolaska hodočasnika.

Svoju propovijed je nastavio podsjećanjem na sam lik svetog Jakova koji je uz brata mu Ivana i sv. Petra bio povlašten svjedok Isusova života i njegovih čuda. Sveti Pavao nazvao je njih trojicu „stupovima crkve“ pa i zbog toga možemo biti ponosni na našeg zaštitnika – a to i jesmo – istaknuo je mons. Hoser.

Podsjetio je i kako je danas međugorska župa zajednička obitelj više filijala: Međugorja, Bijakovića, Vionice, Šurmanaca i Miletine; kako je svaka obitelj bogata djecom i da Bogu hvala imamo puno djece svih godišta koja su dobro odgojena i obrazovana. Najstariji među njima danas primaju sakrament svete potvrde.

U nastavku svoje propovijedi mons. Hoser se više obraćao krizmenicima objašnjavajući im značenje trenutka i sakramenta koji primaju. Između ostalog je rekao kako onaj tko želi postati odrasli kršćanin mora proći 3 sakramenta kršćanske inicijacije:

1. Krštenje koje je svojevrsno 'cjepivo' protiv pandemije istočnog grijeha koji je ranio našu ljudsku narav i koji je upisan u naš genetski kod. A učinak krštenja je ponovna veza s Bogom jer po njemu ponovno postajemo djeca Božja. 2. Euharistija: koja je zaštita i lijek za tijelo i dušu. 3. Krizma koja nas posebno upućuje na treću Božansku osobu Presvetog Trojstva. „Duha Svetoga nije lako prepoznati. On je duh, dakle tjelesno nevidljiv. Personificira Božju ljubav – ljubav koja je na djelu!“ –

istaknuo je mons. Hoser te nastavio govoriti o simbolima Duha Svetoga, o značenju različitih naziva za sakrament Potvrde te o značenjima i svojstvima darova Duha Svetoga.

Svoju je propovijed mons. Hoser završio ovim riječima: „Dragi mladi, za nekoliko trenutaka izreći ćete svoju odluku da hrabro ispovjedite

svoju vjeru. Riječ je o vašem doživotnom angažmanu, o vašoj ustrajnosti, postojanosti i sreći. Postajete Kristovi ratnici i ako ga budete slijedili, On će vas pobjednički dočekati u svome kraljevstvu, a mi ćemo vas na tom putu pratiti molitvom!“

Nakon ispovijesti vjere, pristupilo se podjeli sakramenta svete potvrde,

dok je veliki zbor pod ravnanjem s. Irene Azinović pjevao Duhovsku Posljednicu.

Na završetku svete mise, župnik fra Marinko se toplo zahvalio mons. Hoseru na vođenju ovog svetog slavlja, ali i na svemu što je učinio za Međugorje u protekle dvije godine službovanja kao Apostolski vizitator, te mu uručio poklone: Gospinu sliku te plodove ovoga kraja. Zahvalio se i svima onima koji su pomogli u organizaciji ove svečanosti, fra Zvonku i fra Renatu koji su pripre-

mali krizmanike i samim krizmanicima i njihovim roditeljima. Obratio se i svim župljanima riječima kako je ovaj blagdan sv. Jakova bio za sve nas prigoda prisjetiti se tko smo i kako smo izdržali i teža vremena pa ćemo uz Božju pomoć prebroditi i ovo teško vrijeme.

U Parizu održan „Medj' in France - internet Festival“

„Medj' in France - internet Festival“ je naziv za molitvene dane koji se organiziraju u Parizu u Francuskoj. Iako ograničeni pandemijom koronavirusa, uspjeli su organizirati „Medj' in France - internet Festival“ koji je započeo 14. srpnja, a trajao je do nedjelje 19. srpnja 2020. U ovom šestodnevnom programu predavači su bili sr. Emmanuel iz Međugorja, fra Marinko Šakota, sr. Marie-Emmanuelle, fra Boris Barun, o. Mathieu Rey i o. Alexis Wiehe. Pokretači Festivala su grupe „Medj'Do It“, „Eclaireurs de Paix“ i „Konnec'T“. Organizatori koji čine udruhu „Medj'Do it – Paris“ su mladi ljudi od kojih su neki stalni članovi međugorskog internacionalnog zbora koji animira Mladifest. Svi oni su barem jedanput hodočastili u Međugorje i ovo je mjesto preobrazilo njihove

živote i njihovu vjeru. Danas, ne očekujući sud Crkve kojoj su vjerni, žele da njihovi sunarodnjaci Francuzi mogu okusiti ove milosti Međugorja, barem u pariškoj regiji. Stoga u Parizu organiziraju „Medj'Do It – Festival“ koji vrlo slično međugorskom Mladifestu, na koji pozivaju govornike koji mogu svjedočiti i govoriti o Međugorju. Ove godine, 11. ožujka 2020., udruga „Medj'Do It“ je ugostila nadbiskupa Henryka Hosera u Parizu, i tada je on gostovao također i na radio Notre-Dame France. Program „Medj' in France - internet Festivala“ se od 14. – 18. srpnja odvijao putem interneta. Sastojao se od molitve, kateheze i svjedočanstva svake večeri od 19 sati. Zadnjeg dana Festivala, u nedjelju 19. srpnja program se događao uživo u crkvi Saint Charles de Monceau (Paris 17), kada je

uz molitvu, katehezu i svjedočanstvo, bila još i sveta misa i klanjanje. Sve skupa se prenosilo preko interneta na YouTube kanalu Dieu Sauve.

Statistike za srpanj 2020.

Broj podijeljenih sv. pričesti:
25 000
Broj svećenika koncelebranata:
640 (20 dnevno)

Web shop Informativnog centra MIR Medjugorje

www.medjugorje.store

Radost nam je obavijestiti vas kako smo odlučili odgovoriti na potrebe mnogih međugorskih hodočasnika te smo pokrenuli službeni web shop Informativnog centra MIR Medjugorje koji možete posjetiti na www.medjugorje.store.

Naša suvenirnica nalazi se u župnom dvorištu crkve sv. Jakova u Međugorju. Tijekom hodočašća u Međugorje mnogi vjernici posjete njene prostorije. Kroz naše dugogodišnje iskustvo rada, te kroz komunikaciju s kupcima čije potrebe osluškujemo, odlučili smo pokrenuti online kupovinu.

Nadamo se kako ćete biti zadovoljni s proizvodima koje smo izdvojili za online prodaju te da će ti artikli u vašem domu izazvati lijepa sjećanja na Međugorje. Važno je napomenuti kako je dostava besplatna za sve zemlje.

Uz mnoge proizvode koji se ističu svojim dizajnom i izgledom, ponosni smo na artikle koje sami izradujemo od prirodnih materijala iz Hercegovine. U ponudi možete pronaći suvenire od kamena, kamene prašine, stakla, porculana, hematita, gline, keramike, drveta među kojima ističemo izradu suvenira od drveća koje je specifično za naš hercegovački kraj, između ostalog drva masline, drače, smreke i joba. U ponudi možete pronaći i suvenire izrađene od srebra i zlata. Duhovno štivo zasigurno je jedan od načina koji nam može približiti vjerske istine ali i odgovoriti na svakodnevna pitanja, shodno tome u našoj ponudi izdajamo knjige fra Slavka Barbarića ali i ostalih franjevac čije naslove možete pronaći na stranicama

ovog web shopa. Trenutno se u Međugorju održava 31. Međunarodni molitveni susret mladih. Susret je to na kojem mnogi mladi iz cijelog svijeta slave Gospodina kroz molitvu, pjesmu i ples. Zaštitni znak ovog festivala su majice koje svojim dizajnom, razigranim bojama i vizualom često postaju glavni

suvenir iz Međugorja. Majice ovogodišnjeg Mladifesta također možete napraviti u našem web shopu. Nadamo se kako ćemo i ovaj put opravdati vaše povjerenje, posjetite nas na www.medjugorje.store a za sva ostala pitanja javite nam se na mail: suvenirnica@medjugorje.hr

U borbi protiv sotone, koji uništava sve što je lijepo i dobro u ljudima, jedino oružje koje vjernici smiju imati su križ i krunica, jer zlo se ne pobjeđuje zatvorenim šakama nego otvorenim rukama u molitvi, ne vođenjem rata s nekog trona nego umiranjem na križu. Rat se ne može zaustaviti ratom, mržnja se ne može pobijediti mržnjom. Jedino ljubavlju.

KONFERENCIJA ZA MEDIJE

ONIMA KOJI NAM OSPORAVAJU PRAVOVJERNOST, PORUČUJEM „DOĐITE I VIDJET ĆETE!”

Uoči početka 31. Međunarodnog molitvenog susreta mladih u Međugorju koji se održava pod geslom „Dođite i vidjet ćete!” (Iv 1,39) održana je konferencija za medije, a s brojnim novinarima iz mnogih zemalja svijeta razgovarali su nadbiskup Henryk Hoser, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje i fra Marinko Šakota, međugorski župnik.

SVAKI FESTIVAL IMA SVOJ NASLOV, SVOJE IME... Ove godine smo kao temu izabrali riječi „Dođite i vidjet ćete!” To su Isusove riječi koje je uputio kada je razgovarao s učenicima Ivana Krstitelja. Oni ga pitaju: „Učitelju, gdje stanuješ?”, a Isus im odgovara: „Dođite i vidjet

ćete!”, a to upravo odgovara onome što se naziva *fenomen Međugorja*.

Već gotovo četrdeset godina vladaju kontroverze na temu Međugorja, te se kontroverze odnose na pitanje ukazanja. Riječ je, dakle, ne samo o kontroverzama oko ukazanja, nego i oko same pastoralne djelatnosti. Neki su gorljivi zagovaratelji, a neki su protiv i čak nam osporavaju našu pravovjernost, a vrlo adekvatan odgovor

je taj: „Dođite i vidjet ćete!” i onda ćete moći svjedočiti o tome što ste vidjeli i doživjeli.

Došlo je do jednog velikog otvaranja prema Međugorju zahvaljujući jednom dopisu iz Vatikana koji je bio objavljen u svibnju prošle godine. Prošle godine imali smo veliki

broj kardinala, nadbiskupa i biskupa, no, nažalost, ove godine našu je velikodušnost zakočila pandemija, kazao je mons. Hoser u svom uvodnom obraćanju podsjetivši kako će naglasak ove godine biti na večernjem programu uz kateheze, svjedočanstva, kronicu, euharistiju, koja je središnja i na kraju sve završava klanjanjima. Napomenuo je i kako su ispovjedaonice uvijek otvorene i kako su ljudi dobro došli.

Međugorski župnik fra Marinko Šakota rekao je kako je uz brojne duhovne obnove koje se održavaju u Međugorju „Mladifest duhovna obnova za mlade“.

MLADIFEST UZ EPIDEMIOLOŠKE MJERE „Mladima je potrebno osvježenje. Mladima je potrebna duhovna obnova. Na ovom Mladifestu okuplja se veliki broj mladih, iako je vruće, ništa im nije problem. Već 31 godinu vidimo kako je to sve stalno raslo iz godine u godinu. Ove godine je drugačije pošto je pandemija zaustavila kretanje stanovništva pa će biti samo nekoliko manjih skupina iz inozemstva. Uputili smo dopis kriznom stožeru za održavanje Mladifesta. Njihov odgovor je stigao i dopuštaju nam održavanje Mladifesta uz epidemiološke mjere koje ćemo provoditi”, rekao je fra Marinko Šakota.

Novinari su zamolili mons. Hoseru da s njima ukratko podijeli svoje međugorsko iskustvo u službi koju sada obnaša, a on je rekao kako je to veoma bogato iskustvo.

„U ove dvije godine učinili smo mnoge stvari koje su nam bile preporučene da ih učinimo, a sve u cilju stabilizacije međugorskog pastoralara. Činjenica je da je Međugorje međunarodno svetište, ali pravno mi smo još uvijek župa. Nemamo naslov ni mjesnog, ni nacionalnog, ni međunarodnog svetišta, ali situacija ide naprijed. Dva ključna znaka su to da je u Međugorje poslan apostolski vizitator koji je rezidencijalan ovdje, i isto tako službena obavijest od prošle godine kojom se širom otvaraju vrata službenim hodočašćima iz cijelog svijeta. Isto tako što je važno to je inkulturacija, što znači da sam upoznao stanovništvo Hercegovine, običaje, tradiciju, ali i pobožnost koju su razvijali tijekom stoljeća. Primili su me otvorenih ruku, vrlo srdačno i suradnja je

U ove dvije godine učinili smo mnoge stvari koje su nam bile preporučene da ih učinimo, a sve u cilju stabilizacije međugorskog pastoralara. Činjenica je da je Međugorje međunarodno svetište, ali pravno mi smo još uvijek župa. Nemamo naslov ni mjesnog, ni nacionalnog, ni međunarodnog svetišta, ali situacija ide naprijed. Dva ključna znaka su to da je u Međugorje poslan apostolski vizitator koji je rezidencijalan ovdje, i isto tako službena obavijest od prošle godine kojom se širom otvaraju vrata službenim hodočašćima iz cijelog svijeta.

sjajna na svim razinama. Dolazim iz jednog slavenskog naroda, a i to mi je pomoglo da bolje razumijem što se ovdje događa. Isto tako mogu reći da se dobro razvila suradnja sa čuvarima ovoga mjesta, ovoga svetišta. Uspostavili smo i odnose s mons. Ratkom Perićem, koji

je biskup ove biskupije”, rekao je nadbiskup Hoser o svojim dojmovima, a potom je na pitanja novinara odgovarao o mogućim novim potezima Svete Stolice u vezi Međugorja, te očekivanjima od suradnje s novoimenovanim biskupom mons. Petrom Palićem.

IZVJEŠĆE RUINIJEVE KOMISIJE JE POZITIVNO

„Već sam naglasio da je odnos Svete Stolice prema Međugorju vrlo dobar, pozitivan, ali Crkva, kao što znate, radi polako i mirno. I možemo reći da se situacija stabilizira sve više, a tome će doprinijeti i novi biskup koji dolazi. Moja jurisdikcija odnosi se isključivo na Međugorje i u tom sam svojstvu ove godine podijelio i sakrament Svete potvrde.

Možda se ni na koji način ne odnosi na ukazanja. Time se bave druge instance. Sigurno znate da postoji velika komisija, koju nazivamo Ruinijevom komisijom, koja je dala svoje izvješće Svetoj Stolici, Svetom Ocu i na njemu je da donese odluku. Kad će on to učiniti to samo o njemu ovisi, ali rezultat rada komisije je vrlo pozitivan”, rekao je mons. Henryk Hoser, koji je na kraju konferencije za medije blagoslovio sve prisutne.

PAULA TOMIĆ

31. MLADIFEST

U Međugorju je od 1. – 6. kolovoza 2020. održan 31. molitveni susret mladih – MLADIFEST 2020. pod geslom „Dođite i vidjet ćete!“ (Iv 1,39). Bio je to po mnogočemu ‘povijesni’ događaj za ovu župu, ne samo zbog neizvjesnosti do samoga kraja oko toga hoće li se uopće održati zbog negativne epidemiološke situacije u BiH i cijelome svijetu uzrokovane pandemijom COVIDA – 19; zbog relativno malog broja stranih hodočasnika u odnosu na prošle godine; zbog velikog odaziva župljana i vjernika iz okolnih mjesta; a ponajviše zbog toga što se po prvi put jedan papa, sveti otac Franjo osobno obratio svim mladima na svijetu preko Mladifesta u Međugorju. Ovaj Mladifest pamtit će se i po velikim vrućinama prvih dana te snažnoj oluji, kiši i oblacima završnih dana. Ipak ponajviše će ga se sjećati sami župljani i vjernici okolnih mjesta jer su konačno imali vrijeme „za sebe“, u miru pratiti program i produbljivati svoj osobni odnos s Bogom. Upravo su to posvjedočili i brojni mladi kako im je s jedne strane nedostajao ‘šušur’ mnoštva, ali im je s druge strane duši godila blizina oltara, susreta, šutnje i jedan intimniji ugođaj koji je ovaj 31. Mladifest organiziran s hrabrošću u ovim posebnim prilikama omogućio.

1. dan Mladifesta

Uvodne emisije su inače novost ovogodišnjeg Mladifesta koji ove godine ima samo poslijepodnevni format, i s njima je započinjao svaki poslijepodnevni program od nedjelje 2. kolovoza pa do srijede 5. kolovoza u 16,45 sati u trajanju od petnaestak minuta. Emisije su po svom sadržaju bile informativnog karaktera. Namjera je informirati sudionike Mladifesta o programu koji toga dana slijedi, donijeti poneko svjedočanstvo ili poruku te dati informacije o tijeku i događajima cijeloga Mladifesta.

U OVOJ PRVOJ EMISIJI GOSTOVAO JE MEĐUGORSKI ŽUPNIK FRA MARINKO ŠAKOTA. On je potvrdio kako je Međugorje spremno za održavanje festivala unatoč preprekama i neizvjesnosti zbog pandemije. Spremnost o kojoj govori nalazi se u povezivanju onih koji će fizički uspjati doći s onima koji će Mladifest

pratiti virtualnim putem jer smo svi povezani poput jedne velike obitelji koja je rasuta po svim stranama svijeta, ali je ujedinjena na jedan duhovan, čudesan način preko misterija koji se zove otvorenost srca! „Jako smo daleko jedni od drugih, mi smo povezani jer nas povezuje majka Marija, Kraljica Mira“, naglasio je fra Marinko.

U 18,00 sati započela je molitva krunice koju su predmolili mladi. Nakon molitve krunice uslijedilo je otvaranje 31. Mladifesta, takozvanim Predstavljanjem

nacija i procesijom u kojoj predstavnici svih zemalja sudionica dolaze pred vanjski oltar noseći natpis, zastavu i druga obilježja svoje zemlje. Kako ove godine nije bilo predstavnika iz većine zemalja, predstavljanje je organizirano tako da su domaći mladi framaši ponijeli natpise 110 pojedinih zemalja koje su inače sudjelovale – a sve to u znak solidarnosti i povezanosti sa svim mladima cijeloga svijeta.

Nakon uvodnog dijela uslijedilo je svečano misno slavlje koje je predvodio apostolski nuncij u Bosni i Hercegovini, monsignor Luigi Pezzuto uz koncelebraciju 40 svećenika.

Mons. Luigi Pezzuto je posebno za ovu priliku došao iz Sarajeva, kao i prijašnje 2 godine jer rado dolazi i na Mladifest i u Međugorje. Iz Vatikana je donio **vlastoručno pismo koje je papa Franjo** uputio mladima prigodom 31. Mladifesta 2020. Pismo je predao mladima iz župe Međugorje koji su ga naglas pročitali.

Papina poruka mladima za 31. Mladifest u Međugorju

Ne bojte se! Krist živi i želi da budete živi.

Dragi mladi, godišnji susret mladih u Međugorju vrijeme je ispunjeno molitvom, katehezom i bratskim susretom, koje vam pruža priliku da upoznate živog Isusa Krista, na poseban način u slavlju presvete euharistije, u klanjanju pred Presvetim kao i u sakramentu Pomirenja. Tako vam pomaže otkriti drugačiji način življenja, različit od onoga koji nudi kultura privremenoga, prema kojoj ništa ne može biti trajno i koja poznaje isključivo uživanje u sadašnjem trenutku. U tom ozračju relativizma, u kojem je teško pronaći istinite i sigurne odgovore, geslo Festivala: "Dodite i vidjet ćete" (Iv 1,39), riječi koje je Isus uputio svojim učenicima, blagoslov su. Isus upire svoj pogled i prema vama pozivajući vas da pođete i ostanete s njim.

Ne bojte se! Krist živi i želi da budete živi. On je istinska ljepota i mladost ovoga svijeta. Sve što dotakne postaje mlado, novo, puno života i smisla (usp. Apost. Pobud. Christus vivit 1). Upravo to vidimo u evanđeoskom prizoru, u kojem Gospodin pita dvojicu učenika koji ga slijede: „Što tražite?“ A oni odgovore: „Rabbi, gdje stanuješ?“ A Isus im reče: „Dodite i vidjet ćete“ (usp. Iv 1,35-39). Oni pođu, videše i ostadoše. Iskustvo susreta s Isusom toliko se utisnulo u sjećanje učenika da je jedan od njih zabilježio i vrijeme susreta: „Bilo je oko četiri popodne.“ (r. 39)

Evanđelje nam opisuje kako su, nakon što su bili u Gospodinovoj kući, dvojica učenika postali „posrednici“ koji su omogućili drugima da ga sretnu, upoznaju i nasljeđuju. Andrija umah ode prenijeti svoje iskustvo bratu Šimunu i dovede ga k Isusu. Učitelj, ugledavši ga, dade mu nadimak: „Kefa“, tj. „Stijena“, koji će postati osobno ime Petar (usp. Iv 1, 40-42). Ovo pokazuje kako u susretu s Isusom postajemo nova osoba te primamo misiju da to iskustvo prenesemo drugima, ali s pogledom uvijek usredotočenim na Njega, na Gospodina.

Dragi mladi, jeste li susreli ovaj Isusov pogled koji vas pita: „Što tražite?“ Jeste li čuli njegov glas koji vam govori: „Dodite i vidjet ćete?“ Jeste li osjetili taj poriv da krenete? Provodite ovo vrijeme s Isusom, kako biste se ispunili njegovim Duhom i tako postali spremni za avanturu života. Krenite mu ususret, ostanite s njim u molitvi, povjerite mu se jer je poznavatelj ljudskog srca.

Preljepi Gospodinov poziv: „Dodite i vidjet ćete“, koji nam je prenio mladi i ljubljani Kristov učenik, upućen je i svim budućim učenicima. Isus vas poziva da ga susret-

nete, a upravo je ovaj Festival prilika da „dođete i vidite“. Riječ „dolaziti“, osim što ukazuje na tjelesno kretanje, ima jedan puno dublji, duhovni smisao. Ukazuje na hod vjere čiji je krajnji cilj „vidjeti“, tj. doživjeti Gospodina i zahvaljujući njemu vidjeti puni i konačni smisao našeg postojanja.

Veliki uzor Crkve mladoga srca, koja je spremna slijediti Krista s novom svježinom i vjernošću, uvijek ostaje Djevica Marija. Snaga njezinog „da“ i njezinog „neka mi bude“ koje je izrekla pred anđelom uvijek iznova oduševljava. Njezino „da“ znači sudjelovati i riskirati, bez ikakvog drugog jamstva osim sigurnosti u spoznaji da je nositeljica obećanja. Njezino „Evo službenice Gospodnje“ (Lk 1,38) najljepši je primjer koji nam govori što se događa kada se čovjek, u svojoj slobodi, prepusti u Božje ruke.

Neka vas ovaj primjer nadahne i neka vam bude putokaz! Marija je Majka koja bdi „nad nama svojom djecom koji kroćimo kroz život često shrvani umorom, potrebiti, ali sa željom da se svjetlo nade ne ugasi. Ovo je naša želja; da se svjetlo nade ne ugasi. Naša Majka gleda ovaj hodočasniki narod, narod mladih koje ljubi, koji je traže u tišini unatoč tome što na putu ima toliko buke, brbljanja i rastresenosti“ (Christus vivit, 48).

Dragi mladi, „trčite privučeni onim Licem koje toliko ljubimo, kojem se klanjamo u Euharistiji i prepoznajemo u tijelu naše braće i sestara koji trpe. Neka vas Duh Sveti potiče u toj utrci u kojoj hodite naprijed. Crkva treba vašu poletnost, vaše intuicije, vašu vjeru“ (op.ct., 299). U toj trci za evanđeljem, nadahnutoj i ovim Festivalom, povjeravam sve vas zagovoru Blažene Djevice Marije, zazivajući svjetlost i snagu Duha Svetoga kako biste mogli biti istinski Kristovi svjedoci. Za to molim te vas blagoslivljaj, tražeći da se i vi molite za mene.

U Rimu, kod sv.Ivana Lateranskog, na svetkovinu svetog Petra i Pavla, 29.lipnja 2020.

PROPOVIJED APOSTOLSKOG
NUNCIJA U BIH MONS. LUIGIJA
PEZZUTA NA OTVARANJU 31.
MLADIFESTA U MEĐUGORJU

Što Isus više ulazi u naš život, više smo živi

Nakon pozdravljanja sa zastavama svih onih država koje su ranijih godina bile na Mladifestu, a ove godine zbog pandemije mladi iz tih država nisu mogli doći, otvoren je 31. Međunarodni molitveni festival mladih. Pročitana je poruka koju je mladima uputio papa Franjo, a svečano misno slavlje potom je predslavio apostolski nuncij u Bosni i Hercegovini nadbiskup Luigi Pezzuto. Njegovu propovijed prenosimo u cijelosti:

Draga braćo i sestre, Pripovijedanje o mučeništvu svetog Ivana Krstitelja, koje Matej donosi u 14. poglavlju svoga evanđelja, ne može biti potpuno shvaćeno bez posljednjih redaka prethodnog poglavlja: 13. poglavlja gdje aludira na činjenicu da Isus dolazi u „svoj zavičaj“, u Nazaret, nakon što je poučavao u sinagogi, ljudi su bili zapanjeni zbog njegove mudrosti, ali su se sablaznili zbog drugih stvari i nisu ga prihvatili. Stoga su Nazarećani u toj situaciji istaknuli i živjeli dvije protivrijetnosti, što je vjerojatno bilo plod i posljedica kulturnih predrasuda, koje su dolazile izdaleka: „progon“ i „odbijanje“. Isus je proganjen i odbačen. Bilo je to u Nazaretu, ali je to i dan danas, u cijelome svijetu. Zapravo, neugodni događaj iz Nazareta nadilazi granice tog gradića i postaje događaj kojim se zanima cijeli svijet.

Što je bio razlog za „sablazan“ u Nazaretu? Nazarećani su shvatili Isusovu mudrost u sinagogi: „Ovakle ovomu ta mudrost i te čudesne sile?“ (Mt 13,54). Ali, nisu mogli prihvatiti da je taj mudar čovjek i taj čudotvorac bio „drvodjeljin sin“. Ili bolje rečeno, sablaznili su se, jer nisu mogli vjerovati i prihvatiti da je „drvodjeljin sin“ „Sin Božji“. Ivan Krstitelj je također bio „progonjen“ i „odbačen“. Zbog toga je on Kristov preteča u svemu, od rođenja do nasilne smrti. Ivan je bio „progoren“ i „odbačen“, jer se postavio kao glasnik Kraljevstva Božjega

i kao svjedok istine: ovo je bio jedini zločin, kojega je platio životom, iako su svi prepoznali njegov proročki utjecaj, čak i Herod Antipa.

Vi, dragi mladi, koji me slušate, razumijete da su dva slučaja, najprije Ivana Krstitelja, a potom Isusa, vrh ledenog brijega čitave situacije nepravde, tipične za ljudsku povijest, prošlu i sadašnju.

A onda, istina se često ne sviđa, ni Herodu se nije sviđela, u slučaju Ivana. U svoje vrijeme, Isus, koji je Istina postala Osoba, nije se svidio svojim sugrađanima iz Nazareta; nije se svidio svojoj obitelji, koja je mislila da je potpuno izvan sebe; nije se svidio učiteljima Mojsijeva zakona i farizejima, kao ni odgovornima za bogoslužje u hramu, oni su ga smatrali religioznim revolucionarom od kojega se treba pripaziti. Čak su i jednostavni ljudi u narodu, koji su slijedili Isusa i prihvatili ga kao proroka, kada su pokušali identificirati njegovu osobnost, pribjegli prošlosti: Isus je, mislili su, reinkarnacija proroka prošlosti (Mojsije, Ilija, Jeremija).

Ukratko, u uskoj usporedbi između Isusove sudbine i one Ivana Krstitelja, postoje barem dva aspekta na koja ste vi, mladi ljudi, vrlo osjetljivi: osjećaj za pravdu i žeđ za istinom. Pravda i istina, za svijet mladih, za vaš svijet, dvije su stvarnosti o kojima se ne pregovara.

U oba slučaja (i u Isusovu, i u Krstiteljevu) nevini se progone i odbacuju kao krivci; dok pravi krivac, nije samo izuzet od kazne, već je čak ovlašten odlučiti o kazni koja se izriče neudžnima. Tu se računici zaista ne vraćaju na naplatu i vi se pravom sablažnjavate, dok se, gotovo s osjećajem duhovnoga bunta, pitate: gdje je pravo lice stvari? Gdje je zakon? Pa čak: i gdje je Bog?

Ja ću vam onda odgovoriti, pitajući vas: gdje je čovjek? Ja ti kažem, ako je Bog pravi Bog, On postoji; On je neprestano prisutan u ljudskoj povijesti: On je na neizbrisiv način utisnuo značenje stvarima; zakon, ako je pravedan, ima Boga kao svoje podrijetlo. Ali, gdje je čovjek? Zaista, imamo toliko mnogo znakova Božje ljubavi. Međutim, na nama je prepoznati tu prisutnost. Jesmo li sposobni preuzeti ulogu onih koji će objaviti Božju prisutnost u svijetu? Isus je bio povijesno prisutan među svojim, a njegovi ga nisu prepoznali i nisu ga prihvatili. Danas smo mi njegovi, odnosno mi smo Isusovi: ali znamo li ga prepoznati, prihvatiti ga i biti oni koji Njega objavljuju svijetu?

Iz toga dolazi važnost i potreba svjedočenja svih nas, ali i od strane svijeta mladih. Štoviše, svjedočanstvo mladih najviše bi pridonijelo i pomoglo današ-

njem svijetu prebroditi brojne situacije nepravde i mnoštvo prikrivanja istine, kojima smo navikli svakodneвно svjedočiti. Vjerojatno papa Franjo aludira na to kad vas u Pismu koje vam je poslao poziva na „svjedočenje“.

Uistinu, osoba Isusa iz Nazareta pogodila je njegove suvremenike, a i danas pogađa cijeli svijet. Ali, tko je zapravo Isus? Pitanje vrijedi i danas, kao i u Njegovu vrijeme.

Koliko mišljenja o Njemu! Ali, ako ste primijetili, sva – i ona njegovih suvremenika i ona koji su novija – sažeta su u činjenicu da nije lako prihvatiti Isusa za ono što On stvarno jest. Odnosno, velika poteškoća za kulturu svakog vremena je u Isusovom mesijanskom identitetu, njegovom Božjem Sinovstvu.

U stvarnosti, problem nije u Isusu, već u nama. Prema tome, na putu razumijevanja Isusa, trebali bismo se prepustiti Njegovu vodstvu. Odnosno, ne bismo trebali mi ispitivati Njega, nego bismo trebali pustiti Isusa da ispituje nas, kao kad se u uskrnsno jutro Isus obratio Magdalen: „Ženo, zašto plačeš?“ Isus se naginje nad ljudskost onoga koji je u traženju, da bi sudjelovao u njegovom problemu i riješio ga iznutra, jer se te vrste problema ne rješavaju intelektualnim znanjem, sačinjenim od već pripremljenih odgovora, koji su plod knjiga.

Dakle, dopustimo Isusu da nas propita, a On će nas vjerojatno usmjeriti na jedno drugo pitanje: Tko sam ja za tebe? To jest: koliko mjesta imam ja u tvome životu? Koliko ja tebi značim?

I ovdje Isusu nije potrebno dodatno mišljenje. Ali treba tvoje srce. Tvoje srce može postati „Božja kolijevka“, ako ti pustiš Isusa „živjeti“ u tebi; ako Ga pustiš ući u tvoje srce kao sadašnji „život“, a ne kao tvoj, da, ali onaj prošli. Isus želi živjeti u tebi, tako da tvoj život bude „vječno živ“!

Tko sam ja, za tebe? To „za tebe“ kaže da Isus izgovara svako ime i svakoga pita: „reci mi svoje 'iskustvo Boga', koji je tvoj okus Boga...“ Dakle, odgovor na pitanje o Isusu (Tko je uistinu Isus?) je put svakodnevnog suživota s Njim, u kojemu, što više zajedno s Njim živiš, više Ga poznaješ. Nema drugih puteva. Što Isus više ulazi u naš život, više smo živi. Više Isus znači više ja i više mi.

Isti put vrijedi i kada je u pitanju naš odnos s Blaženom Djevicom Marijom. U vezi s tim, ja vam ne bih predlagao da puno molite Gospu da dobijete Njezinu zaštitu; sigurno i to. Međutim, prava pobožnost prema Mariji nastoji dobiti nešto veće: to je milost da Nju možemo prihvatiti u našem životu, s Njezinim načinom vjernice i učenice, radosne, slobodne i jake, koji će nas bez ikakve sumnje dovesti do Isusa.

Svetu misu i klanjanje glazbeno je animirao zbor i orkestar Mladifesta pod ravnanjem prof. Damira Bunoza. Otvaranje Mladifesta preko live streama i službenih kanala Media Mir Međugorje pratilo je više milijuna ljudi, a prevedena je na dvadesetak jezika.

Unatoč negativnim preporukama, otvaranju Mladifesta nazočili su i strani hodočasnici. Ured informacija zabilježio je danas sljedeće prijave: oko 15 hodočasnika iz Francuske, oko 150 hodočasnika iz Španjolske, oko 150 hodočasnika iz Poljske, oko 40 hodočasnika iz Njemačke, oko 50 hodočasnika iz Austrije, dvoje iz Slovenije, 4 iz Italije, te hodočasnike iz Hrvatske. Naravno uz dolaske mladih iz župe i cijele Hercegovine, klupe ispred vanjskog oltara međugorske župne crkve sv. Jakova su na svetoj misi ipak dobrim dijelom bile popunjene.

2. dan Mladifesta

Drugi dan Mladifesta je i dan u kojem Crkva slavi Gospu od Anđela i Porcijunkulski oprost – tako da je cijeli dan bio u znaku sakramenta ispovijedi, te dugačkih redova hodočasnika koji su čekali ispred ispovjedaonica, što je samo potvrdilo kako je Međugorje uistinu jedna velika „ispovjedaonica svijeta“.

Program Mladifesta je nastavljen u juturnim satima molitvom krunice na Brdu ukazanja. Međugorski župnik fra Marinko Šakota, zajedno sa župljanima i sudionicima 31. Mladifesta, u šest sati ujutro molio je slavna otajstva krunice, Lauretanske litanije i molitvu „Sedam Očenaša“ kod Gospina kipa na Brdu ukazanja.

POSLIJEPodneVNI PROGRAM

Poslijepodnevni program započeo je uvodnom emisijom Mladifest 2020.

UNATOČ KORONAVIRUSU, IMAMO MEĐUNARODNI ZBOR I ORKESTAR

Međunarodni zbor i orkestar glazbom prate Mladifest. Tako je bilo i ove godine na 31. Međunarodnom molitvenom susretu mladih. Donosimo kratki razgovor s profesorom Damirom Bunožom, čovjekom koji godinama ravna zborom i orkestrom.

Maestro, kako teku pripreme za 31. Mladifest? Hoće li on biti drugačiji, poseban?

Pa, svaki Mladifest je poseban, tako i ovaj. Svi znamo da smo u nekom jeku koronavirusa, ali Mladifest ide svojim tijekom. Još je dan do Mladifesta, probe se održavaju. Imamo velik zbor i veliki orkestar. Bit će zaista lijepo. Razlika od prošlih godina je što je više domaćih ljudi. I to je, mogu čak reći, prednost, jer naši ljudi dobili su šansu da se pokažu, dokažu... sve su to ljudi koji znaju pjevati, iskusni su, pjevaju po drugim zborovima. Budući da je zbor međunarodni, ove godine je puno više domaćih nego stranaca, iako će i njih biti. Tako da je ovaj Mladifest, što se glazbene strane tiče, tu drugačiji, ali kvalitetom sigurno isti, ako ne i bolji.

Kakve su reakcije sudionika koji su godinama dolazili na Mladifest, bili u zboru i orkestru, a nažalost ove godine su spriječeni?

Mnogo pisama, poruka dobivam... da im je žao što ne mogu doći, da su s nama u molitvi, da će pratiti Mladifest on-line. Čak će neki doći privatnim aranžmanom. Imamo iz Izraela jednu djevojku koju očekujemo, iz Engleske, iz Italije... još se njih par pokušava, da kažem, probiti do Međugorja. I to mi je drago, da ljudi osjećaju potrebu doći u Međugorje u ovom teškom vremenu i uspijet će doći. Tako da će zbor i orkestar opet biti u tom međunarodnom duhu, da će biti i razni jezici, da

će ljudi čitavog svijeta zaista moći osjetiti Mladifest preko svojih ekrana, da ćemo prenijeti tu energiju i molitvu, taj mir i radost iz Međugorja pjesmom, plesom i molitvom.

Glazba koja se izvodi na Mladifestu, a kojom se slavi Gospodina, zaista, cijelom ovom programu daje poseban pečat i pronalazi put, dotiče zapravo srca mladih?

To je ta ljepota glazbenog dijela Mladifesta. Ja sam stvarno zahvalan Bogu i Gospi što sam ja odabran da dirigiram. I svaki Mladifest je... ja to kažem osjećam se kao da sam dva metra iznad zemlje i sve nas ponese kao da smo u raju, kao da je nebo dodirnuo Međugorje. I ove godine ja to već na probama osjetim. Radujem se što smo svake godine tu i da ćemo prenijeti tu energiju, tu ljepotu, tu pjesmu... Moliti kroz pjesmu je, što se kaže, dvostruko moljenje, zaista tu emocije rade... To je nešto teško riječima opisati. Inače, i Međugorje i Mladifest... to je posebno mjesto, poseban osjećaj i svi koji mogu doći, ja ih pozivam da dođu, da uživaju, da osjete sveto mjesto, da osjete Gospu, da osjete mir, radost, pjesmu, molitvu, meditaciju, klanjanje... Jednostavno tu se čovjek mijenja u pozitivnom smislu.

Ne kaže se uzalud da je Mladifest jedno od najljepših, najprepoznatljivijih okupljanja katoličke mladeži u svijetu. Zato pratite Mladifest ove godine on-line. Vi koji ste u mogućnosti dođite u Međugorje, a razgovor možete poslušati u audiozapisu.

Razgovarala: Sanja Pehar

NA MLADIFESTU PREMIJERNO PRIKAZAN FILM "DONO DI CONVERSIONE" ("DAR OBRAĆENJA")

Drugog dana 31. Mladifesta prikazan je dokumentarni film "Dono di Conversione" ("Dar obraćenja"). Ovaj film snimljen je u produkciji Informativnog centra Mir Međugorje, producentica je Marija Jerkić, a redatelj Fernando Perez. Film govori o supružnicima Romanu Magnaniju i Silvani Spallanzani koji su doživjeli veliku životnu tragediju – gubitak djeteta. Svjedočanstvo je ovo o ponovnom pronalasku nade i smisla u životu. Dolazak u Međugorje ovim supružnicima promijenio je život. „Proputovao sam svijet, od Čilea do Japana. Sada više ne putujem svijetom, sada dolazim samo u Međugorje. Međugorje je sve, za mene je Međugorje svijet, cijeli svijet!“ kaže na početku filma Romano Magnani koji je od 1972. registrirao devet izuma pri Međunarodnom uredu za intelektualno vlasništvo. Njegovi izumi povezani su sa sigurnosnim obilježjima za vozila i motore. Njegove kacige pomogle su u stvaranju europskih ECE22 smjernica za vožnju koje su temelj prvoga univerzalnog standarda kaciga u Europi. Nakon premijere na ovogodišnjem Festivalu mladih film "Dono di Conversione" ("Dar obraćenja") možete pogledati i na našem YouTube kanalima Plodovi Međugorja i Radio Međugorje.

smo ti Majko draga“, a u procesiji po vanjskoj stazi oltara ponovno su zavijorile zastave svih zemalja svijeta koje su nosili mladi framaši, podsjećajući na duhovno jedinstvo sa svima onima koji diljem svijeta uživaju i virtualno prate i žive ovaj Mladifest. Iza njih su mladi iz župe nosili prekrasno ukrašen Gospin kip, koji je slijedila kolona od 35 svećenika koji su taj dan koncelebrirali na svetoj misi.

Svečano večernje misno slavlje predslavio je provincijal Hercegovacke franjevačke provincije fra Miljenko Šteko.

FRA MARINKO ŠAKOTA NAKON KRUNICE NA PODBRDU: PAPINO OBRAĆANJE MLADIMA POVJESNI JE TRENUTAK

Drugi dan 31. Međunarodnog molitvenog susreta mladih započeo je molitvom krunice na brdu Ukazanja. Međugorski župnik fra Marinko Šakota, zajedno sa župljanima i sudionicima 31. Mladifesta, od šest sati ujutro molio je slavna otajstva krunice kod Gospina kipa.

Nakon molitve krunice župnik fra Marinko iznio je svoje dojmove sa svečane svete mise koju je predslavio nuncij u BiH, nadbiskup Luigi Pezzuto na kojoj je pročitana poruka pape Franje upućena mladima koji sudjeluju na ovogodišnjem 31. Mladifestu.

„To je sigurno povijesni dan, povijesni trenutak, da se papa osobno obratio mladima na Mladifestu! To je nešto što dira srce. I evo iz godine u godinu papa nam govori sve više i sve bliže!“ kazao je fra Marinko Šakota osvrnuvši se na uručenje Papine poruke.

Fra Marinko je još istaknuo da papa Franjo voli Međugorje i da mu je u srcu „zato što mu je mir u svijetu u srcu“. On „osjeća to da se preko Međugorja širi mir u svijetu“ kazao je fra Marinko.

Drugog dana 31. Međunarodnog molitvenog susreta mladih svečano večernje misno slavlje predslavio je provincijal Hercegovačke franjevačke provincije fra Miljenko Šteko. U nastavku donosimo njegovu homiliju:

MEĐUGORJE – NAŠA PORCIJUNKULA

dio nikakvu simboliku, nego se prihvatio zidarskoga alata, da tu ruševnu građevinu učini dostojnim zdanjem za slavljenje Euharistije. Malo poslije toga on je uočio još jednu crkvu u jačnom, ruševnom stanju, o kojoj nitko nije vodio brigu. Bila je to upravo Porcijunkula. Kako je bila posvećena Gospi od Anđela, Franjo se jako sažali te i nju obnovi. Kasnije će se preseliti upravo kod te crkvice.

Porcijunkula je sv. Franji bila prevažna. O tome Toma Čelanski kaže: „Kad ju je svetac ugledao tako ruševnu, bio je ganut ljubavlju; budući da je upravo izgarao od pobožnosti prema predobroj Majci...“ (1Čel 9, 21)

Međugorje je mnogima od vas vaša Porcijunkula. Neumorno se hodočasnici vraćate, neprestano potvrđujući da sudjelujete u nečemu što sve nas nadilazi. I svojim dolascima drugima govorite ovim geslom 31. Međunarodnoga molitvenog susreta mladih – Mladifesta: „Dođite i vidjet ćete!“ (Iv 1, 39) Ovdje ste bili ganuti Gospinom ljubavlju poput sv. Franje u Porcijunkuli. Međugorje je mjesto milosti, jer je nebo na poseban način dodirnulo zemlju. Ili kako to jedan pastoralni teolog kaže – U događaju Međugorja otkriva se „mistagogija“, dovođenje čovjeka pred tajnu, gdje Bog iznutra otvara srce kao kod Lidije u Djelima apostolskim (usp 16,14).

Svatko od vas mogao bi ispričati svoju priču o milosti koju ste doživjeli ovdje i ponijeli sa sobom... Od onih pojedinačnih i tihih, skrivenih i tajnovitih, prešućenih. A opet, mogao bi svatko od vas ujediniti sve to u beskraj s milijunima drugih gorljivih uzdaha koji su se ovdje izvijali iz ljudskih duša prema nebu. Ovdje su milijuni duša, kao i vi, primili sakramentalno odrješenje od grijeha. Ovdje su se omeškala mnoga ljudska srca, koja su prije toga bila gotovo nepristupačna za sve što je sveto. Ovdje su saprani i otišli u nepovrat milijuni ljudskih grijeha, kao što su i tvoji. Ovdje su milijuni duša proplakali pred nečim

Danas su naše oči uprte u Asiz i malu crkvicu koja se zove Porcijunkula. Zvala se tako zato što je bila neznatni „mali posjed“ benediktinaca iz nedalekoga Subasija, a za Franju je značila nešto golemo jer je za nju vezano rođenje Reda Manje braće, ali i malih sestara klarisa. Tu su se Franji pridružila prva braća, a tu je primio i prvu duhovnu kćer svetu Klaru Asišku.

K Porcijunkuli se Franjo vraćao nakon svakoga propovijedanja, tu su se održavala zborovanja braće – takozvani 'kapituli na rogožinama', pod vedrim nebom, jer za Franjinu života – po njegovoj izričitoj želji – nisu građeni veliki samostani. Na tom je mjestu, konačno, vrativši se s brda La Verne gdje je primio rane, Franjo i preminuo.

Više različitih životopisaca prenose

Franjino svjedočanstvo kako, po Božjoj objavi, zna da je i samoj Majci Božjoj Porcijunkula, među svim crkvama podignutim Njoj u čast, bila posebno draga. Upravo osloncem na tu objavu, da je crkvice Porcijunkula posebno prirasla i Gospinu srcu, Franjo se ohrabrio poći do pape Honorija III. kada je ovaj bio u Perudi i ondje ga zamoli da za Porcijunkulu odobri privilegij potpunoga oprost onim vjernicima koji je, uz ispovijed, pohode.

Odobreni je oprost vezan za ovaj dan, 2. kolovoza. Toga je dana i posvećena crkva koju je Franjo obnovio svojim trudom. Kasnije je ovaj oprost proširen na sve franjevačke crkve i nazvan je asiškim oprostom.

Osim što je bila kolijevka franjevačkoga reda, Porcijunkula je i za Franjinu osobnu povijest bila iznimna: ona je u nekom smislu bila kruna njegova obraćenja.

Naime, tko god zna nešto o sv. Franji, zna da je njegovo obraćenje počelo Isusovim pozivom s križa u crkvi sv. Damjana: „Franjo, idi popravi moju crkvu koja se ruši!“ Mi danas znamo koliko je za Crkvu i svijet bio dalekosežan taj poziv s raspela iz crkve sv. Damjana, ali Franjo u tom trenutku nije vi-

tako snažnim kao što je srce Majke koja ljubi. Pred njom su zbrajali i množili sva svoja sitna, životna, gorušičina zrna vjere, sve svoje tihe i male molitve.

Ovdje ste svi vi dolazili Gospi, Kraljici mira, svojoj Majci Mariji, za koju kažemo da je posrednica svih milosti. Ta milost nije usahla. Ona vas čeka i nanovo govori: Molite i molite, – molite dok vam molitva ne postane radost. Molite na osami, molite u zajedništvu, molite uvijek i iznova. Otvorite vlastito srce Bogu. U vašoj molitvi otvorite se za nebo. Sve što imate stavite na raspolaganje i uvid Onomu koji pogledom proniče srce i kojemu se ništa ne da sakriti.

Pa i kada dođu kušnje kao ova sada, molite. Kad dođu dani velikih nevolja. Kada svijet u kojemu živimo bezglavo glavinja u potrazi za izlaskom na stare staze, molite. Molite vi, jer ne zna čovjek modernoga doba da tek u iskušenju izrastaju veličine, da se tek na nevoljama rađaju uzori. Da se u kušnjama svijeta tek može utvrditi tko je dostojan imena koje nosi, zvanja koje je odabrao.

Dragi mladi u ovom zajedništvu svega svijeta! Mnogi su od vas sve ove godine dolazili ovdje, a večeras ste s Međugorjem povezani drugačije. Virtualno. Uvjeren sam da i u ovim trenucima u srcima mnogih od vas titraju Franjine riječi: „To je ono što želim, za tim žudim cijelim srcem!“

I zato sad pitam: Što želiš? Za čim žudiš večeras?

I pokušavam odgovoriti u tvoje ime... Želim ostaviti trag. Jednoga dana kada ovo moje tijelo bude tek treptaj u nitima vremena, želim da znate da sam s razlogom živio. Želim da se uvjerite da sam ispunio svoje poslanje.

Da sam bio ono što trebam biti i da se nisam bojao za time ići. Želim da znate da sam se hrabro ljujao na ivici provalije, oslanjajući se tek na vrhove svojih sposobnosti i snaga, ali tu je bila beskrajna milost. I da nisam pustio svoj život da prođe pored mene tek tako.

Jer dugujem Mu to. Njemu, Stvoritelju, koji mi je ovaj život i dao i uglavio ga baš u ovaj trenutak vremena, s nekim razlogom.

Želim da znate da sam disao punim plućima svake sekunde. Da sam toliko puta zastao diviti se zalasku sunca razlivenom po prirodi koju je On stvorio.

I večeras molim zagovor Kraljice mira u Međugorju da istinski prepoznam svoju najdublju želju. Onu vrstu želje koja određuje ono što jesam i što trebam biti. Onu vrstu želje koja je sveta, koja me u dubini savjesti tjera da budem bolji čovjek, da težim za nečim višim, konačnijim. Žudim za time da baš ta želja bude ono što me određuje i ono što me vodi. Poslana od Njega u moj život i k Njemu vodi.

Molimo Mariju, Kraljicu mira, neka večeras svrne svoj majčinski pogled na svu svoju djecu okupljenu u ovome zajedništvu Mladifesta. Neka i svakoga od nas dovede do spoznaje sv. Franje, koju bi mogli ovako izraziti: Ja poznajem Sina Božjega, sina Marijina. Riječ Božju koja se za me utjelovila....

Nato nas potiču i riječi koje nam je sinoć ovdje u Međugorju uputio papa Franjo: „Marija je Majka koja bdi nad nama, svojom djecom, koji kročimo kroz život često shrvani umorom, potrebiti, ali sa željom da se svjetlo nade ne ugasi. Ovo je naša želja: da se svjetlo nade ne ugasi. Naša Majka gleda ovaj hodočasnički narod, narod mladih koje ljubi (...) povjeravam sve vas zagovoru Blažene Djevice Marije, zazivajući svjetlost i snagu Duha Svetoga kako biste mogli biti istinski Kristovi svjedoci.“ Papa je na kraju kazao da za to moli te blagoslivlja mlade okupljene u Međugorju tražeći da i mi za njega molimo.

Uzvratimo našemu papi Franji obećanjem molitve i pozdravimo ga sada! Amen!

I ove godine poruku mladima na Mladifestu u Međugorju uputio je bečki nadbiskup kardinal Christoph Schönborn. Njegovu poruku mladima na kraju svete mise pročitao je međugorski župnik fra Marinko Šakota. I on je u svojoj poruci mladima poželio da u ovim milosnim danima Mladifesta sami iskuse susret sa ŽIVIM KRISTOM!

Poruka mladima na Mladifestu u Međugorju od kardinala Christofa Schönborna iz Beča:

S vama sam srcem!

Dragi mladi prijatelji! Najprije i prije svega srdačan pozdrav i blagoslovna želja svima vama prigodom ovogodišnjeg Mladifesta!

Hvala vam što ste došli! Hvala svima koji sudjeluju preko live-streaminga! Toliko sam se već bio radovao da ću ove godine moći i sam doći na Mladifest. Nažalost, ograničenja uzrokovana pandemijom korona virusa to su spriječila. Uz to moja vlastita oba oboljenja, koja su Bogu hvala dobro prošla, ali zbog kojih spadam među rizične kandidate, učinila su da još ne smijem putovati. Međutim, kao i svake godine s vama sam srcem!

Radujem se da ove godine kao moto imate ovo čudesno mjesto iz Ivanova evanđelja. Dva mlada čovjeka postala su znatiželjna zbog Isusa. Ivan Krstitelj, kod kojeg su oni išli u jednu vrstu životne škole, nazvao je Isusa „Janje Božje“.

Oni su pošli za Isusom, On se okrenuo i upitao: „Što tražite?“ Odgovorili su: „Učitelju, gdje stanuješ?“ A On će: „Dođite i vidite.“

Ja sam često razmišljao nad ovim scenama i kao što dalje stoji: da su oni pošli za Isusom, da su vidjeli gdje stanuje i da su onda kod Njega ostali.

Vi ćete sigurno ovih dana o tome razmišljati, što je ovaj prvi susret s Isusom izazvao u obojice mladih ljudi i pitat ćete se: „Kako ja susrećem Isusa? I kako ja govorim drugima o mom susretu s Njim?“

Sveti Otac vam je već u svojoj lijepoj, snažnoj poruci o tome napisao svoje misli. Siguran sam da će mnogi od vas osjetiti Isusovo pitanje: „Što tražite?“ I to će u vama prerasti u pitanje: „Koga tražite?“

Radujem se zbog mnogih milosti koje će vam ovih dana biti darovane preko Gospe. I radujem se da ćete kao obojica učenika Andrija i Ivan i vi svojoj braći, sestrama i prijateljima pričati o svome susretu s Isusom.

Želim vam da to učinite s istim oduševljenjem s kojim su o tome pripovijedali Andrija i Ivan!

Molimo za papu Franju kojem Međugorje duguje tako veliku zahvalnost!

Molimo za mir i za što skoriji kraj pandemije.

Želim vam Božji blagoslov, zaštitu Gospinu i dobar hod s Isusom! On je vjeran! On vas nikad neće razočarati.

Vaš Christof Kardinal Schönborn

Nakon svete mise uslijedilo je klanjanje Presvetom Oltarskom Sakramentu.

STATISTIKA ZA 02.08.2020. - Najmanje 3.760.305 ljudi je pratilo festival uživo preko individualnih IP adresa.

FRA ANTE VUČKOVIĆ

3. DAN Mladifesta – 3. kolovoz 2020.

Treći dan Mladifesta, 3. kolovoza, crkva slavi zagrebačkog biskupa, bratitelja siromaha, poznatog teologa i pastira, bl. Augustina Kažotića, prvog hrvatskog blaženika.

Popodnevni program Mladifesta i danas je započeo uvodnom emisijom Mladifest 2020. koja se prenosi uživo u improviziranom studiju ispred vanjskog oltara.

Poruku sudionicima ovogodišnjeg Mladifesta uputio je i veliki prijatelj fra Ante Vučković. „Dragi mladi koji ste stigli na 31. Mladifest u

Međugorju, došli ste na mjesto Božjeg milosrđa i Božje nježnosti, došli ste na festival na kojem Gospina blizina otvara srca za Boga i ljude i ispunja ih radošću. Međugorje je mnogima pomoglo da izađu iz mraka depresije i besmisla. Došli ste na mjesto na kojem je moguće izići iz zatvora uma i otkriti jednostavnu istinu života. Međugorje je mnogima pomoglo da svoj život vide drugim očima. Došli ste na mjesto na kojem je moguće otkriti istinsku slobodu. U Međugorju su mnogima spali okovi ovisnosti. Želim vam obilje Božjega blagoslova i da iskustvo te dobrote i radosti ponese u svijet u kojem živite, među ljude koji ne znaju ni kako ni gdje

„Za mene je to iskustvo doista posebno. Ja sam rođena i odrasla u Međugorju i imala sam priliku na različite načine doživjeti Mladifest. Prvo sa svojim roditeljima, zatim s prijateljima, a onda je došla FRAMA kada sam počela volontirati i evo ovo mi je deveta godina kako volontiram. Naše obveze su mnogobrojne, iako male mi ih radimo s puno ljubavi. Naša središnja obveza je praviti redove za pričest, pomažemo pri sakristiji svećenicima i časnim sestrama, nosimo stolice svećenicima za ispovijed, nosimo im vodu, zatim netko od nas je i animator plesa. Za mene volontiranje znači jako puno, mogu reći da je iskustvo Mladifesta meni najljepše životno iskustvo. Susresti toliko puno mladih iz cijeloga svijeta koji dolaze s različitim problemima, ali sa istim ciljem – pronaći svoj mir, moliti, pjevati, plesati... I kada vidite da sa svojom malom pomoći nekome možete popraviti trenutak, dan, festival... doista ste blagoslovljeni! Ove godine smo i mi bili u iščekivanju jer nismo znali hoće li Mladifesta uopće biti, ali sada kada vidim koliko je mladih ipak došlo, mogu reći da su nam se očekivanja ispunila i više nego što smo očekivali. Posebno smo presretni i što nam se papa Franjo direktno obratio, pozdravio i obećao da će moliti za nas!“ **Zdravka Škegro**

bi započeli s Bogom, ali svejedno ne mogu odoljeti snazi radosti, dobrote i istine. Blagoslovio vas svemogućí Bog mirom i radošću i učinio vas sredstvom svoje ljubavi.“

Iza uvodne emisije, u 17,00 sati na vanjskom oltaru međugorske crkve, fra Marinko Šakota, koordinator ove duhovne obnove, pozdravio je sve prisutne i najavio današnje video svjedočanstvo „PLODOVI MEĐUGORJA“ u kojem su mladi mogli vidjeti i čuti životnu priču njemačkog redovnika, passionista p. Johannes Rothärmela, iz Münchena koji je svoj poziv osjetio u Međugorju.

SVJEDOČANSTVO P. JOHANNESA ROTHÄRMELA NA 31. MLADIFESTU

U MEĐUGORJU SU LJUDI U PRILICI DA **PRIDU BOGU**

Johannes Rothärmel, svećenik je iz Münchena koji je svoj poziv osjetio u Međugorju. Danas, trećeg dana 31. Mladifesta prikazano je njegovo svjedočanstvo, odnosno film iz serijala „Plodovi Međugorja“. U nastavku donosimo njegovo svjedočanstvo.

„Milost je uvijek tu, ali u Međugorju ljudi imaju mogućnost da tu milost zaista upotrijebe te iz nje crpe snagu na svome putu.“

POTJEČEM IZ KATOLIČKE OBITELJI U KOJOJ JE MEĐUGORJE VEĆ OD RANIJE IMALO SVOJU ULOGU. Osobno sam kasnije osjetio zvanje, to znači da sam se samostalno zainteresirao za vjeru tek u 20. godini života, s jedva navršениh 20 godina i onda sam tako postao i aktivno usmjeren prema Međugorju.

Da, primio sam iskustvo poziva ili obraćenja. Prije 20 godina na vrlo dubok način doživio sam ljubav Božju, vrlo spontano. To je potpuno promijenilo moj život, Bog je ušao u moj život i jednostavno mi pokazao svoju ljubav i dobrotu. I onda se dogodilo da je moj otac želio otputovati u Međugorje, ali nije mogao pa se ukazala prilika da uskočim ja.

I tako sam 1998. na '99., na Silvestrovo, prvi put došao u Međugorje. Moje prvo iskustvo s Međugorjem bilo je predivno. Kao što sam spomenuo, upravo sam bio doživio to iskustvo Boga. U studenom '98. osjetio sam da je Bog ljubav. Na Silvestrovo sam imao čast doći u Međugorje i shvatio sam da je Gospa ta koja mene zove i meni ovdje i dalje želi pomagati na putu moga poslanja.

Nakon što sam iskusio Božju ljubav, znao sam da ću svoj život živjeti aktivno s Bogom, ali nisam još točno znao na koji način, u kojem obliku i s velikim očekivanjima stigao sam ovamo, da jednostavno čujem želi li mi Gospodin nešto konkretnije

prenijeti u život. Tada sam ovdje svoje dojmove dijelio s jednom grupom, veoma aktivnom u vjeri. Ušao sam u crkvu, kao što sam rekao, bilo je Silvestrovo i ja sam se nekako Gospi vratio ušavši u tu crkvu.

I osjećao sam se tako sigurno, u sebi sam tih dana u Međugorju gajio veliku zahvalnost za dar obraćenja. I osjetio sam da su se svima, koji su tada bili sa mnom na putu, dogodili zaista veoma duboki, unutarnji poticaji. Dogodilo se da su i ti ljudi također primili milost Božju, da sazrijevaju, da su produbili svoju vjeru i tako smo svi mi ovdje bili u velikoj radosti i vratili smo se veoma ispunjeni.

Bila je to mala grupa, privatno putovanje s otprilike 10-tak osoba i svi smo tada baš puno toga primili. Međugorje je, konkretno, veoma snažno utjecalo na moj život jer sam nakon iskustva obraćenja bio veoma otvoren što se tiče poziva.

Ja još ništa nisam bio odlučio nakon iskustva ljubavi Božje zato jer moji roditelji žive jednu lijepu vjeru, aktivnu vjeru, to jest, susret s Božjom ljubavi za mene nije automatski značio svećenički poziv ili samostanski život, nego sam bio otvoren kada sam ovamo došao.

Ali sam za sebe znao, u slobodi i iz iskustva ljubavi Božje, da ću svoj život živjeti s Bogom i za Boga, bez obzira na koji način će se to događati. I onda smo ovdje na

Novu godinu izvlačili svetca godine i moj je ispaо sveti Petar i kao geslo ispod bilo je napisano: Pođi za mnom i učinić ću te ribarom ljudi.

To je za mene bila jedna jako važna rečenica koja me pogodila ravno u srce. Naravno da ne smijemo svoje zvanje razlučiti samo na temelju nekog listića, ali bilo je tako da je moje srce uz to iskustvo Boga već bilo spremno za jedan odgovor, a ta rečenica je bila baš od Boga i po Duhu Svetome posredovana riječ koja me u srce dirnula, tako da sam odlučio, kako sam i sa svojim duhovnikom odredio, da ću svoj život nastaviti u smjeru svećeništva i iz toga je onda moje zvanje izraslo u redovnički život.

Dakle, već to prvo putovanje u Međugorje kompletno je promijenilo moj život i mogu još dodati da sam i kasnije, godinu dana nakon toga, opet imao priliku ići u Međugorje. Opet na Silvestrovo i kada sam se s grupom u busu vraćao doma, pružala se prilika svjedočenja što se kome tijekom tjedna dogodilo ovdje u Međugorju. Bio sam potpuno pod dojmom kakva su predivna iskustva ti mladi ljudi doživljavali sa svojim Bogom. Kako duboko su bili uronjeni u molitvu i kako su se približili Bogu. I u primanju sakramenata, to je za mene bio nevjerojatan trenutak i odlučio sam da ću vrlo aktivno podržavati hodočašća u Međugorje. I od toga sam trenutka svake godine išao u Međugorje, kako bih kao pratitelj vodio ljude da i oni stvarno upoznaju Međugorje.

Ima jedan poznati radijski voditelj na Radio Horebu, velečasni Richard Kocher koji je jednom lijepo rekao: „Međugorje je mjesto gdje nebo ima rupu“ i moje iskustvo ide baš u tom smjeru. U Međugorju su ljudi u prilici da pridruže Bogu, da se susretnu s Bogom, da se Bogu približe, dopuste

Službene majice Mladifesta koje su svojim dizajnom, razigranim bojama i izgledom ovih godina postale i zaštitni znak ovog festivala odštampane su i ove godine. Majice ovogodišnjeg Mladifesta mogu se nabaviti u suvenirnici župnog ureda ili na web shopu: www.medjugorje.store.

Foto: Arhiv CMM

Njegovu prisutnost. To se događa na jedan posve nemoguć način i to je za mene Gospa koja djeluje ovdje u Međugorju.

Ona uklanja zapreke koje nas u svakodnevici ometaju da uđemo u Božju blizinu, jer u tome leži Njezina majčinska snaga zagovora i pomoći u vjeri. Ona nas na neki način prinosi Gospodinu, vodi nas Isusu, svome Sinu, kako to lijepo opisuju tradicionalne molitve. A ljudi koji dolaze ovamo, dolaze s jednom pristupačnošću kao da su sveti jer se toliko tih zapreka iz svakidašnjice, iz njihova uobičajenog života, miče uz pomoć i posredstvo Majke Božje, tako da su oni slobodni i dostupni za susret s Bogom i za mene je to tajna Međugorja, kao i tajna ispovijedi, koja se ovdje tako duboko shvaća jer sve poteškoće koje mi inače nosimo sa sobom, nestaju posebnom milošću, koja je ovdje u ovom mjestu jednostavno prisutna i ja bih to opisao kao pomoć Majke.

Ljudi ovdje postaju pristupačni, kao da ni sami ne žele propustiti tu milost i to sam ovdje tako često osjetio tijekom svih ovih godina. Već 20 godina dolazim ovamo i to je za mene zapravo stvarnost Međugorja.

To je jednostavno ono nešto marijansko, što se ovdje može doživjeti na jedan izvanredno snažan način. Naravno, i to baš mladi ljudi, ali općenito i sve hodočasničke grupe. Jako je lijepo što su ovdje u Međugorju sakramenti glavni program zapravo cijelog mjesta i kada ljudi ovamo dođu, onda je sasvim normalno otići na ispovijed iz razloga što je uz Gospinu pomoć put za ispovijedaonicu već znatno poravnat.

Imamo mogućnost da u svjetlu Duha Svetoga spoznamo vlastiti život i vlastite grijeha, kao što to biva na jednom tako posebnom mjestu. Svako svetište ima svoju posebnu milost, vlastitu karizmu, a u Međugorju je izražena milost svete ispovijedi.

Mislim da je razlika u tome, kao što sam ranije rekao, što Međugorje nudi mogućnost da se konačno iskreno približimo temi vlastitog života, da se Bogu iskreno otvorimo. To sam iskusio kada sam još kao Andreas dolazio ovamo. Na svome putu ostvarenja i sam sam na tako dubok način znao doživjeti ispovijed, pristupiti joj tako iskreno da sam već u ispovijedaonici znao iskusiti tu milost i ljubav Božju i sada kao svećenik nakon 7 godina svećeništva i dalje ovdje u Međugorju u tom iskustvu mogu sudjelovati na poseban način.

Ljudi dolaze u ispovijedaonicu i pri tome imaju jedan dobar stav, srca su im duboko dirnuta, to su autentične ispovijedi, to su ljudi koji se stvarno kaju za svoje grijeha, koji se žele obratiti; gdje osjetim da će u nekom trenutku tijekom ispovijedi ljudi zaista nešto promijeniti u svome životu, a to su stvari koje se bez daljnega ne događaju uvijek u ispovijedi.

Milost je uvijek tu, ali u Međugorju ljudi imaju mogućnost da upotrijebe tu milost i iz nje crpe snagu na svome putu, da tako stoje u svjetlu milosti, u svjetlu Božjem, da iskreno ispovijedaju svoje grijeha, odlučuju se za novi početak, to je ipak nešto jako posebno ovdje u Međugorju.

Nakon svjedočanstva uslijedila je kateheza koju je danas držao mons. Henryk Hoser. Fra Marinko ga je u najavi nazvao, ocem, pastirom i prijateljem, a mons. Hoser je na svoj jednostavan i životan način mladima približio glavne misli koje su mladima u prilikama proslave Svjetskih susreta mladih po cijelome svijetu upućivale trojica papa: sv. Ivan Pavao II., papa Benedikt XVI. i papa Franjo. Između puno lijepih misli, mons. Hoser rekao je i ovo: „Pozivam vas da rastete u ljudskosti i da prednost dajete vrijednostima Duha. Jer se samo Božjom ljubavlju može ići naprijed. Ljubite ono što je dobro, istinito i lijepo. Danas ljudi žive više kao ZOMBIJI – tje-

lesno, duhovno, psihički, emotivno i društveno mrtvi. To je nažalost današnji svijet. A mi smo pozvani ne životariti, nego živjeti!“

Kronicu od 18, 00 sati predmolio je fra Karlo Lovrić. A sveta misa u 19,00 sati započela je uvodnom pjesmom „Come, o come...“ kojom je zbor Mladifesta svojim radosnim i višeglasnim pjevanjem zazvao Božju slavu da ispuni ovaj Božji hram.

Misno slavlje predslavio je mons. Tomo Vukšić, sarajevski nadbiskup koadjutor i apostolski upravitelj Vojnog ordinarijata u BiH u koncelebraciji 50 svećenika među kojima su bili i mons. Henryk Hoser te provincijal fra Miljenko Steko, uz prisutnost mons. Luigija Pezzuta.

Propovijed don Tome Vukšića, sarajevskog nadbiskupa koadjutora i apostolskog upravitelja Vojnog ordinarijata u BiH

„HRABRO SAMO! JA SAM! NE BOJTE SE!“ (MT 14,27).

Treći dan Festivala mladih u Međugorju počeo je svjedočanstvom p. Johannes Rothärmela, a potom je katehezu mladima održao nadbiskup Henryk Hoser, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje. Sve je završilo nakon mise molitvom pred križem i meditacijom sa svijećama.

Središnje večernje misno slavlje predslavio je Tomo Vukšić, sarajevski nadbiskup koadjutor i apostolski upravitelj Vojnog ordinarijata u BiH. Njegovu propovijed pročitajte u nastavku:

Eccellenze Reverendissime! Mnogopoštovani oče provincijale! Dragi oče župniče i ostala braćo svećenici! Dragi mladi Isusovi prijatelji!

U izvještajima iz Evanđelja, koja ovih dana slušamo na svetim Misama, pratimo Isusovo javno propovijedanje kroz Galileju. U taj kraj on se povukao nakon što je saznao je Ivan Krstitelj uhapšen (Mt 4,12). To ga je sigurno vrlo ražalostilo, ali je dosljedno nastavio svoje poslanje. Pri tomu, broj ljudi, koji je dolazio slušati ga, stalno je rastao. A on im je propovijedao jasnim porukama u prisposobama te je činio čudesa sa željom da pomogne konkretnim ljudima u stvarnoj potrebi. Sve s nakanom da im otvori oči duše i srca te se obrate i prihvate da se, njegovim dolaskom, svim ljudima približio kraljevstvo Božje, što je on navijestio već na početku svoga javnog djelovanja (usp. Mt 3,2; 4,17).

I dok je Isus tako propovijedao, Herod je dao pogubiti Ivana Krstitelja, a vijest o toj tragediji našla je Isusa na obali Galilejskoga jezera (kojega su Židovi od milja zvali more; a koje se nazivalo također Tiberijadsko ili Genezaretsko, po mjestima na njegovoj obali).

Ivanova smrt očito je vrlo pogodila Isusa, jer o tomu, kako je reagirao, jučer smo za vrijeme Mise u odlom-

ku iz Matejeva evanđelja čitali: „Kad je Isus to čuo, povuče se odande lađom na samotno mjesto, u osamu“ (Mt 14,13). No, kazuje evanđelist Matej, kad je narod dočuo da je Isus u blizini, pohrlio je pješice za njim te se oko njega okupio silan svijet. To je ona zgoda kad je Isus liječio pristigle bolesnike i sažalio se nad izglednjelim ljudima te uvečer čudesno nahranio „oko pet tisuća muškaraca, osim žena i djece“ (Mt 14,21).

U nastavku tih događanja, danas nam Crkva nudi za razmatranje odlomak iz Matejeva evanđelja, koji slijedi odmah nakon opisa spomenutoga čuda. Tako saznajemo da, očito još uvijek pod teškim dojmom tragedije Ivana Krstitelja, Isus nije bio zadovoljan reakcijom ni mnoštva ni apostola na njegovo čudo. Jer: „Pošto je nahranio mnoštvo, Isus odmah prisili učenike da uđu u lađu i da se prebace prijeko dok on otpusti mnoštvo. A pošto otpusti mnoštvo, uzide na goru, nasamo, da se pomoli. Uvečer bijaše ondje sam“ (Mt 14,22-23).

Isus je, dakle, iz nekoga razloga prisilio svoje učenike da se lađom prebace na drugu stranu jezera. I pitamo se zašto? Iz evanđelja apostola Ivana, koji također opisuje ovu zgodu, saznaje se da je to Isus učinio zato što je nahranjeno mnoštvo, zadivljeno onim što se dogodilo,

htjelo Isusa proglasiti kraljem (usp. Iv 6,15). A za pretpostaviti je da su i apostoli bili podlegli dojmu događaja i oduševljenju mnoštva. Naspram tomu, Isus želi zaštititi svoje poslanje od bilo kakva političkog i trijumfalističkog tumačenja te apostole šalje na drugu stranu jezera, a on se povlači u osamu i moli. Čini to odvojeno od apostola. Njih šalje lađom preko jezera, a on sam uzlazi na goru.

Galilejsko jezero je vrlo neobično. Dugo je 21, a široko oko 13 kilometara. Površina mu je 166 km kvadratnih. Najveća dubina mu je 43 metra. Međutim, nalazi se na oko 210 metara ispod razine mora što ga, poslije Mrtvog mora, čini drugim najnižim na svijetu. A takav njegov položaj čini da plovidba po njemu može postati iznenada vrlo nesigurna, što se dogodilo upravo apostolima.

Kad se lađa s apostolima već mnogo otisnula od obale, pojavili su se opasni valovi a, k tomu, puhao je protivni vjetar. I očito je to bio jak vjetar, jer su se apostoli s vjetrovom i valovima borili skoro cijelu noć. Naime, iako su neki od njih otprije dobro poznavali to jezero jer je ono, prije negoli ih je Isus pozvao, bilo njihovo ribarsko radno područje, potrajala je ta njihova muka sve do pred zoru i nisu ga uspjeli preplivati. Zato „o četvrtoj noćnoj straži“, to jest između tri i četiri sata ujutro, Isus prekida molitvu i s gore dolazi k njima hodeći po moru, da im pomogne (usp. Mt 14,25).

Umornim i ustrašenim apostolima, koji su Isusovom noćnom i neobičnom pojavom vrlo iznenađeni i posvema zatečeni, on se obraća riječima: „Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!“ (Mt 14,27) I vrlo je važno uočiti da ovo Isusovo „Ja sam“, kojim se predstavlja apostolima, jest ista formulacija kojom se Gospodin Bog obratio Mojsiju iz gorućega grma i objavio se kao „Ja jesam“, Jahve, Gospodin Bog.

„Ja sam“ isto je što i Jahve, odnosno Gospodin. To je ime kojim je zajednica vjernika Staroga Zavjeta nazivala Boga. Svoga Gospodina! I pjevala mu riječima anđela: „Svet, svet, svet Gospodin Bog nad vojskama“ (Iz 6,3). Kao što i katolički vjernici, citirajući tu pjesmu anđela iz nebeske liturgije, čine u svakoj svetoj misi.

Upravo zato što je čuo ime Božje, apostol Petar prihvati i reče: „Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi!“ (Mt 14,28). Time je ovaj događaj Isusova hoda po vodi, osim što jest čudo, također trenutak Isusova bogo-objavljenja apostolima i, s druge strane, čas u kojemu Petar ispovijeda svoju vjeru u njegovo božanstvo te ga oslovljava: Gospodine!

Druga velika pouka ovog odlomka iz Evanđelja proizlazi iz ponašanja apostola, a osobito apostola Petra. On, na Isusove riječi objave: „Ja sam! Ne bojte se!“, spremno kaže: „Gospodine!“ i time ispovijeda svoju vjeru u njegovo božanstvo. Ali odmah tu njegovu vjeru, što je Petrovo osnovno opredjeljenje, napada i nagrizava sumnja jer dodaje: „Ako si ti...!“ (Mt 14,28) A kad mu je Isus kazao da dođe k njemu po vodi, Petar je zaista krenuo i time nakratko izliječio svoju sumnju. No, vjetar i valovi učinili su da se, samo za koji trenutak, dodatno

prestrašio i opet posumnjao te je počeo tonuti. I čuli smo: „Isus odmah pruži ruku, dohvati ga i kaže mu: „Malovjerni, zašto si posumnjao?“ (Mt 14, 31)

Budući da su Isusova čuda uvijek sredstvo, kojim on iskazuje brigu i ljubav prema ljudima u potrebi i pomaže riješiti neku njihovu poteškoću, ona su prvenstveno jedan od načina njegova propovijedanja i u službi naviještanja Evanđelja. Njegova čuda su uvijek u službi dobra. Tako je i u slučaju Isusova hoda po vodi, iako se na prvi pogled može imati dojam, da je očitovanje Isusova božanstva jedina svrha ovoga čuda. Naime, i ovo čudo je izazvala potreba apostola, da spase svoje živote iz velike pogibelji te Isusova želja da im pomogne. A tek iz toga, što je Isus na tako čudesan način oslobodio apostole iz opasnosti, rodilo se njihovo priznanje: „Uistinu, ti si Sin Božji!“ (Mt 14,33)

Međutim! „Zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi!“ su riječi, kojima Petar očituje, da svoju vjeru zasniva više na čudu negoli na Isusovoj riječi. Stoga je takva vjera nesavršena, dok ona savršena ne traži čuda nego vjeruje Bogu, koji govori. To jest, vjeruje da je istina ono što je objavio Onaj, koji je Istina sama. Stoga, mi Isusovi vjernici molimo ga, da nas sačuva od napasti „male vjere“ i sumnje, koja bi nas dovela u stanje u kojemu bi nas Isus morao ukoriti kao Petra: „Malovjerni, zašto si posumnjao?“ Ili da bi nam morao prigovoriti, kao što je učinio s farizejima, koji su ga iskušavali i tražili od njega znak, na što je on razočarano uzdahnuo i prijekorno kazao: „Zašto ovaj naraštaj traži znak?“ (Mk 8,11-12)

I još barem jedna važna poruka ovog odlomka iz Matejeva evanđelja, za sve, a posebice za vas, dragi mladi! Poučava nas, da su ljudski životi i čovjekova vjera u Boga, u prenesenom smislu, slični plovidbi apostola na drugu stranu jezera i iskustvu koje su tada doživjeli. To zato što, dok putujemo na drugu stranu života i želimo slijediti taj osnovni pravac, nisu rijetke ni noći koje prijete da se izgubi pravi smjer, ni valovi koji iznenada udaraju, ni strepnje koje obehrabruju, ni strahovi koji zovu na odustajanje, ni mala vjera koja traži čuda, ni magla sumnje koja skraćuje vidokrug i zatamnjuje vjeru i um, ni suprotni vjetrovi koji usporavaju napredak. Isto tako znamo da nas Isus voli takve. Uostalom, naš Spasitelj je i došao među ljude samo zato što su takvi. I znamo također da i nama, koji smo njegovi učenici naših dana, večeras poručuje: „Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!“ (Mt 14,27)

Hvala mu za to! I molimo, da Bog prema svakomu od nas stalno ima ispruženu ruku pomoćnicu. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Foto: Arhiv ICMVM

Foto: Arhiv ICMVM

Nakon blagoslova nabožnih predmeta uslijedila je meditacija sa svijećama i klanjanje križu. Meditativna pjesma „Isus, Isus...“ sumrak koji se polako spuštao, osvjetljeni križ, vjernici u klupama i još puno njih koji su pristizali, a zatim paljenje svijeća s uskrasne svijeće i njihovoa mala, nesigurna svjetla koja su osvjetljavala lica prisutnih i Isusovo svjetlo u njima... bili su vanjski odraz razapete Isusove ljubavi na križu. One ljubavi kojom nas Bog vječno ljubi, koja je unatoč križu pobijedila i koju nas Gospa ovdje želi naučiti... Bila je ovo još jedna večer u kojoj je sve prisutne župnik fra Marinko želio podučiti da u križu otkriju svoje blago.

4. dan MLADIFESTA

Na današnji dan Crkva slavi sv. Ivana Mariu Vianneya, zaštitnika župnika. On je veliki primjer kako Bog na svoju slavu koristi naše granice, ako mu se svim srcem predamo. Iako skromnih intelektualnih mogućnosti, sv. Ivan je bio snažan u predanju Bogu, molitvi, žrtvi, klanjanju i time je obraćao ljude. Imao je velike kušnje sotonskih napada i kaže se da je jednom sotona rekao: da postoje trojica ljudi kao on, sotone bi nestalo. Ovo je velika poruka i za ovogodišnji Mladifest kada se možda žali za nekim velikim brojkama sudionika, ali evo i današnji nam svetac želi reći da Isusa ne zanimaju brojke, nego kvaliteta i dubina našeg odnosa s njim. Nikada Isusa nije slijedilo puno ljudi, on uvijek govori o „malom stadu“. Tako da i ova situacija sa Mladifestom oslikava i stanje Crkve i sada i još više ubuduće – trebaju mu oni koji su čvrsti i prokušani u vjeri, pa makar ih bilo samo malo. Oni su sjeme.

Cijeloga dana nad Međugorjem su se smjenjivali oblaci sa suncem. U okolnim mjestima su bili veliki pljusko-vi pa je zrak bio vruć i sparan. Ipak nekim čudom u Međugorju nije padala kiša, tako da se cijeli poslijepodnevni program normalno odvijao sve do otprilike sredine propovijedi na svetoj Misi koju je predslavio i propovijedao na poljskom jeziku mons. Henryk Hoser uz suslavlje 60-tak svećenika. Tada je izbilo jako nevjerojatno s vjetrovom i kišom koji je potjerao okupljene vjernike, 'razmontirao' oltar, prekinuo internetske veze, pa se uz pauzu, misno slavlje nastavilo unutar međugorske crkve.

Foto: Arhiv ICMVM

U uvodnoj emisiji MLADIFESTA 2020., međugorski kapelan fra Zvonimir Pavičić, duhovni asistent Frame i Trećeg reda, govorio je o tome kako je hod „po Mariji k Isusu“ bit Međugorja i Mladifesta, stoga je centar svega Euharistija. „Nitko u Međugorje ne dođe bez Marijinog poziva i pogleda na nju, a što onda Marija čini? Marija polako vodi svome Sinu, sakramentima Crkve tamo gdje se Isusa može susresti na najbolji način. U Međugorju su mnogi ostali dodirnuti upravo sakramentima ispovijedi, mise, klanjanja. Euharistija je radosni susret sa živim Bogom. A znamo da je Mladifest upravo mjesto susreta, susreću se ljudi iz cijeloga svijeta, a onda se iz svih tih susreta rađa jedan veliki, pravi susret s Isusom u Euharistiji – baš zato Euharistija ostavlja tako upečatljiv trag u srcima mladih“ – pojasnio je fra Zvonimir.

Mladima se inspirativnim riječima obratio i poznati francuski duhovnik i pisac J. Philipp: „Isus nam kaže, stječite sebi blago u nebu gdje ga ni moljac ni rđa ne nagrizaju i gdje ga kradljivac ne može ukrasti, jer tamo

gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce! To je lijepa rečenica koja i nama postavlja pitanje: Gdje nam je srce, gdje nam je blago? Sto privlači naše srce, što nam je važno i dragocijeno? Ovih dana Mladifesta možemo moliti Djevicu Mariju da nam izmoli milost da svatako od nas na dublji i življi način otkrije da je Isus naše blago, blago koje ne možemo izgubiti. U Isusu nalazimo sve što nam je potrebno, On je naša nada, naš mir, naša utjeha, u njemu nalazimo snagu i hrabrost. Ako dođemo k njemu i ako ga svim srcem slušamo postajemo Isusovi učenici u Marijinoj školi. Molimo zato da u ovom krhkom, nestabilnom i prolaznom svijetu, sve više u Isusu otkrivamo istinsko blago našeg života, istinsko blago koje može ispuniti naša srca preko svake mjere.“

U 17,00 sati prikazano je još jedno svjedočanstvo iz serijala „Fruits of Međugorje“ (Plodovi Međugorja). Ovaj put svjedokinja je bila Sofia Gamiz iz Španjolske koja je govorila o svom životu bez Boga, vlastitog sebičnog ljubavi koja je učinila da je napustila muža i dvoje djece. Međutim uporne molitve oca i njegov nagovor bile su razlog njezinog dolaska u Međugorje, a jedna ispovijed učinila je da upozna Božju ljubav koja ju je zauvijek promjenila. Počela je moliti, a zatim se polako promjenio i njezin muž s kojim se ponovno pomirila, dobili su još dvoje djece i sada je njihova obitelj čvrsto utemeljena na obiteljskoj molitvi i prvenstveno odnosu s Bogom. Današnju katehezu mladima držao je fra Ljubo Kurtović, koji je mladima uputio mnogobrojna ohrabrenja iz iskustava koja je i on sam prošao živeći Gospine poruke. Tako je rekao kako ni samoj Gos-

Foto: Arhiv ICMM

pi nikada nije bilo lako, uvijek je nekako bila progonjena, te nastavio: „Tako i vi mladi trebate biti spremni da ukoliko želite slijediti Isusa i sami očekujete da ćete biti progonjeni. A tako je i s Međugorjem. Uvijek je bilo progonjeno s jedne strane, a s druge strane toliko milosti i obraćenja. Međugorju je potrebno i ovo proživjeti! Jer Gospa puno puta Govori - u tišini svoga srca tražite Isusa, oslušajte u srcu Duha Svetoga da vas on vodi i preobražava. Kao što nam je potrebno živjeti trenutke zajedništva, tako nam je potrebno živjeti i trenutke šutnje u kojima će Bog moći govoriti našem srcu, a Bog govori onda kad mi znamo zasušjeti. Tek kad čovjek zašuti, može čuti kolika je buka u njemu. Jer Bog kad govori, on govori tiho, ali tako snažno da može preporoditi i iz smrti roditi novi život.“ Posebno je pozvao mlade da shvate da se najvažnije stvari događaju u tišini i da je zato važno da i ove trenutke kad nema tako puno hodočasnika u Međugorju iskoriste za svoj osobni susret s Bogom.

Središnje večernje misno slavlje predslavio je nadbiskup Henryk Hoser, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje. U nastavku donosimo njegovu propovijed:

PROPOVIJED NADBISKUPA HENRYKA HOSERA NA 31. FESTIVALU MLADIH U MEĐUGORJU

SRCA GORE!

Četvrtog dana 31. Međunarodnog susreta mladih u Međugorju središnje večernje misno slavlje predslavio je nadbiskup Henryk Hoser, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje. U nastavku donosimo njegovu propovijed:

Draga braćo i sestre, dragi sudionici Festivala mladih, dragi hodočasnici!

Ovo je 31. izdanje Festivala mladih u Međugorju, ove godine pod geslom: „Dođite i vidjet ćete.“

Tko je prvi izgovorio te riječi? Bio je to sam Isus Krist! A dogodilo se to odmah nakon Kristova krštenja u rijeci Jordanu, gdje je krstio sv. Ivan Krstitelj, a pratila su ga dva učenika. Sigurno su još bili mladi i tražili su životni put: kome vjerovati? Koga slijediti?

Kad je Ivan Krstitelj pokazao na Isusa, nazivajući Ga Jaganjcem Božjim, ta dva učenika su shvatila kako se radi o nekom vrlo važnom. Uostalom, do danas izgovaramo ove riječi na svakoj svetoj misi, prije primanja svete pričesti: „Evo Jaganjca Božjeg koji oduzima grijeha svijeta!“ Iz radoznalosti su krenuli za Njim. Kad ih Isus ugleda, upita: „Što tražite?“ A oni su rekli: „Učitelju, gdje stanuješ?“ Isus je odgovorio pozivom: „Dođite i vidjet ćete.“ I tako smo došli do gesla ovogodišnjeg Festivala. Ako nam se netko čini zanimljiv, ako nas čak zaintrigira, želimo znati ne samo kako se zove, već i od kuda potječe, od kuda je došao i gdje živi, koja mu je adresa. A kad nas pozove kod sebe, rado ćemo prihvatiti takav poziv. Jer nam stan omogućava bolje upoznati njegovog stanara i puno toga govori o njemu. Čak se i slavne osobe ponose svojim stanovima i rado ih pokazuju na internetu! Kako bi nekoga bolje poznali, trebate ga susresti. Nije dovoljno kontaktirati telefonski, e-mailom ili na društvenim mrežama. Važno je mjesto susreta. Takvo mjesto susreta je upravo

Međugorje. Jedan od hodočasnika mi je rekao: „Ovdje u Međugorju osjeća se prisutnost!“ Čija prisutnost? Prisutnost Boga, prisutnost Isusa i prisutnost Marije, naše Majke. U svijetu u kojemu živimo, sve je teže susresti se u stvarnosti, a sve je lakše kontaktirati u virtualnom svijetu. Sve je teže susresti nekoga kome možemo povjerovati, kome se možemo otvoriti, pa čak i reći sve što nas boli. Zbog toga je usamljenost postala bolest ove civilizacije. Kad je Bog stvarao čovjeka, izgovorio je riječi koje su trajno aktualne: „Nije dobro da čovjek bude sam“ (Post 2,18). Čovjek je po prirodi društveno biće. Zato usamljenost muči čovjeka različitim intenzitetom, u svim vremenima i razdobljima. Veliko vrijeme i veliko mjesto susreta je sveta misa. Upravo ona je najvažniji trenutak svakog dana u Međugorju. Tijekom svete mise pozvani smo za dva postavljena stola. Za stol riječi Božje i za stol euharistije. Svaki dan se možemo hraniti na tim stolovima. Uostalom, čovjek ne živi samo od hrane za tijelo, već treba, itekako hranu za dušu, za um i za srce. Pa što to nam danas nudi stol Božje riječi? Ovo je odlomak iz knjige proroka Jeremije iz Starog zavjeta. Taj veliki prorok, koji je govorio istinu zbog koje je bio progonjen, iskusio je probadajuću usamljenost. Bog mu kaže: „Neiscjeljiva je rana tvoja, neprobolan polom tvoj. Nema lijeka rani tvojoj i nikako da zaraste. Zaboraviše te svi ljubavnici, više za te i ne pitaju!“ (Jr 30, 12-14,17) Ali Bog ga tješi govoreći: „Al' ja ću te iscijeliti, rane ti zaliječiti.“

Dragi prijatelji, uzroci usamljenosti vrlo su različiti i nisu uvijek ovisni o nama. Pate osobe bez skrbi, osobe bez obitelji, često bolesne, jer bolest izolira. Pati siročad, pate djeca čiji su se roditelji razveli. Ali postoje i vrste usamljenosti za koje smo sami krivi. Zatvaranje prema drugima, sebičnost, razmišljanje samo o sebi, škrtost i mnoge druge

mane stvaraju usamljenost. Mnogi mladi pate od usamljenosti. Zašto? Jer ne znaju kako živjeti, jer nemaju kome vjerovati, jer su ranjeni i zatvoreni u sebe, jer su također iskorištavani ili prevareni, trpe razne nepravde. Osjećaju se razočarani, padaju u tugu i depresiju. Nedostaju im pouzdani vodiči, jer ih i ne traže.

Međutim, vjernik se ne bi trebao osjećati usamljeno. Ako moli riječi molitve Gospodine, „Oče naš“, imajući takvog Oca, može i treba mu se obraćati u svakoj stvari, otvarati Mu svoje srce i otkrivati najskrivenije misli. Može razgovarati s našom Majkom i Majkom Kristovom, s našom Tješiteljicom, Kraljicom mira. A ti razgovori s Bogom nisu ništa drugo nego molitva. Veliki poljski pjesnik Adam Mickiewicz napisao je: „Gospode! Što sam ja pred Tvojim licem? – Prašina i ništa; Ali kad sam Tebi moje ništavilo ispovjedio, Ja – prašina, razgovarat ću s Gospodinom“ (Dušni dan, IV. dio). Molitva je upravo „pričanje“ s Bogom! On će nam dati snagu, darovat će optimizam i nadu, pokazat će nam pravi smisao života. On će nas poslati drugima. Ne živimo za sebe: živimo za druge! To će nas naučiti psalmi, najljepše molitve koje je ponavljao sam Isus Krist, koje cijela Crkva moli svakoga dana. Drugo jelo sa stola Božje riječi koje nam se danas nudi je istina o ljudskom srcu. U ne-anatomskom smislu, srce je središte ljudske osobnosti: tamo se susreću misli, namjere, osjećaji i ljudska savjest. Čistoća srca određuje vrijednost osobe. Pretjerano vodimo brigu o čistoći tijela, koristeći toliko higijenskih i kozmetičkih sredstava, a puni su ih trgovački centri. Još bismo se više trebali brinuti za čistoću srca, koja je važnija. I Krist nam danas daje lekciju o čistoći srca. Ne čini srce nečistim ono što dolazi izvana: ne samo neka hrana koja se smatra nečistom, već čak i vanjski, zli utjecaji naših osjetila, na koje je čisto srce otporno.

Isus kaže svojim: „Ne onečišćuje čovjeka što ulazi u usta, nego što iz usta izlazi – to čovjeka onečišćuje.“

Učenici nisu baš razumjeli o čemu se radi i Isus im to objašnjava, kao poznavatelj ljudske prirode: „Ne shvaćate li: sve što ulazi u usta,

ide u trbuh te se izbacuje u zahod. Naprotiv, što iz usta izlazi, iz srca izvire, to onečišćuje čovjeka.“

I dalje objašnjava: „Ta iz srca izvire opake namisli, ubojstva, preljubi, bludništva, krađe, lažna svjedočanstva, psovke. To onečišćuje čovjeka; a jesti neopranih ruku ne onečišćuje čovjeka“ (Mt 15, 19-20).

Mi osuđujemo sebe na usamljenost kad prestanemo moliti. U Svetom pismu pronaći ćemo mnoge molitve koje mogu poslužiti kao uzor. Postoji takva molitva mlade kraljice Estere, koja treba poduzeti herojski čin, kako bi spasila druge. Međutim, zbog tog djelovanja joj prijete smrt. Stoga se obraća Bogu ovim riječima: Gospodine moj, kralju naš, ti si jedini! Dođi u pomoć meni koja sam sama, kojoj nema druge pomoći do tebe, jer opasnost je moja u ruci mojoj. A nas oslobodi rukom svojom i dođi u pomoć meni koja sam sama i nemam nego tebe, o Gospode! Sve ti je poznato. Znaš tjeskobu moju. Bože, nadasve moćni, uslišaj glas beznadnih i izbavi nas iz ruku opakih, a oslobodi i mene od moga straha!“ (Est 4, 17)

Ali najvažnija je naša osobna molitva: od srca srcu. Ako to srce nije čisto, treba iz njega ukloniti ono smeće o kojem Isus govori. Toliko puno, čak i pretjerano, brinemo za čistoću tijela: kupke, tuševi, sapuni i šamponi, kreme i losioni. Ali oni ne čiste srce.

Postoji način: to je sakrament ozdravljenja, nazvan sakramentom pomirenja i mira. To je sakrament oprostjenja grijeha i jačanja za bolji životni put. Ovaj sakrament je ujedno i euharistija, s drugog stola svete mise: istinska hrana za dušu i jačanje srca svakoga od nas. Koristimo ih često i ne bojmo se. „Trebate biti jaki!“ vikao je sv. Ivan Pavao II.

Želim vam da otkrijete ova blaga tijekom boravka u Međugorju i srdačno vas pozdravljam: srca gore! Amen

5. DAN MLADIFESTA – 5. kolovoz 2020.

Petog dana kolovoza Crkva je slavila spomen Gospe Snježne, a hrvatski narod Dan pobjede i domovinske zahvalnosti te Dan hrvatskih branitelja!

Cijeli dan su nad Međugorjem visjeli kišni oblaci, ali nije padalo, a onda pred početak uvodne emisije u 16,45 sati, baš kao da se nebo otvorilo i kiša je propljuštala. Improvizirani studio premjestio se na vanjski oltar gdje je prvi gost bio fra Danko Perutina. Fra Danko je govorio o svojim iskustvima s Mladifesta. Rekao je kako je konkretno s ovog Mladifesta upućeno nekoliko vrlo snažnih poruka mladima. Prva je ta da nas Gospa 39 godina poziva na obiteljsku molitvu, molitvu krunice, pohađanje svete mise, post i mjesječnu ispovijed – jednom riječju da nas Gospa poziva na sakramentalni život. Druga snažna poruka je pismo pape Franje koje uputio mladima prigodom ovog 31. Mladifesta i njegovo obraćanje je nama veliki znak da je Vatikan prepoznao Međugorje, i da je ovo jedan korak prema priznanju Međugorja kao svetišta i priznanju međugorskog fenomena. Vatikan je prepoznao plodove Međugorja – 40 milijuna hodočasnika koji su prošli ovuda, imamo preko 600 duhovnih poziva, preko 500 ozdravljenja, sve godišnje duhovne obnove, te humanitarne organizacije Majčino selo, Milosrdni Otac, Marijine ruke i Marijine obroke... Za mene osobno moj boravak od 6 godina u

Foto: Arhiv ICMM

Foto: Arhiv ICMM

Međugorju je moje najljepše vrijeme u životu i dok sam vodio Mladifest znao sam pitati mlade što im se to najviše ovdje sviđa: oni bi odgovorili na moje iznenađenje da je to klanjanje Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Bio je iskren u svojim dojmovima fra Danko.

U 17,00 sati umjesto predviđenog svjedočanstva i kateheze fra Marin-

ka Šakote, mladi su imali priliku pogledati film koji su snimili članovi zajednice Cenacolo koji je trebao biti pušten jučer nakon svete mise, ali nije zbog kiše. Radi se o filmu „Ka-žem ti, ustani!“ koji je sniman prije par mjeseci na okolnim lokacijama Međugorja koji su poslužili kao prekrasna scenografija biblijskih mjesta po kojima je Isus hodio i činio svoja

čudesa, ozdravljao, mijenjao, uskrsavao i obraćao ljude – baš kao što je to učinio i još čini sa svakim članom zajednice Cenacolo. Marco Zapella je istaknuo kako protagonisti filma, članovi zajednice nisu glumci, nego su oni uistinu bili bolesni, slijepi, gluhi, gubavi, preljubnici... u svojim životima zbog grijeha i Bog ih je preko Zajednice, majke Elvire i svoje milosti ovako ozdravio! Film se sastojao od više cjelina – zapravo prikaza Isusovih čuda, te na kraju posljednje večere, razapinjanja i uskrsnuća. Kadrovi snimanja, detalji, prikazi lica, dodira, uspostena kamera u vrlo su sugestivni način opisali snagu bolesti i grijeha, ali i milosrdnu ljubav Božju koja sve čini novo!

U 18,00 sati bila je molitva krunice, a u 19,00 sati je započela sveta misa koju je predvodio kardinal Vinko Puljić, nadbiskup metropolit Vrhbosanske nadbiskupije. Koncelebrirali su apostolski nuncij u BiH nadbiskup Luigi Pezzuto, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje nadbiskup Henryk Hoser, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije fra Miljenko Šteko, međugorski župnik fra Marinko Šakota i još 61 svećenik.

U svojoj propovijedi kardinal Puljić se na spontani način obratio mladima, nije čitao i to je njegovim riječima dalo posebnu živost i snagu te su ga na kraju prisutni vjernici nagradili toplim i dugim pljeskom. Na kraju svete mise fra Marinko se toplo zahvalio kardinalu Puljiću na njegovom dolasku i poticajnim riječima te nadodao kako je ovaj Mladifest doista poseban, jer je i vrijeme u kojem živimo posebno, ali ipak ono što ga karakterizira su skromnost, toplina, srdačnost i radost i zato Bogu i Gospi hvala na svemu!

Propovijed kardinala Vinka Puljića na misi u Međugorju povodom Mladifesta

KRIŽ JE NAŠ IDENTITET

Drage ekselencije mons. Hoser i mons. Nuncij!

Mnogopoštovani provincijale! Braćo misnici svih službi!

Braćo i sestre, da kažem mladi koji ste došli na 31. Mladifest ovdje u Međugorje. Ali ima među vama i onih koji su malo starija mladež, a ima i onih koji će biti mladi. Sve vas od srca pozdravljam na početku ove propovijedi. Žao mi je što će prevoditelji morati pratiti što govorim jer im nisam dao papir u ruke. Zato ako ne uspiju stići, nemojte im zamjeriti, dobra volja je tu.

Na početku ove propovijedi zamislite da ja pravim s vama jedan virtualni intervju. Recimo da pitam jednoga – a naći ćete se u tome – što je tebe dovelo na ovaj Mladifest u ovoj situaciji kakva jest? Vjerujem da bi pokoji od vas odgovorio: „Pričali su mi ranijih godina da se na ovom Mladifestu susretne Boga i doživi se Božja blizina. Zato sam došao.“ Vjerujem da mnogi od vas upravo to žele. Možda će pokoji reći: „Ma, prazan sam. Prazna mi je duša. Došao sam napuniti svoj životni akumulator da bih se mogao nositi s izazovom život.“ Neki će možda od vas reći: „Svačim sam se zatrpao pa sam izgubio samog sebe. Došao sam naći sebe, susresti sebe i u sebi Boga“, kako bi sveti Augustin rekao: „Bože svugdje sam te tražio, a ti bio u meni, a ja izvan sebe.“ Vjerujem da će pokoji reći: „Ma veslam životnim veslom ali lađa se miče s mjesta jer je svezana, i unatoč mog veslanja ne ide naprijed. Došao sam odrješiti svoju životnu lađu u iskreno ispovijedi, kako bih mogao punim plućima zaveslati u život.“ Zato se treba odvezati i dobiti odrješene u ispovijedi. Pokoji će se od vas itekako pronaći u besjedi koja kaže: „Osamljen sam. U kući su me odgajali samo da na sebe mislim, u sebičnosti. I taj odgoj me čini nesretnim. Ne mogu živjeti samo od toga da trčim za svojom koristi. Želim naći radost života u darivanju. Zato sam došao ovdje.“ Vjerujem da će mnogi od vas progovoriti: „Nemiran sam u sebi. Nemam mira. Došao sam ovdje tražiti mir duše. Moliti Gospu

koju zovemo Kraljicom mira da mi isprosi mir u duši, da i ja mogu zračiti mirom u svojoj sredini.“ Pokoji će možda od vas reći: „Ma došao sam da prepoznam čovjeka kao svoga suputnika.“ Jer mi, prateći medije i politiku, vidimo da se samo radi o suprotstavljanju, a ne zajedničkom putovanju. Zato vjerujem da će mnogi od vas upravo to tražiti da u čovjeku prepozna svog suputnika. Također neki će od vas itekako odgovoriti: „Došao sam upoznati koliko vrijedi moj život. Koliko sam se spreman žrtvovati.“ Jer nema ljubavi bez spremnosti za žrtvu. Ali najvažnija lekcija koju moramo naučiti u životu jest ljubiti, jer me Bog stvorio iz ljubavi i stvorio me za ljubav. Međutim, mi se često ljutimo što smo tako nezadovoljni, nesretni. To se najbolje vidi kada hodate gradom, bilo svoje zemlje, bilo neke druge (Europa je skoro sva takva), svi hodaju namrgođeni, kao ono prije dva sata kad je bila grmljavina: samo čekaš kad će opaliti grom iz njega. Ljudi gledaju tako mrzovoljno, nezadovoljno. Ne može čovjek biti sebičan i sretan, niti zračiti srećom. Bog je ljubav i iz ljubavi nas je stvorio za ljubav. Pokoji će možda od vas odgovoriti: „Pa jesam li ja već čuo te odgovore? Ubija me ova polovična vjera. Jedno se priča tamo, drugo ovamo, treće se radi. Došao sam da me Gospa povede Isusu.“ Sve ovo što vi sad tražite, to ćemo svi naći kod Isusa. Marija će nas tamo povesti. Zato ova poruka ovogodišnjeg susreta: Dođi i vidi! Došao sam, ne vidjeti očima, nego srcem. Došao sam vidjeti vjerom. Koga? Uskrsloga. Jedini on nam može dati odgovor na naša životna pitanja. Sva traženja, sva tehnika, sva umijeća, sve znanje ne može dati ono što Isus daje. Mir vam svoj dajem! Vjerujte u mene i u onog koji me poslao. Zato je prevažno da naučimo od Marije kako Božju Riječ slušati, čuti, prihvatiti, živjeti. Ma čuli ste koji puta iz evanđelja kad su Ga tražili Marija, njegova

majka i učenici, pa su mu rekli: „Evo traže te.“ A on pogleda oko sebe: „Tko je moja majka? Tko su moja braća i sestre? Oni koji Božju riječ slušaju i vrše.“ Na nam je problem. Bog se daje, ali ja moram biti otvoren primiti, poput Marije Božju čuti, Božju usvojiti, da mi ona bude svjetlo, putokaz, oslonac. Zato dragi mladi, vi ste baštinili mnogo toga deformiranoga u svom razvoju. Prva deformiranost je što su vam slagali da treba živjeti da se ne pati. „Nemoj. Neću da moja djeca pate ako sam se ja patio“ – to će mnogi roditelji reći. To je najveća laž! Nitko u životu nije uspio to se nije napatio. Ako se želim u životu ostvariti, onda moram biti hrabar, pa biti spreman za žrtvu. Gledam, svi vi nosite simbole, zastave svoje države, svoga naroda, razumljivo je, to pokazuje odakle smo i tko smo. Ali ima jedan simbol koji vrijedi za sve narode na svim prostorima ove Zemlje. A to je ovaj raspeti Krist koji s križa želi zagrliti svakog čovjeka. I taj križ je naš identitet. Tu učimo. Kad su svetoga Bonaventuru pitali gdje je toliko pamet stekao, on ih je doveo pod klekalo, pod križ i rekao im: „Ovu knjigu čitam svaki dan i još je nisam dočitao.“ Mi svi znademo nositi križ kao simbol da smo kr-

ščani, posebno za vrijeme Otomanskog Carstva kad su Turci vladali (a sve mi se čini da bi opet mogli zavladatai), tada su naše majke, žene i djevojke nosile na sebi križeve utkane u kožu, da se zna tko su. I onda je taj križ bio znak prepoznavanja: mi smo kršćani. Ili sjećam se jedne ispovijedi. Kada su nakon Drugog svjetskog rata tražili od onih koji su se vraćali iz Bleiburga, s Križnog puta da sve sa sebe skinu, onda je jedan na sebi nosio Gospinu medalju, a drugi je nosio križ. Onaj s puškom uperi: „Skidaj to!“ „Ne, možeš me ubiti, al' sa mene to nećeš skinuti, jer to je znak mog života!“ Zašto ovo govorim? Treba znati pronaći svoje uporište. Uporište života, uporište vjere, da ne budem polovičan. Ubija nas ta polovičnost. Nego da znam iz uvjerenja živjeti. Ako su vas opteretili deformacijama, trkom za užitkom, za potrošnjom,... da znate svojom pameću otkriti put, a to je Isus. „Ja sam put, istina i život.“ Svojim srcem opredijeliti se za taj život, svojim duhom zagrliti Uskrsloga i ne bojati se života. Takvi su sposobni graditi budućnost. Kukavice nisu sposobne graditi budućnost, nego ljudi koji su spremni za žrtvu, a to se uči u školi križa.

Zato dragi mladi, ako želite budućnost graditi dopustite da vas Marija vodi k Isusu, da čujete onu koju vam on upućuje: „Dođi i vidi.“ Dođi uz Isusa, vidi Uskrsloga, ne ovozemaljskim očima, nego očima vjere. Dođi i vidi kad se vratiš kući neka i drugi vide da si Boga susreo, da si Isusa našao, da te Marija majka k Njemu vodi. Neka i drugi zažele doživjeti kao što i vi doživljavate.

Zato se radujem da s vama večeras ovdje mogu moliti, Boga slaviti, Gospin zagovor tražiti, ali da vas i kao pastir mogu ohrabriti da se ne bojite života. Nemojte povjerovati u svaku koju nam prenose bilo televizija, bilo politika, oni moraju tako raditi. Svojom glavom misli, tvoje noge tvoju glavu nose. Vi znate da u ljekarnama kada kupujete vrijedan lijek u maloj flašici piše: „prije upotrebe, promućkaj.“ I ti isto malo „mučni“ glavom kad trebaš odluku donositi. Ne budite kukavice za odluku. Onaj tko zna ljubiti, taj se ne boji odlučivati. Obično oni koji su itekako u strahu stalno žive bojeći se da će nešto izgubiti. Tko Bogu vjeruje, tko Boga ljubi, taj nikad ne može izgubiti. Zato ovaj Mladifest koji se 31. put održava neka u vama ohrabritu vjeru da mijenjate svijet jer ste se opredijelili za uskrsloga Krista. Neka vas štiti na tom putu Marija, Majka naša. Amen.

Klanjanje koje je uslijedilo nakon svete mise je završilo u 21,30. Nakon toga uslijedio je trenutak POSLANJA na način da je fra Marinko pozvao mlade framaše za zastavama 110 zemalja svijeta riječima kako ovim činom žele poručiti svim mladima na svijetu da su i oni prisutni s nama ovdje, u našim srcima. Da, iako su miljama udaljeni, na ovaj način su prisutni ovdje. Pozvao je sve svećenike da ispruženim rukama izmole blagoslov na prisutne, a preko njih i na sve mlade u svijetu. **„Pođite dragi mladi, pođite u svijet i predajte drugima ono što ste ovdje primili i svi vi mladi koji ste s nama povezani primite**

ovaj blagoslov, budite oni koji misle na druge, koji žive za druge i budite Gospine ispružene ruke u ovome svijetu!“ poručio je fra Marinko.

Posebna misao, molitva i pozdravi upućeni su mladima iz Libanona koje je pogodila strašna eksplozija u Beirutu. I prije samog kraja i pozdrava uz pjesmu prikazan je filmić s kadrovima koji su prikazivali sve one koji su omogućili organizaciju ovog Mladifesta.

6. DAN MLADIFESTA – 6. kolovoz

Na svetkovinu Preobraženja Gospodina, svetom misom u 5,00 sati koju je na Križevcu predmolio fra Marinko Šakota uz desetak svećenika i dvjestotinjak župljana i hodočasnika, službeni program 31. Mladifesta je završio. Sveti oci tumače evanđeoski odlomak današnje svetkovine u kojoj se Isus preobražava riječima, da nije zapravo

Isus taj koji se preobrazio, nego su to oči učenika koje su postale sposobne vidjeti Isusovu slavu, njegovo božanstvo. Na neki način svrha Gospine prisutnosti u Međugorju i svi naši dolasci ovdje imaju isti cilj: preobraziti oči našeg srca da postanu sposobne prepoznati nebeske stvarnosti.

U nadi da će ovi milosni dani Mladifesta ovih pet dana punih svjedočanstava, kateheza, molitve, pjesme, plesa, ponešto oluje i pet upečatljivih misnih slavlja sa snažnim porukama upućenim mladima, pomoći svima onima koji su, bilo fizički, bilo virtualno, pratili program da se tako preobrazu, poručujemo još jednom svima koji to nisu učinili: „Dođite i vidjet ćete!“

VIŠE OD 4,4 MILIJUNA IP ADRESA PRATILO ZADNJU VEČER MLADIFESTA

Prošle godine 2019., Mladifest je po statistikama prema broju podjeljenih pričesti pohodilo oko 40-45 000 hodočasnika iz 80-tak zemalja svijeta, a svaki dan su se iznosili i brojevi uključenja onih koji su program slijedili preko svojih IP adresa, a njih je bilo više od 3 miliona.

Ove godine, za razliku od prošle godine, zbog već poznatih okolnosti, program je bio skraćen i većinom prilagođen virtualnom prijenosu preko službenih kanala župe: MEDIA MIR MEĐUGORJE, njihova radija, live streama i youtube kanala, zatim preko hrvatske Laudato TV, engleske Mary TV, arapske Telelumiere, i preko privatnih kanala koji su prevedeni na kineski, mađarski i slovenski.

Svaku večer Mladifesta ove godine program je pratilo više od 3,5 miliona vjernika, a najveći broj uključivanja zabilježen je za vrijeme posljednjeg dana Mladifesta 5. kolovoza 2020. kada je misno slavlje predslavio kardinal Vinko Puljić. Tada su službene statistike župe zabilježile uključivanja 4.401.171 IP adresa.

Ovako je to izgledalo po jezičnim skupinama za dan 5. kolovoza 2020.:

španjolski	713.188
talijanski	589.416
francuski	411.886
hrvatski	823.337
njemački	1.401.216
engleski	105.692
poljski	201.433
slovački	105.637
ruski	39.447
koreanski	9.919

Ovo su samo statistike koje su zabilježili službeni kanali međugorske župe, bez ostalih stranih službenih i privatnih kanala, pa se pretpostavlja kako je broj uključivanja u stvarnosti bio puno veći. Za nadati se da su snažne poruke ovogodišnjeg Mladifesta i Gospin ponovni poziv na obraćenje i molitvu putem tehnologije doista stigli u svaki kutak svijeta. Ne samo stigli, nego da će se i živjeti jer jedino "Tko moli, ne boji se budućnosti!" – kaže Gospa, a svima nam je danas potrebno ovo njezino ohrabrenje.

SVJEDOČANSTVA SUDIONIKA

ROSA I NORA SCANNAPIECO, ITALIJA

ROSA: Ja i Nora i imamo agenciju koja se bavi organizacijom hodočašća u Međugorje. Obično bismo doveli puno mladih za Festival mladih i tako smo činili 12 godina otkako dolazimo. Ova situacija je za nas jedna velika novost, ali znamo kako Gospa sigurno zna zašto je to tako.

Uspjela sam doći ovdje sa svojom sestrom Norom i našim roditeljima. U Splitu smo napravili test na COVID – 19. Laboratorij nam je poslao rezultate na mobitel u roku od sat vremena i na granici smo prošli bez problema s osobnom kartom. Na povratku smo organizirali tako da našu karantenu od 14 dana provedemo na odmoru u Hrvatskoj.

Ja se osjećam privilegirano što sam uspjela doći, jer toliko osoba želi biti tu, a ne može. Tako mnogo ljudi je tražilo da se za njih molimo, toliko ih je moralo odustati od puta jer im se bilo teško organizirati zbog mjera 14 - dnevne izolacije koju bi trebali proći pri povratku u Italiju iz BiH. Doista se osjećam pomalo kao predstavnik tolikih Talijana koji su sada svim srcem željeli biti ovdje.

I za nas je ova situacija vrlo neizvjesna. Svakih 14 dana čekamo neke promjene u dozvolama i zakonima jer i mi živimo od hodočašća i putovanja. Zasad osjećamo kako trebamo biti u molitvi i čekati jer kako Gospa kaže: „Tko moli, ne boji se budućnosti!“

NORA: Prije dva dana smo osjetili snažnu želju da trebamo doći, spakirali smo se i ovako sve uspjeli riješiti i biti ovdje. Zbilja se osjećamo pozvani biti tu, kao da nas je Gospa zvala da bi nas osnažila za ona vremena koja dolaze. Mi smo puno molile i kod kuće, ali sada još trebamo osjetiti onu Majčinsku prisutnost koja ovdje u Međugorju smiruje od svih briga za budućnost.

IVA BUBALO, ŠIROKI BRIJEG

Ovdje sam sa tridesetak članova Frame „Široki Brijeg“. Ja volim reći da smo mi ovdje „domaći“ i nadam se da mi pravi domaćini neće zamjeriti, ali zaista mi čuvamo tradiciju i na Mladifest dolazimo kampirati već duži niz godina. Meni je ovo treća godina kako dolazim, a prva godina kako kampiram. Ove godine ono što mi se jako sviđa je baš to jedno pravo, lijepo, intimno iskustvo. Volim vjeru spustiti na jednu osobnu razinu i zaista to se ove godine istinski osjetilo i svaki trenutak, poput npr. sinoćnje molitve sa svijećama – to je za mene pravi trenutak. Iako Mladifest je sve i vika, i graja i pjesma... i kiša!

MARIA GUADALUPE ŠIMUNDIĆ, 17 GODINA, SPLIT, HRVATSKA

Saznala sam za Mladifest preko prijatelja iz Međugorja kod kojih sam na smještaju. Ovo mi je drugi puta da sam na Mladifestu. U usporedbi s prošlom godinom kada je

Rafael Des, Poljska

bilo puno više ljudi i kada nismo mogli sjediti blizu oltara i nisam mogla puno toga vidjeti ni doživjeti, ovoga puta možemo sjesti gdje hoćemo i sve je puno intimnije. Tako da mi je otprilike jednako, prošle godine je bilo lijepo jedno, a ove godine je lijepo i ovo drugo. Ljepota u različitosti. A ono što me najviše dotaklo ove godine je pjevanje i sviranje, pogotovo jučer kada su za pričest pjevali pjesmu „Krist na žalu“ baš mi je došlo da se rasplačem – stvarno je predivno to njihovo pjevanje i svaki puta me dotakne!

ZVONIMIR VRLIĆ, 17 GODINA, SPLIT, HRVATSKA

Dolazim iz Splita i ovo mi je prvi puta da sam na Mladifestu. Došao sam na poziv prijatelja, i kako mi je puno ljudi pričalo o tome, kako se ovdje živi zajedništvo i kako se ovdje osjeti prisutnost Božja i odlučio sam doći. I iako su mi objašnjavali kako je to bilo prošle godine puno mladih, sada kada nas nema toliko, intimnije je i puno mi se više sviđa. Posebno me dojmio program, volonteri i kateheze su stvarno dobre, propovijedi i poruka cijelog Mladifesta – sve me dojmilo.

RAFAEL DES, POLJSKA

Rafael Des je voditelj turističke agencije u Poljskoj koja se zove „Stella Maris“. Do sada bi u Međugorje znao dovesti i 25 hodočašća godišnje.

Ivica Pavlović, Mostar

Ovoga puta zbog pandemije korona virusa, zadnji put je bio za doček Nove godine i tek sada za Mladifest. Jedva je uspio skupiti 13 ljudi zbog velikih problema s epidemiološkom situacijom koja se i u Poljskoj sve više pogoršava. Na Mladifestu ostaju do kraja, 6. kolovoza, i nakon svete mise u 5,00 sati na Križevcu te doručka polaze kući.

Žalosni su zbog reduciranog programa, ali vrijeme iskorištavaju na druge načine, posjete Cenacolu, Majčinom selu, Tihaljini, Šurmancima, Mostaru, Blagaju... Ipak, hodočašnici su dirnuti, a u grupi ima i troje hodočašnika koji su u Međugorju prvi put.

IVICA PAVLOVIĆ, MOSTAR

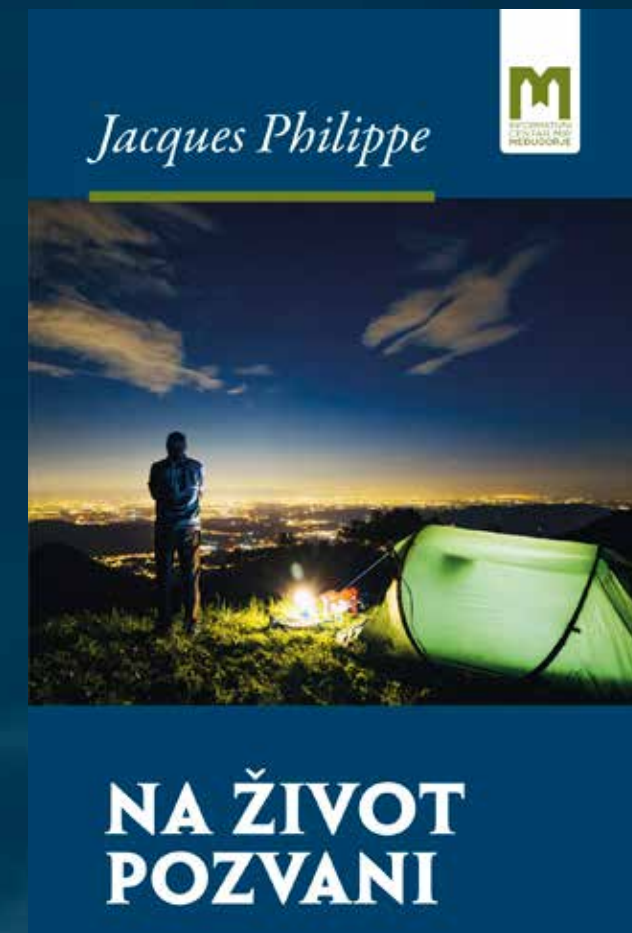
Trudim se svake godine doći na Mladifest, barem dva, tri dana kako već uspijem jer ne spavam ovdje nego dolazim od kuće s prijateljima iz Mostara. Na Mladifestu je uvijek posebno: vidjeti ovdje ljude iz cijelog svijeta koji su došli, baš se osjeti jedno jedinstvo u duhu - jedna zajednička težnja za Isusom i Marijom. Ove godine je malo drugačije zbog korone, ali ipak ima ljudi i ipak je tu jedinstvo i zajedništvo svih crkvenih redova i vjernika. A meni vjera puno pomaže nositi i moj križ paraplegije. Posebno od trenutka mog obraćenja 2004./2005. godine kada sam se uključio u molitvenu zajednicu „Most Božje ljubavi“ preko koje sam puno toga naučio, spoznao o sebi i upoznao puno braće po srcu.

MOLITVENA GOSPINA GRUPA MLADIH SVAKI DAN NA PROGRAMU

Župljani iz molitvene «Gospine grupe mladih» koji inače svaki dan u 21,00 sat mole krunicu na Podbrdu na Gospine nakane i trude se živjeti po njezinim porukama, za vrijeme Mladifesta su se organizirali tako da mogu u što većem broju pratiti program Festivala. Živjeli su ga kao pravu duhovnu obnovu za sebe i moleći za sve mlade u svijetu. Iako ih je ova situacija uzrokovana pandemijom ostavila bez uobičajenog posla u ovo vrijeme kada traje Mladifest, s druge strane su joj zahvalni na slobodnom vremenu koje su mogli utrošiti za vlastiti duhovni hod i rast. Nešto što dugo godina u ovo vrijeme nisu mogli ni zamisliti!

Iva Bubalo, široki brijeg

Jacques Philippe

NA ŽIVOT POZVANI

Ljudski je život divna pustolovina. Usprkos bremenu patnje i razočaranja što ih sa sobom nosi, nudi nam razvitak svih naših sposobnosti za ljubav i radost. Zato nemojmo pokušavati programirati svoju sreću, nego učimo prepoznavati i prihvaćati pozive.

Knjigu možete naći u
Suvenirmici Informativnog
centra MIR Međugorje.

MIRTA MILETIĆ

SVETOST JE CILJ MAJČINSTVA!

PROŠLE SMO PASTORALNE GODINE U NAŠOJ ŽUPI POKRENULI SUSRETE MUŠKARACA I ŽENA.

Sadržaj susreta bile su kateheze pod nazivom „Izazov očinstva i majčinstva“ koje je pripremio *Ured Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj*. Dubok i koristan materijal. Obogatili smo se međusobno i osvijestili veličinu i odgovornost života u braku. Prošli smo deset različitih tema. Posebno mi je upečatljiva i zanimljiva ostala posljednja s temom o svetosti kao cilju svakog muškarca i žene. Takav pogled na život u braku donosi sasvim novo svjetlo u živote supružnika i odgoj djece.

Svetost je ohrabrenje zbog kojeg ulažemo trud i ljubav u vlastite obitelji, svetost je „motor“ koji pokreće sva naša odricanja i mrtvljenja i daje smisao životnim križevima. Svetost je naš zadatak! Prolazeći temom o svetosti, došli smo do zaključka kako je govor o svetosti danas stran nama vjernicima. Kao da se bojimo govoriti o svetosti jer bi to onda od nas tražilo neke značajnije promjene i radikalnije prijanjanje uz evanđelje. Neki smatraju da je poziv na svetost vrijedio za neke osobe koje su živjele prije nas i da je danas nemoguće živjeti svetost zbog društva i okolnosti u kojima živimo. No što je onda s onim što nam Isus poručuje u Svetom pismu? Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski! (Mt 5,48). Budite sveti jer sam ja svet! (1 Pt 1,15-16).

Isusov poziv na svetost vrijedi za svakog kršćanina. To je univerzalni poziv svakome tko je povjerovao u njega. Svako povijesno vrijeme je zahtjevno. Ne postoje laka vremena! Svi smo krštenjem dobili mogućnost biti sveti. Hoćemo li je iskoristiti ili ne ovisi o nama samima.

U ovom tekstu želim progovoriti o svetosti majke i

žene. O teškoćama i padovima, ali i o nadi i smislu koji je Bog utkao u naš poziv. Sjećam se kako je jedna sudionica tog našeg zadnjeg susreta rekla kako je jako daleko od svetosti i kako misli da nema što reći o tome. Pomalo posramljeno je ustvrdila: „Ja sam vam jako, jako daleko od svetosti!“ No, s druge strane, možda smo ponekad i preoštri suci prema samima sebi. Svetost najprije valja

ISUSOV POZIV NA SVETOST VRIJEDI ZA SVAKOG KRŠĆANINA. TO JE UNIVERZALNI POZIV SVAKOME TKO JE POVJEROVAO U NJEGA. SVAKO POVIJESNO VRIJEME JE ZAHTJEVNO. NE POSTOJE LAKA VREMENA! SVI SMO KRŠTENJEM DOBILI MOGUĆNOST BITI SVETI. HOĆEMO LI JE ISKORISTITI ILI NE OVISI O NAMA SAMIMA.

željeti, a onda ćemo i vlastiti život polako uređivati i usmjeravati prema tom cilju. Svci nisu savršeni ljudi koji nikada ne griješe, već ljudi koji se uvijek i iznova dižu nakon padova. Svetost je borba. I možda možemo reći i da je svet čovjek onaj koji se

usprkos svojim slabostima uporno i ustrajno bori protiv grijeha, trudi se, podiže se nakon padova.

Svaka majka svoju svetost može i treba razvijati otvarajući se djelovanju Duha Svetoga i moleći ga da u njoj svakodnevno i u svim situacijama rasplamsava ljubav prema pozivu koji je dobila. Vodeći brigu oko rasta u vlastitoj svetosti, majka mora stalno imati u vidu i rast u svetosti svoje djece i svih ostalih članova obitelji. To će najbolje moći ostvariti strpljivom, poniznom, blagom, dobrotivom, vjernom i velikodušnom ljubavlju koja znađe radosno (a ne namr-godeno!) svjedočiti, opraštati i razumjeti, s mirom prihvaćati životna razilaženja, uzdržavati se od svega što se protivi darovima Duha Svetoga i biti uslužna, tj. raspoloživa Duhu Svetome koji nam daje ljubav i potpomaže našu nemoć kada je teško ljubiti i biti svet. Ovako napisano nekako izgleda jednostavno! Zar ne? A naša svakidašnjica je često drugačija. Važno je shvatiti da nam je za svetost potrebna pomoć Duha Svetoga i sakramenata. Česta ispovijed, nedjeljna euharistija, sveta misa kroz tjedan, molitva razmatranja...to su nam alati koje imamo! Valja ih iskoristiti!

Papa Franjo je u govoru članovima Rimske kurije u prigodi božićnog čestitanja 2014. godine spomenuo „**bolest smrknutog lica**“. Ona zahvaća i majke otežavajući im put k svetosti. Kao lijek Sveti Otac je ponudio radost naglašujući „kako je blagotvorna dobra mjera zdrava humor!“ Sveti Otac je tada potaknuo slušatelje na redovito moljenje sljedeće molitve sv. Tome Mora: *Gospodine, daj mi zdravlje tijela i dobro raspoloženje potrebno za njegovo održavanje. Gospodine, udijeli mi jednostavnu dušu koja znađe kako iskoristiti sve što je dobro i koja se ne boji kada vidi zlo, nego uvijek pronade način da stavi stvari na svoje mjesto. Daj mi dušu koja ne poznaje dosadu, gundanje, uzdahe, jadikovanje i ne dopusti da se pretjerano brinem zbog te nezgrapne stvari koja se zove „ja“. Daj mi, Gospodine, smisao za dobar humor. Udijeli mi milost da shvatim šalu da bih u životu otkrio nešto radosti i podijelio je s drugima. Amen.*

Majke su često u napasti biti smrknutog lica zbog toliko briga i obaveza koje čine njihovu svakodnevicu. I sama upadam u tu zamku. Događa se da zadatke samo odrađujem mehanički, bez ljubavi. Takvo odrađivanje poslova ne koristi ništa. Potrebno se svjesno odreći „uloge žrtve“ i posao gledati kao dar. Dar po kojem se možemo ili posvetiti ili propasti. Potrebno si je dopustiti i poneki promašaj i neodrađeni zadatak. Kaže sv. Pavao kako je plod Duha: ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrota, vjernost, blagost, uzdržljivost. (Gal 5,22-23). Eto nam pomoći i odgovora! Duh Sveti je pomoć svakoj ženi i majci. On nam pomaže imati radosno lice i kada je život grub. On nam daje pogled odozgor. Daje nam da članove vlastite obitelji gledamo kao sinove i kćeri Božje. To nam pomaže poštovati ih i gledati na sasvim drugačiji način. Ljubeci ih takve kakvi jesu. Duh Sveti nam pomaže u drugima gledati svetost i vrijednost.

Sveti Ivan Pavao II. ovako je poručio obiteljima: *Upravo je svjedocima u Crkvi povjereno obiteljsko blago: onim očevima i onim majkama, sinovima i kćerima koji su po obitelji našli put svojega ljudskog i kršćanskog poziva, razmjere 'unutarnjeg čovjeka' (Ef 3,16), o kojemu govori Apostol, i tako postigli svetost. Sveta obitelj početak je tolikih drugih svetih obitelji. Koncil podsjeća da je svetost opći poziv krštenih (usp. Lumen gentium 40). U naše doba kao i u prošlosti ne manjkaju svjedoci 'evanđelja obitelji', makar i ne bili poznati, makar ih Crkva i nije proglasila svetima. (Pismo obiteljima, 23). Neka nam naša nebeska majka Marija pomogne živjeti majčinstvo punim plućima. Neka nam pomogne postići cilj našeg majčinstva i očinstva, svetost!*

Leonardo Boff

Majčinsko
lice Božje

Leonardo Boff

MAJČINSKO LICE BOŽJE

„U Mariji je ženskost dobila povijesnu vidljivost, našla eshatološku anticipaciju i postala simbol onoga, što će se dogoditi sa svime što je žensko, a što se na razne načine ostvaruje u svim ljudima.“

Knjigu možete naći u
Suvenirmici Informativnog
centra MIR Međugorje.

VRIJEME PROVJERE VJERE

Ovo naše vrijeme kao da se zgušnjava. Sve vidljiviji znaci dubokih društvenih poremećaja daju naslućivati da se aktualni europski i svjetski događaji nekako okrupnjaju, kao da prijete da bi se jednom mogli sliti u jedinstveni mega-događaj, ružan i neugodan, koji bi se, nalik ovoj virusnoj pandemiji, mogao ticati svega i svakoga na Zemlji.

IVICA ŠARAC

Ono što se ovih dana i tjedana zbiva u Europi, Americi i Aziji, naoko djeluje kao kazualno nepovezana, slučajno nastala hrpa dramatičnih scena i napetih situacija. Zaista, što bi to moglo povezivati kineski liberalno-kapitalistički komunizam, ikonoklazam islamista i euro-američku postmarksističku kulturnu revoluciju? Mržnja. Mržnja i bijes prema onomu što se kolokvijalno naziva Zapad. Ali u vlastitim očima Zapad odavno više nije ono što je u glavama onih koji ga mrze! Za njih je Zapad još uvijek i na prvom mjestu – kršćanstvo! Ono što se u zadnje vrijeme događa u Sjedinjenim Američkim Državama nakon žalosnog ubojstva Georja Floyd, prerasta iz početnih proturasnih nemira u valove vandalizma protiv kršćanskih institucija. Lijevo-radikalni aktivist i pisac, Jeffery Shaun King, jedan od predvodnika pokreta *Black Lives Matter* (Crni životi vrijede),

poziva na uništavanje kipova i slika koji prikazuju Isusa, propagirajući blasfemičnu misao da je „štovanje Isusa“ oblik „bijele supremacije i rasiističke propagande.“ Na drugoj strani, kod najvećeg američkog konkurenta, kršćani su izloženi različitim oblicima diskriminacije. Ovih je dana objavljena vijest da se u više kineskih gradova od primatelja socijalne pomoći traži, kao uvjet za primanje državne potpore, da iz svojih stanova izbace kršćanske slike i križeve, da se odreknu vjere u Krista.

Kada akteri protuzapadnoga, a u stvari protukršćanskog djelovanja, ne bi bili smrtno ozbiljni u svojim namjerama, ovo bi bilo najbliže onomu što se naziva situacijska ironija. Dok se Zapad iznutra upire dekristijanizirati vlastiti identitet, odričući se kršćanskih vrijednosti i kršćanske baštine, štoviše ismijava je i izruguje, dotle mu izvana napadaju upravo ono čega se sam odriče. Zar nije ironično da Zapadu, koji je izmislio selfie-kulturu, u razgradnji sama sebe i u uklanjanju simbola vlastita identiteta pomažu moderni ikonoklasti – uništavatelji simbola? Pod plaštem borbe protiv rasizma i tzv. zapadnoga načina života, protiv bijeloga čovjeka i njegove tobožnje supremacije u suvremenom svijetu, svi ti protivni-

ci Zapada i zapadnjačke kulture, kako oni izvana tako i oikofobi (Roger Scruton) iznutra, na kraju se, eto, nekako nađu na protukršćanskoj liniji. U medijima se kršćanstvo i kršćane, naročito Katoličku Crkvu, nediferencirano i nepravredno optužuje za najtamnije epizode u povijesti čovječanstva. To, naravno, nije od jučer. Protukatolički mit nastajao je nekoliko stoljeća, što argumentirano obrazlaže u svojoj knjizi („Lažna svjedočanstva. Raskrinkavanje stoljeća protukatoličke povijesti“) sociolog religije Rodney Stark, ovako objasnivši razlog nastanka ovoga djela: „Nisam rimokatolik i nisam napisao ovu knjigu kako bih obranio Crkvu. Napisao sam je kako bih obranio povijest.“

Svjedočimo danas kako se radikalno zahvaća u prošlost s namjerama da je se stubokom promijeni, unakazivanjem i brisanjem tragova kršćanstva, jer je upravo kršćanstvo utisnulo snažan pečat europskoj i općenito zapadnoj kulturi. U tom je ključu moguće čitati napade na kršćansku (katoličku) povijesno-kulturnu baštinu u zemljama poput Francuske, gdje je danas broj praktičnih katolika na razini statističke pogreške. Tamo je protekloga mjeseca opet gorjela jedna katedrala, ona u Nantesu iz 15. stoljeća. Ali to nije izoliran slučaj. Prošle godine je francusko ministarstvo unutarnjih poslova registriralo 1052 napada na katoličke vjernike i crkve. Za usporedbu, u istom razdoblju registrirano je 657 napada na Židove i 154 napada na Muslimane. Istodobno se u samoj utrobi Europe odvijaju procesi ubrzane dekristijanizacije. U Njemačkoj i Austriji bilježe se u ovom razdoblju rekordne brojke onih koji istupaju iz Katoličke Crkve. U Njemačkoj je, prema navodima, 2018. godine istupilo 216 000 katolika, a 2019. njih 273 000. U Austriji je 2018. godine istupilo iz Katoličke Crkve 59 000, a prošle godine 68 000 osoba.

KADA AKTERI PROTUZAPADNOGA, A U STVARI PROTUKRŠĆANSKOG DJELOVANJA, NE BI BILI SMRtno OZBILJNI U SVOJIM NAMJERAMA, OVO BI BILO NAJBILJE ONOMU ŠTO SE NAZIVA SITUACIJSKA IRONIJA. DOK SE ZAPAD IZNUTRA UPIRE DEKRIStIJANIZIRATI VLASTITI IDENTITET, ODRIČUĆI SE KRŠĆANSKIH VRIJEDNOSTI I KRŠĆANSKE BAŠTINE, ŠTOVIŠE ISMIJAVA JE I IZRUGUJE, DOTLE MU IZVANA NAPADAJU UPRAVO ONO ČEGA SE SAM ODRIČE.

Ipak, sve ove porazne brojke zasjenila je srpanjska vijest da je po drugi put u njezinih 1500 godina postojanja, jedna od nekada najpoznatijih kršćanskih crkava, Hagia Sophia (grč. Sveta Mudrost), pretvorena u džamiju. Odlukom Vrhovnoga suda Turske od 13. srpnja i voljom turskoga predsjednika Recepta Tayyipa Erdogana izmijenjen je 86 godina stari dekret prvoga turskoga predsjednika, Mustafe Kemala Atatürka, kojim je 1934., nekadašnja crkva, a potom džamija, bila pretvorena u muzej. Njezin novi imam, Ferruh Mustuer izjavljuje da je Aja Sofija napokon vraćena „u njezino prvobitno stanje“, aludirajući na to da je po osmanskom osvajanju Konstantinopola 1453. Hagia Sophia bila pretvorena u džamiju (tur. Aja Sofija), izostavljajući pri tome općepoznatu činjenicu da je „njezino prvobitno stanje“ bila crkva i to preko 900 godina! Zvali su je najljepšom crkvom kršćanstva i osmim svjetskom čudom. Građena je od 532. do 537., u vrijeme cara Justinijana (527.-565.), koji je diljem carstva dao sagraditi i obnoviti više crkava i bazilika. Pod vodstvom dvojice slavni arhitekata i matematičara, Antemija iz Trala i Izidora iz Mileta, na izgradnji crkve je nepunih šest godina radilo stotinu majstora i deset

tisuća radnika. S proporcijama od 77 metara dužine i 71,7 metara širine, s nekoliko kupola i polukupola, ukrašena raskošnim mozaicima i osvjetljena sa šest tisuća svjetiljki, crkva Svete Mudrosti se, prema opisima suvremenika, isticala „neopisivom ljepotom koja se ogleda u njezinoj veličanstvenosti i skladu proporcija.“ Imala je izuzetno važnu ulogu u povijesti kršćanske Europe: bila je krunidbena crkva vladara Rimskoga Carstva u njegovu istočnom dijelu (kolokv. Bizant), u njoj je održano nekoliko crkvenih (ekumenskih) sabora u prvom tisućljeću kršćanstva (dok još nije bilo podijeljeno), na njezinu se oltaru 1054. dogodila čuvena scena izopćenja i rascjepa kršćanstva na zapadno i istočno. No, svakako najdramatičniji događaj u njezinoj povijesti zbio se 29. svibnja 1453. U briljantnim esejističkim minijaturama pod naslovom „Zvezdani trenutci čovječanstva“, austrijski književnik Stefan Zweig, koji je (iako nevjernik, ali kao iznimna književna pojava i strastveni ljubitelj europske kulture shvaćao važnost njezine kršćanske komponente) posvetio jedan esej ovoj prekretnici u povijesti, tom kobnom nadnevku, kad su osmanski osvajači pod vodstvom sultana Mehmeda II. zauzeli Konstantinopol

(Konstantinov grad, Carigrad, pa Istanbul) i trodnevnom pljačkom, ubijanjima i silovanjima oskvrnuli crkvu Svete Mudrosti (Zweig piše: „Prije završnog napada na grad, među osmanskom vojskom prenošeno je preko glasnika, bubnjevima i fanfarama, sultanovo obećanje da će njegova vojska dobiti neograničeno pravo na tri dana pljačkati i ubijati, da će im pripasti sve u osvojenom gradu: muškarci, žene, djeca, blago i nakit, novac i imanja, sve će to pripasti njegovim vojnicima.“). Zweig je približio pad Konstantinopola tako vjerno, da su čitatelji, kako stoji u jednom osvrtu, „mogli čuti krikove umirućih.“ Osobito su snažni njegovi opisi nekoliko zadnjih sati prije upada napadača, kad se unutar gradskih zidina vjernički puk, na čelu s carem Konstantinom XI. Paleologom, okuplja na procesiju i slavljenje posljednje liturgije. Zweig opisuje kako u tim trenutcima „nitko ne želi ostati kod kuće; svi se, od najbogatijih do najsiromašnijih, pobožno svrstavaju u procesiju zavijajući 'Kyrie eleison!'“ Znali su, slutili su, da taj 29. svibnja određuje tijek povijesti za sljedeća stoljeća. I doista je bilo tako. Ekspanzijom novoga osvajača kršćanstvo biva potisnuto ili gotovo posve nestaje iz maloazijskog, bliskoistočnog, sjevernoafričkog podneblja, dok se i u dijelovima jugoistočne Europe vjerska slika stubokom mijenja.

Ne iznenađuje što je Erdoganov potez s Hagiom Sophiom izazvao brojne reakcije, naročito u pravoslavnom kršćanstvu. I papa Franjo je izrazio žaljenje zbog ovoga čina. Javno su se usprotivili i neki islamski teolozi u Turskoj i svijetu, uključujući i dvojicu profesora islamske teologije u Sarajevu. Za političke analitičare simbolička snaga prenamjene Hagie Sophie iz muzeja u džamiju nije za podcijeniti i treba je promatrati kao dio jedne opsežne neoosmanske strategije ponovne ekspanzije u jednom ogromnom prostoru, koji se proteže od Balkana i crnomorske regije, preko Mediterana, bliskoistočnog i sjevernoafričkog područja do Gibraltara. U tom je kontekstu moguće tumačiti i Erdoganove izjave, kao i izjave nekih islamskih vjerskih uglednika, poput spomenutog imama Mustuera, koji kaže da je „otvaranje Aja Sofije...p očetak puta za slobodu Jerusalema i blagoslovljene džamije Al-Aqsa“, a neki glasovi u međuvremenu traže da se i katolička katedrala u Cordobi također prenamijeni u džamiju.

Prije nekoliko godina objavljen je jedan esej s naslovom „Posljednji trzaj. Kraj Zapada kakvog smo poznavali“. Jedan belgijski profesor antičke povijesti upozorava na puno elemenata sličnosti u opasnostima s kojima se suočava suvremena Europa, s onim što je zadesilo Rimsko Carstvo prije njegova raspada. Za razliku od onih koji izazove i krize suvremene Europe uglavnom promatraju kao posljedicu djelovanja izvana, ovaj nam profesor radije govori o „samorazarajućem efektu“, s kojim se Europa iznutra suočava. Izlistavši nam nekoliko njih „s beskrajne liste izazova“ (porast nezaposlenosti, financijske kriza, osiromašenje, razgradnja socijalne države, zaduženje, pad broja stanovništva, medijska diktatura, demokratski deficit, masovne imigracije, gubitak vrjednota, fundamentalizam, populizam, terorizam, asimetrični ratovi...), ovaj profesor pojašnjava da je daleko veći problem (od nabrojanih izazova) to što izgleda „kako sve ovo jedva da nekoga zanima.“ Doista, idemo li ususret vremenu koje ne će više trpjeti ravnodušnost? Dolazi li vrijeme snažnije provjere naše vjere?

FRA TOMISLAV PERVAN

SUVREMENI IKONOKLAZAM – PLOD ZABORAVA BOGA

Minulih je dana podmetnu požar u katedrali u Nantesu, Francuska. Izgorjele stare orgulje, spomenik minuloga doba, a šteta se tek treba procijeniti. Gorjela je ta crkva iz 15. stoljeća kao što je i prošle godine gorjela u Parizu u Velikom tjednu znamenita katedrala Notre Dame, Crkva Naše

Gospe, zaštitni znak Francuske, Obnova nakon požara toga francuskog simbola traje, ne zna se kad će biti obnovljena njezina stara slava i izgled, ali to ne će biti više ono zdanje kakvo smo poznavali. Voditelj obnove predsjednik Macron imenovao je umirovljenoga šefa francuskoga generalštaba generala Jean-Louis Georgelina koji je rekao da je požarom u Notre Dame „ranjeno srce Francuske“. Još uvijek nije utvrđen uzrok požaru prošle godine. Za francusku Katoličku Crkvu katedrala Notre Dame nije najznačajnija. Daleko je ljepša ona u Chartresu, francuski su se kraljevi krunili u Reimsu, pokapali u Saint-Denisu. Notre Dame bijaše pariška katedrala. Na značniju je dobila po romanu Victora Hugoa *Zvonar Crkve Notre Dame* u Parizu.

I NISU U FRANCUSKOJ STRADALE SAMO TE DVIJE CRKVE.

U posljednje vrijeme obeščašćeno je ili spaljeno samo u Francuskoj više od 900 sakralnih građevina. Na udaru su upravo one građevine u kojima se odvija služba Božja, i nisu u tolikoj mjeri turističko odredište, kao primjerice Notre Dame u Parizu. Na ciljniku je sve sveto, sakralno. Sakralno se profanira, sve se u društvu banalizira, Crkva i židovstvo su na udaru, kao zadnje utvrde Svetoga u Francuskoj, jer se protestantizam već odavna desakralizirao, sveo na čistu etiku. A katedrala mora biti mjesto života, ne samo turističkoga.

Kao što znamo, u europskom ustavu nema više spomena kršćanskih korijena Europe, nema spomena ni Boga. Mnogi će reći, i za ovu pandemiju, kao i za sve ovo što se oko nas zbiva, da je to kazna Božja. Požar kao ni ove nesreće koje su zadesile Planet nisu kazna Božja. Bog nije onaj koji kažnjava. Kad se govori o kazni, prešućuje se činjenica, da je za čovjeka najveća kazna grijehiti i biti u grijehu. Grješnik se odmeće od Boga, napušta Boga, gubi kontakt s izvorom svake dobrote, ljepote i istine. „Požar kao kazna mogao biti ispaštati u najboljem slučaju samo lake grijeha.“ Teške ne, jer oni su lom s Bogom.

Čovjek može gledati sa stanovitim domotužjem, nostalgijom u stara vremena, ali ako dom Gospodnji vremenom izgubi svoj izvorni smisao kao mjesto bogoštovlja te postane muzejskim objektom koji turisti razgledaju u milijunskim brojkama, možemo samo žaliti za vremenima kad vjera bijaše živa, kad je bogoslužje bilo svečano, kad je u crkvama odjekivalo *Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus Dei* za svečanih pontifikala i pjevanja Časoslova.

KATEDRALA – PLOD VJERE

Tko je podmetnuo požar u Nantesu? Navodno neki migrant iz Ruande koji je bio volonter i nezadovoljan svojim statusom iz osвете podmetnu požar na tri mjesta. Ali je znakovit i nadnevak. Naime, francuski su se kraljevi krunili u katedrali u Reimsu. Ondje su pred velikim oltarom bili pomazivani za kralja, upravo kao u Starom zavjetu te kralj bijaše poveznica i most između naroda i Neba. Sjećamo se sv. Ljudevita IX., uzornog kralja i svetca, franjevačkog

trećoredca. U Reimsu je 1429., 17. srpnja, krunjen Karlo VII., ponajviše zahvaleći sv. Ivani Orleanskoj. Kraljevića, svoga sina, njegova majka Izabela (!) Bavarska odrekla se tvrdeći javno kako je on njezin nezakoniti sin, a živjela je razvratnim životom pored kralja, luda muža. Jean d'Arc, pastirica iz Domremyja (Lorena), dobila je s Neba nalog potražiti *dofena-kraljevića* te mu priopćiti kako je on zakoniti sin svoga oca te time i baštini te nasljednik francuske krunice. Da bi se okrunio, trebalo je osloboditi Orleans, protjerati Engleze, što je Jean d'Arc, sljedeći nebeske glasove, i uspjela s vojskom te stigla potom s kraljevićem u Reims gdje je bio krunjen onoga nadnevka u srpnju 1429. Jean d'Arc stajao slavno sa svojom zastavom za te krunidbe u katedrali. Tom krunidbom započinje trajno protjerivanje engleskih osvajača s kontinenta i završetak stogodišnjega rata u Europi. Kralj je okrunjen, ali je Jean d'Arc za dvije godine svršila na lomači, kao mučenica. Osuđena u Velikom tjednu, a spaljena uoči svetkovine Tijelova. Upravo kao prinostnica-žrtva na oltaru svoje domovine za koju se borila. Junakinja, svetica i mučenica, *par excellence*.

Rekosmo, katedrale bijahu mjesta bogoštovlja. Boga se slavilo. Za pjevanja *Vespera-Večernjih hvala*, dok se pjevao *Magnificat*, na Božić je navratio u Notre Dame u Parizu veliki pisac Paul Claudel kao osamnaestogodišnjak, 1886. Unišao kao ateist, da bi u njoj bio okupan milošću te izišao iz crkve kao osvjedočeni vjernik. Isto se dogodilo i Andre Frossardu, sinu tajnika francuske kompartije. O vjeri ništa nije znao. Vjerovao je u partiju i revoluciju. U dvadesetoj godini, 1935., slučajno je navratio u omanju parišku crkvu u Rue d'Ulm, gdje bijaše izloženo *Pre-sveto*. S jedne svijee na oltaru prema njemu je suknulo snažno svjetlo koje ga je zahvatilo i posvema promijenilo. Napustio je crkvu kao osvjedočeni vjernik koji se susreo s Bogom živim. Samo je prozborio: *Sve, ama baš sve je istina i sve vjerujem!* Nakon toga napisao je knjigu *Bog postoji. Ja sam ga susreo*, bio je član Francuske Akademije, Društva besmrtnih. Znamenita je njegovo slovo koje je izrekao u Rimu nakon izbora Ivana Pavla II., Poljaka: „Ovaj Papa ne dolazi iz Poljske, on dolazi izravno iz Galileje!“ S Genezeta.

Njemački filozof religije Rudolf Otto napisao je djelo *Das Heilige („Sveto“)*. Za njega je Bog *mysterium tremendum et fascinans*, susret s Bogom, kakav je doživio Mojsije pred Gorućim grmom ili pak Frossard u maloj crkvi Rue d'Ulm. Bio je ošinuti, osupnut (*mysterium fascinans*), pred njim se tresao (*tremendum*).

Kako je R. Otto došao do te spoznaje i iskustva? Ne čitanjem svetih spisa, tekstova, nego neposrednim vjerskim iskustvom. Naime, na putovanju zatekao se u Maroku u židovskoj sinagogi upravo u trenutku kad su rabini snažno intonirali iz Proroka Izaije „SVET, SVET, SVET“ (Iz 6,3), a cijela je okupljena zajednica odgovarala u istom tonu - *Kadoš, Kadoš, Kadoš*. Tu je iskustvo na snažan način prisutnost Boga koji ga je „ošinuo“. Potom piše kako je slušao i u Sv. Petru u Rimu „*Sanctus, Sanctus*“, na Kremlju „*Svjat, Svjat*“, u Jeruzalemu „*Hagios, Hagios*“. Na svakom jeziku, uvijek taj isti serafinski KADOŠ – SVET, jest ono što čovjeka p(r)otresa.

Te uzvišene riječi sežu u dubine duše, gdje tajna Boga i Transcendencije počivaju te ih pjev dotiče i budi, a pojedinac, upravo kao Mojsije, Ilija ili Izaija, dršće i biva ošinut. To je ono što danas manjka vjernicima – živo

iskustvo da je Bog tu, da ravna svijetom i našim životima, da se pred njim pada na koljena. Zaborav Boga!

RUŠENJE CRKAVA I SPOMENIKA

Zato se čini da se Bog „iselio“ iz naših prvostolnica, zapravo, mi smo ga svojim životom i ponašanjem otjerali. Upravo kao za razaranja Hrama god. 70., kad je Tit, rimski vojskovođa, osvojio Jeruzalem, spalio Hram, a prethodno se iz Hrama čuo snažni huk uz riječi: „Idimo odavle!“ Bog je zauvijek napustio sveto mjesto, što je Isus učenicima i pretkazao. O tome je svjedočio čak i rimski poganski historičar Tacit koji je zabilježio kako „su bogovi napustili svoje mjesto“. Čini se, to se zbiva s prvostolnicama na Zapadu. Nisu mjesta gdje odzvanja silni *Sanctus* iz tolikih skladanih misa nego su to postale turističke „destinacije“.

U posljednje smo vrijeme svjedoci paljenja crkava i rušenja spomenika u objema Americama, ali i u Europi, pa čak i u Poljskoj, gdje se obeščašćuje Poljacima najsvetije, Crna Madona – Gospa Čenstohovska. Gorjele su crkve u Čileu, Meksiku, pale se na Floridi, Coloradu itd. Ruše se spomenici svetaca, Krista, Marije, kojima se odsijecaju glave. Znamo čiji je to potpis.

Svaki spomenik skreće na sebe pozornost u dva navrata. Kad se podiže i kad se ruši. U pravilu, u svijetu se podižu spomenici na početku i na kraju diktatura. Svjedoci smo toga za pada komunizma, za rušenja spomenika komunističkih prvaka i „veličina“, notornih povijesnih zlikovaca. Ili kad su talibani u Afganistanu rušili goleme spomenike Budi. Baca to i svojevrsno svjetlo na pitanje, u kojoj se fazi danas nalazimo? Na kraju diktature *bijeloga čovjeka*, ili početku diktature *glasnih manjina* koje na ulicama i barikadama traže svoj identitet i mjesto pod suncem?

Ovi današnji ikonoklasti ruše pred sobom sve, zvale se te povijesne veličine Gandhi, Kant, Jefferson, Ivan Pavao II. Skidaju im glave, premazuju bojama, ispisuju grafiti. Čak nisu pošteđeni ni heroji rata pojedinih nacija te borbe protiv bilo kakva oblika totalitarizma. Ni prema kome nemaju milosti suvremeni ikonoborci, koji žele ispisati novu povijest. Za njih je minula povijest povijest zločina i zločinaca, kolonijalizma, ugnjetavanja, robovlasnika. Hoće pri-

kazati zapadnu povijest kao zločinačku, izrabljivačku, žele svaliti sve zlo i krivnju na bijeloga čovjeka.

Europska kolonijalna povijest ima svojih crnih mrlja, ali i čistih bijelih stranica i poglavlja. Povijest je to ratovanja, eksploatacije, uništavanja predaje, bogova i religija, ali to je i povijest širenja pismenosti, civilizacije, medicine, higijene, tehnike, poizanja infrastrukture, iskorjenjivanja

to činjenice i preko toga se ne može prijeći. Pa i danas diljem Afrike imamo lov na ljude, napose na kršćanske djevojke u islamskim zemljama. Prije nekoliko godina Republika Kina je u povodu 200. obljetnice rođenja Karla Marxa podignula njemu u spomen pet i pol metarski spomenik u njegovu rodnom Trieru; znamo što je komunistički spomenik u duhovno dijete Karla Marxa donio svijetu. Nitko se u gradu nije bunio, dobro pak znamo kako je danas u Kini s ljudskim pravima i slobodama, napose vjerskim. Upravo smo svjedoci žalosnih zbivanja s vjerskim slobodama u Hong Kongu.

vrjedniju veliku baštinu koju nam je Crkva ostavila u svojim misijama.

Nadbiskup je odrastao u blizini San Diega, prve misijske postaje koju je Junipero utemeljio u Kaliforniji. Cijeloga života osjeća snažnu povezanost prema tome misionaru u Kaliforniji čije su misijske postaje postale bazom za katoličke zajednice te mnoge velike gradove na Pacifiku. Sam kaže da osjeća veliku ranu u

Treba poći drugim smjerom od ovoga kojim ide naše kršćanstvo. Bog poziva. Bog izaziva, on je posve drugi i drukčiji od naših predodžaba. Nije čovjek mjerilo svih stvari, nego Bog u Isusu Kristu, kao svojoj povijesnoj pojavnosti na ovoj Zemlji. Istina zna biti vrlo neugodna, a takva je redovito iz Isusovih usta. Nije ona uvijek ugodna, ali je bitno jedno – ona oslobađa i daje nove vidike i obzore.

bolesti, gladi, siromaštva te postupno podizanje životnog standarda. Bila je to povijest evangelizacije novih naroda i ozemlja, širenja kršćanskih ideja, pravne jednakosti, demokracije. Svi su postajali dionicima europske kulturne baštine, civilizacijskih dostignuća, ali i zaštite domaćih kulturoloških dobara. Upravo su pojedinci, svećenici i biskupi (Las Casas) bili zaštitnici domorodačkih plemena i naroda.

POMRAČENJE UMA

Ruše se spomenici trgovcima robova, a zaboravlja se da je još od grčko-rimskog vremena robovlasništvo prisutno u islamu, kod američkih Azteka, Indijanaca, u velikim predjelima Azije i Afrike. Povijesne su

svjedoci smo rušenja spomenika u Americi. U Kaliforniji žrtva je sveti Junipero Serra, franjevački misionar s Mallorce, koga je papa Franjo proglasio prije pet godina svetim. U 18. stoljeću misionirao je zapadnu obalu te naselja od San Diega na jugu do San Francisca nazivao prema imenima iz kalendara. Nalazimo u imenima naselja sve sama svetačka imena duž obale. San Diego, Santa Barbara, Santa Clara, Sacramento, (Maria de) Los Angeles (Porcijunkula), San Francisco itd. Njegov je veliki spomenik u San Franciscu srušen u bijesom naletu američkih „antifa“ i boraca protiv rasizma „Black Lives Matter“.

Nadbiskup San Francisca Salvatore Cordileone na mjestu gdje je srušen svečev kip izmolio je egzorcizam i okajnu molitvu zbog blasfemije i svetogrдна čina, moleći Boga da bude milostiv. Nazvao je to čin samoga Đavla, „The Act of the Evil One“, doslovce, Antikrista, ističući istinsku veličinu svetoga Junipera koji je bio zaštitnik indigenog pučanstva. Svijet ne zna istinu, pravu povijest američkih misija, pa on stoga poziva sve da se upoznaju s cjelovitom povijesti Crkve te da u tom svjetlu istinski

svojoj duši dok se krivotvori nakana toga velikog franjevca iz 18. stoljeća. Bio je veliki junak, branitelj običnoga puka. Smatra da su prosvjedi Afroamerikanaca opravdani, ali da su prevlast uzeli oni koji šire nasilje, a ne povijesnu istinu.

Tim se povodom oglasila i španjolska ambasada koja duboko žali zbog rušenja svečeva spomenika. Događaj se u američkoj politici prešućuje, čak i demokraci koji traže naklonost katoličkih birača. Guverner Kalifornije Jerry Brown brani svetca kao jednoga od „pionira Kalifornije“, predsjednički kandidat Joe Biden slikao se s papom Franjom pred kipom toga misionara.

KRŠĆANSTVO – TEMELJ IDENTITETA

Sve govori o povratku anarhije na

ulice koja je zahvatila najprije jug Južne Amerike. Zapad se nije obazirao na ekscese. Već su u studenom gorjele crkve u Čileu. Aktere treba tražiti među lijevim ekstremistima. Zanosio ih jakobinski duh, kakav ćemo susresti za prevrata u Francuskoj te Rusiji, za Velikoga Oktobra. Nisu slučajno na meti kršćanske crkve i objekti jer su one znamen Svetoga i starine, tisućljetne.

U Los Angelesu prosvjednici su premazali maronitsku crkvu izvikujući kraljice „Pobijmo sve policajce!“. Slično se dogodilo u katedrali sv. Patrika u New Yorku, na katedrali u Denveru osvanuo je grafit „Bog je mrtav“. Slično se zbilo u Dallasu, zatim Minneapolisu, gdje je požar podmetnut pod klupe u katedrali.

Jedno je očito: Želi se (is)pisati iznova povijest. Hoće izbrisati staru iz pamćenja kao i njezine spomenike. Kršćanstvo i vjera nisu kolateralni nego primarni objekti. Želi se ukloniti kršćanstvo kao temelj i izvor zapadnoga identiteta. U Francuskoj kao i Rusiji prije izbijanja revolucija oni koji su utirali put prevratu najprije su se fokusirali na Crkvu koja je svojim univerzalističkim poimanjem i sviješću ideološki nadneprijatelj. Tražili su rušenje Kristova lika, znamenata „bijele supremacije“. Kao što spomenusmo, do danas je u Francuskoj tim devastiranjem i požarima zahvaćeno više od 900 sakralnih objekata.

Rušili su kip svetoga Luja IX. uz riječi: „Revolucija je, vrijeme je da se nešto mijenja, a naša je misija broj jedan srušiti staro.“ Traže da se St.

Louis, grad koji dijeli Američki istok i zapad, a nosi ime francuskoga svetca, što prije preimenuje. Samoubojstvo zapadne civilizacije ne može se jasnije opisati nego kao „damnatio memoriae“ jednog od najkršćanskijih vladara te brisanje imena iz grada koji mu duguje svoj identitet i ime. Sveti je Ljudevit kralj upotrijebio svoju vlast da bi učinio dobro svom narodu.

„Trenutni, sekularni ikonoklazam ne želi pomirenje, ne želi mir, ne želi zacijeliti rane. To nasilje samo će utvrditi i cementirati postojeće predrasude i mržnju koju navodno žele dokrajčiti. Jedino Kristova ljubav kadra je izliječiti ranjeno srce, a ne srušiti i uništiti komad kovine“, rekao je biskup Donald Hying iz Madisona. Riječ koje zvuče očajnički. Ikonoklazam je zahvatio i Europu. Junipero potječe s Mallorce, ondje mu je kip premazan riječju „Rasist“. U Poljskoj je cilj Gospa, Crna Madona, i upravo napad na nju odaje pravi duh novih jakobinaca.

VRATITI BOGOSLUŽJU NJEGOVU BIT

Naš pojam „crkva“ vuče korijen iz grčke riječi „kyriake“ (oikia) – Gospodnji dom, kuća. Gospodnje zborovanje i sabiranje, okupljanje. U žarištu i središtu nismo mi, okupljeni, nego Gospodin. Slavlje je to koje ima svoga Gospodina, slavimo njega, ne sebe ili svećenike. On je razlogom da kršćani imaju svoja bogoslužja.

Danas se čini da stvari stoje drukčije. Izabiru se pjesme, stvaraju se molitve, svatko ima svoja očekivanja i potrebe. I jasno, logično je, tu nema dubine. Za bogoslužje je bitno da čovjek susretne živoga Boga, da se susretne s Kristom Gospodinom. Ne uspije li to u crkvi, potražiti će ljudi utjehu drugdje, kod psihoterapeuta itd. Bogoslužje – tj. služba Bogu, služiti Bogu, a ne čovjekoslužje, da se sve fokusira oko onih koji su na oltaru i oko oltara.

Snaga vjere i kršćanstva leži i danas u sadržaju navještaja. U samome Bogu koga se može doživjeti, upoznati. Ali je taj Bog zahtjevan, u Starom kao i Novom zavjetu. S njim nema šale, Bog se ne da ismijavati. I pitamo se, čemu Isusovo utjelovljenje, čemu otkupljenje na križu, čemu ta strašna smrt na križu, ako mi grijeh banaliziramo, ako u sebi mislimo, pa taj je Bog poput staroga djeda koji unucima sve prašta, koji se na sve smješka, koji sve

ČOVJEK MOŽE GLEDATI SA STANOVITIM DOMOTUŽJEM, NOSTALGIJOM U STARA VREMENA, ALI AKO DOM GOSPODNI VREMENOM IZGUBI SVOJ IZVORNI SMISAO KAO MJESTO BOGOŠTOVLJA TE POSTANE MUZEJSKIM OBJEKTOM KOJI TURISTI RAZGLEDAJU U MILIJUNSKIM BROJKAMA, MOŽEMO SAMO ŽALITI ZA VREMENIMA KAD VJERA BIJAŠE ŽIVA, KAD JE BOGOSLUŽJE BILO SVEČANO, KAD JE U CRKVAMA ODJEKIVALO KYRIE, GLORIA, CREDO, SANCTUS, AGNUS DEI ZA SVEČANIH PONTIFIKALA I PJEVANJA ČASOSLOVA.

dopušta? Čini se da takvo mišljenje prevladava u svijesti mnogih „vjernika“? Osobe znaju moliti da im Bog čak i u grijehu pomogne, u prijevari, biznisu, mole se Gospi, da u bludu izvan braka ne zatrudne! Čista bogohula ili krivi pojam Boga. Da Bog grijeh blagoslovi!

Bog koji se odlučno ne suprotstavlja grijehu u našoj svijesti, koji ne naziva grijeh grijehom, koji grijeh ne osuđuje, takav Bog ne može ni spasiti. Bog pred kojim se čovjek ne trese, ne može fascinirati. Vidjeli smo primjere svetaca. Nerijetko je takav Bog Bog naših nutarnjih želja i projekcija, nekakav uslužni i prijateljski raspoređeni dobričina.

Treba poći drugim smjerom od ovoga kojim ide naše kršćanstvo. Bog poziva. Bog izaziva, on je posve drugi i drukčiji od naših predodžaba. Nije čovjek mjerilo svih stvari, nego Bog u Isusu Kristu, kao svojoj povijesnoj pojavnosti na ovoj Zemlji. Istina zna biti vrlo neugodna, a takva je redovito iz Isusovih usta. Nije ona uvijek ugodna, ali je bitno jedno – ona oslobađa i daje nove vidike i obzore.

Francuska, s njome i Europa te zapadni svijet, nije ni svjesna da je u trenutku kad su jakobinci poslali pod giljotinu posljednjega kralja zapravo prekinuli vezu s Nebom. Odsjeca nje glave od tijela samo je znak da se kida poveznica i zadnja nit koja narod veže s Nebom, jer kralj bijaše Božji pomazanik. Nastupa vrijeme pomračenja uma, međusobno ubijanje, kad revolucija guta svoju djecu, do dana današnjega. Hoće li Zapad iz toga povući zaključak i poučak? *Komu zvono zvonit?* Trenutak je da ponovno u našim prvostolnicama snažno odjekne ono SVET-KADOŠ-HAGIOS-SANCTUS! I da nas prožme *mysterium tremendum et fascinans*.

sr. Muriel Geisler (1924. – 2020.)

Vjerovjesnica i djeliteljica Ljubavi

DAVORKA
JURČEVIĆ
ČERKEZ

Proteklog je mjeseca osvanula osmrtnica koja je započinjala rečenicom iz Ivanova evanđelja: „Ja sam uskrснуće i život: „Tko u mene vjeruje, ako i umre živjet će.“ Zamisliv mi je odgovor sestre Muriel Geisler čije je smrti ovo bila objava, a koja bi nas jednostavno upitala isto ono što je Isus pitao u nastavku istog odlomka: „Vjeruješ li ovo?“ Njezin me odlazak potresao i iznenadio, jer unatoč dubokoj starosti, pripadala je onoj skupini ljudi koji, zbog životnog zanosa kojim zrače, na neki čudan način kod drugih izazivaju dojam da nisu smrtni. Stoga bih možda uzvratila sestri Muriel riječima iz istog odlomka misleći upravo na nju: „Da, vjerujem, jer tko god živi i vjeruje u Isusa, ne umire nikada.“ Jer, to je istina, u vrijeme kada je trebala proslaviti

svoj 96. rođendan, nanovo se rodila na Nebu, kao da je naprosto svojim sitnim koracima prešla granicu koja dijeli dva svijeta kako bi obavila ono što joj je Bog u tom času naložio na pitanje koje mu je cijelog života imala naviku postavljati: „Bože, što mi je činiti?“ Upravo je dovršavala svoj projekt izgradnje doma za djecu s poteškoćama u razvoju, nakon izgradnje dva doma za starije osobe i jednog hospicija.

Rođena daleke 1924. godine kao dijete Poljakinje i Nijemca, započela je svoj put u redu sestara Naše Gospe od Cenakula u svojoj bostonskoj nadbiskupiji u radu s mladima, da bi na koncu, nakon što joj je poglavarica odobrila jednogodišnji dopust, ostala punih 28 godina pomažući onima za koje je uočila da im je pomoć najpotrebnija, stare i nemoćne, u zemlji čiji jezik „nikad nije imala vremena naučiti“ zbog ustrajnog i milosrdnog rada u koji je pretakala svoju vjeru onako kako se rijetko viđa. Tijekom i nakon rata bavila se humanitarnim radom u Mostaru, a nakon što su otvorene prve pučke kuhinje, vratila se slici koja joj je ostala u sjećanju nakon prvoga, tromjesečnog boravka

u Međugorju 1991., na stare, napuštene ljude koji žive po zabačenim selima u teškoj oskudici. Imala je 68 godina.

Stigla je u Međugorje s par dolara i Gospinom sličicom na kojoj je pisalo: *Međugorska Gospa, Kraljica mira* koju joj je On jednoga dana, nakon 30-dnevnog duhovnog povlačenja u Getsemanskom vrtu, stavio u džep kao odgovor na onaj njezin upit: „Što mi je činiti?“ radila u pansionu za krevet i hranu, sigurna u svoje poslanje: pomagati ljudima koji nisu imali što jesti. Bio bi to prilično uobičajen potez za jednu časnu sestru da je i ona imala osigurane životne uvjete ili za nekog vjernika koji ima viška sredstava za život. No, ovdje se nije radilo o zadovoljenju nikakva skrivenog ega pod krinkom dobročinstva, jer ni za točenje goriva u stari Volvo Estate, prvu donaciju koju je dobila, nije imala ni novčića. No, u nečemu je bila silno rasipna: u ljubavi koju će zapamtiti 400 ljudi po Hercegovini koje je sve ove godine posjećivala. Ova je sestra do konca živjela u improviziranim uvjetima, ne obračunajući pozornost na svoje zemaljske potrebe, potpuno i trezveno sigurna u Božju providnost i zagovor istinskog „nadzornika“ njezine Udruge koji je, nakon što bi ona svoju vjeru odradila za taj dan, „radio i noću“, sv. Josipa Radnika, čije joj je ime „tek tako“ izašlo iz usta kada je jedina članica i nezamjenjiva suradnica, gđa Mary Walsh, tražila da neka-ko imenuje udrugu radi registracije.

Od tada pa uvijek, u svim poteškoćama na koje će naići, od potrebnih sredstava za izgradnju doma za starije i nemoćne i hospicija u Ljubuškomu, čijom je počasnom građankom zajedno sa svojom suradnicom proglašena, preko njegova opremanja, izgradnje istog doma u Ravnome ili slaganja namirnica u kutije kojima je svakih 15 dana opskrbljivala one najpotrebitije, oslanjala se isključivo na Božju providnost, zagovor svetog Josipa i jedinu molitvu koju je smatrala smislenom i posve dovoljnom da zadovolji sve naše potrebe: Gospinu krunicu, u koju je „utkan cijeli nauk Crkve“, a koju bi polagala kao mali poklon na pakete koje bi pripremila. Fizički je osjećala da je Gospa uvijek uz nju, u svakom zrnu krunice koju bi prebirala među prstima.

Jer, ona je vjerovala, ali ne na uobičajen apstraktni način nego vrlo konkretno, s osjetljivošću ljudi iz biblijskog vremena koji su bili u stalnom dosluhu i razmjeni informacija sa svojim Stvoriteljem. Posve predana providnosti, lišena svakog osjećaja za materijalni svijet i propise koji su, prečesto u svom farizejstvu, nametnuli ljudi, kretala se po rubu osobenjaštva kao često neshvaćena i nesvakidašnja pojava u našoj svakodnevnici. Upravo joj je zbog te njezine osobine Bog poslao gđu Mary Walsh koja se brinula za sve potrebne formalnosti i korekciju njezina nedostatka osjećaja za utvrđena mjerila ustrojenog svijeta. Vjerovjesnica i djeliteljica Ljubavi u stvarnom, su-

rovom životu, nimalo zahvalno i pomalo zaboravljeno poslanje, takva je bila sestra Muriel.

Imala sam čast u živom obliku izgovorenih riječi sačuvati njezin posljednji „službeni“ razgovor koji sam s njom vodila prije nekoliko mjeseci. Budući da je bila nezainteresirana za medijsku pozornost, ne znam je li i kada je uopće davala neke druge intervjuue. No, upoznala sam je i slušala, mudru staricu koja ostavlja takav dojam koji vas prisiljava da se zamislite nad svojom mlakošću i slabošću u svakom smislu. Sjedila je na niskoj invalidskoj stolici pripremljenoj za donaciju, šaleći se da ne zna sjesti na nju jer joj nikada nije trebala. I bila je u pravu, njezina pokretna i djelotvorna vjera toliko se razlikovala od one „nepokretne“ u čije smo se mehanizme prečesto skloni uklopiti.

Za sebe je tvrdila da po naravi nije dobra učenica i da se stoga radije posvetila humanitarnom radu, ali sigurna sam da je u Gospinoj školi dobila najbolje ocjene. Na moje pitanje zašto su stariji ljudi u središtu njezine pozornosti, odgovorila je da ih voli jer misli da održavaju ovu zemlju na životu zato što su upravo oni ti koji najviše mole i privrženi su Gospi. Ne sluteći da će umrijeti za nekoliko mjeseci, zaključila sam da projekt u Čitluku zacijelo nije posljednji na kojem će raditi, na što je ona odgovorila da ne zna zašto je Bog tako uporan da nastavlja dalje, uopće se ne smatrajući važnom i ne pridajući sebi nikakve zasluge za svoja djela, nego isključivo nebeskom Ocu.

Znala je samo da ju je pozvao u Međugorje kako bi silom ljubavi preoralu cijelu Hercegovinu svojim dobročinstvima, ali nije se previše zamarala Božjim „motivima“. Znala je samo da je Gospodin takav, jer što mu se više molimo, više nam pomaže. Bila je zahvalna ljudima koji „ulažu novac kod svog Boga“ i koje joj je On stavljao na put nakon što bi se obratila zagovoru Blažene Djevice ili svetog Josipa za određenu nakanu. Kakvu je komunikaciju i bliskost s Gospodinom morala njegovati osoba koja nije ni sanjala da će raditi na pružanju pomoći siromašnima po Hercegovini i čiji su štićenici po domovima koje je njezina udruga izgradila zacijelo imali veću životnu udobnost nego ona? Kakvu je djelatnu i poniznu vjeru morala u sebi nositi da bi bez ikakvih dvojbi i bez puno propitivanja uvijek bila sigurna u Božje odgovore na svoje poslanje?

No, znala je da se nikada neće vratiti u SAD niti je to željela. Već je bila počela epidemija koronavirusa i možda je pomalo žalila što joj je njezina poglavarica morala odgovoriti svojom. Ostala je u Hercegovini gdje je na koncu pronašla i svoje posljednje počivalište na groblju Kovačica.

Na kraju našeg razgovora izrekla je nešto što bismo ozbiljno trebali razmotriti kao njezine posljednje riječi ostavljene nam u zalag: „Mislim da je naša Udruga sv. Josipa Radnika započela nešto što ovdlašnji ljudi trebaju nastaviti i održavati.“

Posve sam uvjeren da će nastaviti sa svojim radom i s druge strane ove naše stvarnosti kroz koju je prošla izljevajući iz vruća ljubavi kojom ju je Bog ispunio vrlo konkretna djela kao znak nepatvorene i rijetke vjere, svojim nebeskim zagovorima pomažući i dalje onima na koje je Bog uputi. Za svoj rad na zemlji nije primala niti marila ni za kakvu naknadu, prolazeći poput anđela i poslušno odlazeći dalje nakon dovršenog djela. Takvi kao ona, rijetki primjeri ponizne isprepletenosti s Božjim naumima i s vjerom tijesno sraslom sa stvarnošću u kojoj se ta ista vjera čudotvorno oživotvoravala, zacijelo zgrču veliko blago na nebesima. Jedno je sigurno: ono što joj je Bog naložio da za sobom ostavi na zemlji s velikim je blagoslovom za ljude oko sebe uistinu i ostavila.

Počivala u miru Božjemu!

Fra Karlo Lovrić daruje nam još jednu knjigu znakovita naslova: „Iz života za život“. To je već drugi svezak njegovih promišljanja uokvirenih u pjesnički deseterac, s ciljem da spretno, jasno i kratko izreknu duboke misli i snažne poruke. Kroz sedamdesetak tisuća napisanih riječi fra Karlo gotovo da ocrta dobar dio svoga svećeničkog puta i pastoralnog djelovanja. *Mate Krajina*

U svom pastoralnom djelovanju (u Hercegovini ili Švicarskoj) svoju dobrotu prema čovjeku fra Karlo je pokazivao nesebičnim angažmanom te govorenim i pisanom, ponajviše pjesničkom riječju. U ovoj knjizi sabran je velik dio upravo takve fra Karlove riječi – one pjesničke. *Fra Marinko Šakota*

Knjigu možete naći u
Suvenirmici Informativnog
centra MIR Međugorje.

Poljska obilježava stogodišnjicu posvećenja Presvetom Srcu Isusovu

Poljaci su u ponedjeljak 27. srpnja obilježili 100. obljetnicu posvećenja Poljske Presvetom Srcu Isusovu.

Čin posvete Poljske Presvetom Srcu Isusovu bio je 27. srpnja 1920., a tri tjedna kasnije Poljska je pobijedila Crvenu armiju u bitci poznatoj kao „Čudo na Visli“. U ljeto 1920. sovjetska vojska pokušala je prijeći Poljsku kako bi ostvarila plan Vladimira Lenjina da izazove komunističku revoluciju u zapadnoj Europi. Lenjin je vjerovao da će, ako zauzme Poljsku, Sovjeti moći pružiti podršku revolucionarima u Njemač-

koj. 15. kolovoza 1920. poljska vojska je zaustavila napredovanje Crvene armije prema Varšavi te ju je u narednim danima potisnula od grada. Poginulo je oko 15 tisuća vojnika Crvene armije i 4500 Poljaka.

Glasnogovornik Poljske biskupske konferencije o. Paweł Rytel-Andrianik rekao je kako se čin posvete ne smije promatrati samo kao povijesni događaj. U priopćenju izdanom 27. srpnja napomenuo je da posveta nudi „pastoralni program za sljedeća desetljeća za milijune katolika u domovini“. Podsjetio je da su poljski

biskupi obnovili posvetu 1951., 1976., 2011. te 2020. Također, istaknuo je da se slike Presvetog Srca Isusova redovito nalaze u domovima Poljaka te da je njegovo štovanje vodilo ljude da vjeruju Bogu i njegovoj ljubavi u teškim vremenima, što je osobito bilo potrebno u 20. stoljeću.

Porast nasilja nad kršćanima u Indiji u prvoj polovini 2020.

Međudominacijska kršćanska inicijativa Persecution Relief izvijestila je da je progon kršćana u Indiji porastao za više od 40 % u prvoj polovici 2020., objavio je 30. srpnja Vatican News. Inicijativa Persecution Relief objavila je polugodišnje izvješće s pojedinostima o progonu kršćana u Indiji. Podaci očituju „vrlo lošu sliku“ o vjerskim slobodama u zemlji.

„Zločini iz mržnje protiv kršćana porasli su za upozoravajućih 40.87 %“, piše u izvješću. Porast je zabilježen unatoč tromjesečnoj karanteni i restriktivnim mjerama u cijeloj zemlji. Inicijativa je zabilježila 293 protukršćanska incidenta u prvih 6 mjeseci 2020.

Među njima je 6 ubojstava. Dvije žene su silovane i ubijene zbog vjere. Druge dvije žene i 10-godišnja djevojčica silovane su zbog odbijanja odricanja kršćanstva.

Uttar Pradesh „ostala je najneprijateljskija prema kršćanima među indijskim savezima“, ističe se u izvješću. U njoj su zabilježena 63 zločina iz mržnje. U državi Tamil Nadu zabilježeno je 28 slučajeva, među kojima i požar u lipnju u kojemu je jedna crkva izgorjela do temelja. Shibu Thomas, utemeljitelj Persecution Reliefa, rekao je za UCA News

da slučajevi progona kršćana postaju sve učestaliji. Ustvrdio je kako su prikupljeni podaci samo „vrh ledenog brijega“. „Mnogi ljudi ne prijavljuju jer se boje odmazde zlostavljača i administrativnog aparata“, istaknuo je. Ipak, u izvješću piše da ima nade jer Bog gleda na ovaj blagoslovljeni narod, a kršćanska manjina u Indiji na koljenima moli za trenutno stanje.

Prema novom izvješću Kina špijunirala Vatikan

Američka organizacija Recorded Future izvijestila je kako su Sveta Stolica, Papinski institut za vanjske misije i biskupija Hong Kong bili hakirani od kineske RedDelte koju financira država, objavila je 29. srpnja UCA News.

Organizacija Recorded Future i njezina Insikt Grupa bavi se praćenjem i analizom podataka koristeći sofisticiranu opremu za otkrivanje cyber špijunaže. „Od početka svibnja 2020. Vatikan i katolička Biskupija Hong Kong bili su među nekoliko organizacija povezanih s Crkvom koje su bile meta RedDelte, skupine s ugrožavajućim aktivnostima financirane od Kine, praćene od Insikt Grupe.“

U rujnu 2018. godine postignut je privremeni dvogodišnji vatican-sko-kineski sporazum o imenovanju biskupa, kao vrhunac napora pape Franje i njegovih prethodnika sv. Ivana Pavla II. i Benedikta XVI. Konačni cilj je privođenje cijele Crkve u Kini u zajedništvo s Rimom.

Pregovori o novom sporazumu privremeno su zaustavljeni zbog pandemije koronavirusa. Vodeći pregovarač Vatikana nadbiskup Claudio Maria Celli potvrdio je da Sveta Stolica „želi nastaviti s ovim korakom, želi ići naprijed.“

Kina, dosljedno, negira optužbe o hakiranju, ali nova istraživanja stručnjaka i novinara iznose na vidjelo nove dokaze o njezinim aktivnostima. Ovo je prvi put da je Vatikan identificiran kao meta kineskih hakera.

Biskupi Engleske i Walesa iznijeli katoličko stajalište o cijepljenju

Biskupi zaduženi u Katoličkoj biskupskoj konferenciji Engleske i Walesa (CBCEW) za područje zdravstva i života objavili su dokument u kojem su razjasnili i potvrdili stajalište o moralnim dvojabama oko cijepljenja te su potaknuli vjernike da štite najugroženije u društvu.

Biskupi Paul Mason i John Sherrington u dokumentu su istaknuli potporu Katoličke Crkve cijepljenju radi zaštite najugroženijih u društvu, posebice pogođenih imunodeficijencijom, trudnica i njihove nerođene djece.

Dok se nastavljaju istraživanja i ispitivanja u globalnoj potrazi za učinkovitim cjepivom protiv koronavirusa, dokument se također dotiče razvoja budućih cjepiva i izražava nadanje da je moguće dobiti cjepivo iz etičnih izvora.

„Crkva razlikuje sadašnje dobivanje cjepiva iz neetičnih izvora od upotrebe staničnih kultura nastalih od pobačenih fetusa 1970-ih. Ljudsko društvo često je imalo koristi od pogrešaka učinjenih u prošlosti za koje se moramo pokajati. Živimo s dobrobitima proizišlima iz vrlo upitnih medicinskih pokusa“, ustvrdili su biskupi, navodeći primjer istraživanja za dobivanje cjepiva protiv boginja. Dodali su kako, unatoč tomu što bi takvo istraživanje bilo neetično prema svim današnjim mjerilima, ne bismo uskratili spasonosno cjepivo zbog njegovoga dvojbenog povijesnog porijekla.

Biskupi su podsjetili kako je Papinska akademija za život 2017. izjavila da se „sva klinički preporučena cjepiva mogu koristiti čiste savjesti te da uporaba takvih cjepiva nije svojevrsno suučesništvo u namjernom pobačaju.“

Biskup Sherrington pozvao je 2019. državu na promicanje buduće proizvodnje cjepiva bez korištenja ljudskih stanica ili uz njihovo korištenje ako su dobivene na etičan način. Dobio je odgovor Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi kako proizvođači, kada su jednako učinkovite i sigurne, pronalaze alternative korištenju ljudskih diploidnih stanica. Ipak, to nije slučaj s rubeolom, bjesnoćom ili hepatitisom A, ali je istaknuto kako se za cjepiva protiv tih bolesti neće koristiti nova tkiva fetusa. Dapače, Ministarstvo je odgovorilo kako nema saznanja da se u proizvodnji nekoga novog cjepiva koriste ljudske diploidne stanice.

Požar u katedrali u Managui

Očevici i biskupi tvrde da je požar koji je 31. srpnja zahvatio katedralu u glavnom gradu Nikaragve podmetnut, a vlasti pak da je riječ o slučaju.

Potpredsjednica Rosario Murillo objavila je da je požar slučajno izazvan upaljenim svijećama. Nadbiskup Manague kardinal Leopoldo Jose Brenes javnosti se pak obratio priopćenjem u kojem pojašnjava da je to nemoguće. Naime u požaru je gotovo potpuno spaljen drevni križ Sangre de Cristo (Krv Kristova) koji mjesna Crkva štuje od 17. stoljeća i pred kojim je 1996. molio sv. Ivan Pavao II. Zbog vjerskoga i povijesnog značenja toga križa poduzete su brojne zaštitne mjere. Zbog tog stalnog nadzora nije uopće moguće da su požar izazvale upaljene svijeće, poručio je kardinal Brenes.

Svjedoci tvrde da su vidjeli „osobu u kapuljači“ koja je u kapelu katedrale ubacila Molotovljevi koktel. Pomoćni biskup Silvio Jose Baez u tweetu je poručio da je „napad na katedralu teroristički čin usmjeren protiv nikaragvanskih katolika.“ Istaknuo je također da u toj kapeli ni nema svijeća.

Napad su osudile brojne nacionalne organizacije za ljudska prava i ostale nevladine udruge. Smatraju da je za njega odgovorna vladajuća Sandinistička fronta nacionalnoga oslobođenja „te je stoga riječ o državnom terorizmu“. Također izražavaju zabrinutost za sudbinu svjedoka koji su proturječili vladinoj verziji.

Protetkih tjedana u Nikargvi napadnuto više katoličkih crkava nakon što je kardinal Brenes zbog pandemije koronavirusa otkazao najveću nacionalnu crkvenu proslavu, u čast sv. Dominika Guzmana, utemeljitelja Dominikanskoga reda.

Kip Isusa u Varšavi oskrnavljen LGBT zastavom u duginim bojama i anarhističkom simbolom

Anarhisti i LGBT aktivisti oskrvnili su u petak 31. srpnja u Varšavi Isusov kip koji nosi križ. Skupina ljudi je oko Isusovih usta zavezala maramu s anarhističkim simbolom, a na križ postavila LGBT zastavu u duginim bojama. Fotoreporter JohnBoB & Sophie Art preuzeli su odgovornost za ovo oskrvnuće, a isto su učinili na još nekoliko kipova širom Varšave.

„Odlučili smo djelovati“, objašnjavaju ovaj vandalizam. „Sve dok se ne iskorijeni homofobija i ne nestane posljedni homofob. To je naša manifestacija na razlike koje imamo u društvu – ova duga.“

„Sve dok zastava čini nekoga gorim i neprimjerenim za društvo svečano obećavamo da ćemo i dalje provocirati. Oprostite, ali nitko neće reći da je poljska zastava neprimjerena i da nekoga vrijeđa. Ovo je naš poziv na bitku. Trebat će vam toliko vremena da vas podsjetimo da postojimo. Da niste sami. Ovaj grad je također naš. Ovo je borba“, napisali su.

Otac Kryspin Banko iz Kongregacije svećenika misionara svetog Vinka Paulskog osudio je ovaj čin vandalizma, piše ChurchPop, a u subotu 1. kolovoza prenosi portal medjugorje-info.com.

„Oskrvnuće Kristovog lika ispred crkve Svetog Križa u Varšavi ispunilo je župljane tugom i nevjericom kao i ostale stanovnike glavnog grada.“

Svećenici iz Kongregacije misionara, koji ovdje služe već četiri stoljeća, također su izrazili ogorčenje zbog ovog neobjašnjivog čina. U ovom teškom iskustvu za sve nas, molimo za obraćenje savjesti i srca“, rekao je otac Banko.

REDOVNIČKO OBLAČENJE

U subotu, 11. srpnja 2020., u 18 sati, u crkvi sv. Petra i Pavla u Mostaru, pod svetom misom u 18 sati, deseterica postulanata obukli su franjevački habit i stupili u novicijat Hercegovačke franjevačke provincije.

Novicijat će provesti u samostanu na Humcu. Novi novaci su: Alen Barać (župa Uznesenja BDM, Široki Brijeg), Franjo Brbor (župa sv. Ante, Humac), don Ante Kelava (župa sv. Ivana Krstitelja, Roško Polje),

Nikola Kolak (župa sv. Ilije, Veljaci), Ivan Lovrić (župa sv. Ane, Zagreb), Filip Miloš (župa sv. Kate, Grude), Antonio Nikolić (župa sv. Petra i Pavla, Mostar), Antonio Ramljak (župa Bezgrešnog začeca BDM, Posušje), Marko Vukadin (župa Uznesenja BDM, Seonica) i Lucijan Zeljko (župa Uznesenja BDM, Široki Brijeg).

Misno slavlje i obred oblačenja predvodio je provincijal fra Miljenko Steko,

a suslavili su meštar postulanata fra Iko Skoko, meštar novaka fra Stanko Mabić, gvardijan fra Danko Perutina te još 45 misnika.

Liturgijskom asistencijom ravnao je fra Marko Galić zajedno s novacima. Misno slavlje svojim skladnim pjevanjem uzveličali su naši bogoslovi. Nakon svete Mise, druženje je nastavljeno u klausturu samostana.

HOD ZA ŽIVOT

MILE MAMIĆ

HOD JE VRLO ZANIMLJIVA RIJEČ. U genitivu jednine je kratki naglasak: *hōda*. Dativ i lokativ jednine se razlikuju po naglasku: Možemo se pridružiti *Hōdu* za život. Možemo sudjelovati u *hōdu* ili nekoga poznati *po hōdu*. Možemo nešto rješavati u *hōdu*. *Hod* može značiti i mjeru udaljenosti. Nije dobro imati puno *prazna hoda*. To je odglagolska imenica od glagola *hodati* ili *hoditi*. Opći glagol kretanja je *ići* s mnoštvom složenica. Njegovo je značenje znatno šire nego u nekim jezicima. Nama je on i istoznačnica za „putovati“. Glagol *ići* je nepravilan: *ići* – *idem* – *išao*. U složenicama ima još i osnova –*laziti*: *dolaziti*. Oblici mu se tvore od različitih osnova. U obliku *išao* krije se korijen glagola *hoditi/hodati*, samo što je *h* prešlo u *š*, kao npr. *Duh* – *Duše*. Momak i djevojka *hodaju*, upoznaju se prije ženidbe. Prastaru riječ *hod* nalazimo i u drugim slavenskim jezicima. Nalazi se i u složenici *hodočašće*, gdje hodom iskazujemo komu čast. Kad se radi o velikim udaljenostima i putovanju raznim prijevoznim sredstvima, neki to preinačuju u *vozočašće*. I sami se smiju kad to kažu jer nije to potrebno.

Već smo govorili o riječi život. Riječ je vrlo dinamična: nom. jd. život, gen. jd. živōta, vokativ jd. živote, gen. mn. živōta. Kad je riječ o ljudskom životu, on je sudbinski vezan s riječju *smrt*. Vidjeli smo: život i smrt se i opisuju jedno pomoću drugoga u ljudskom smislu, uključujući vremenske odrednice početak i kraj. Tako su riječi doživotni i dosmrtni u općejezičnoj uporabi istoznačnice, ali se u hrvatskom pravnom jeziku znatno razlikuju. Ugovor o doživotnom i dosmrtnom uzdržavanju nisu isto.

Sveza Hod za život nastala je u novije vrijeme. To je u uskoj vezi

sa životom i smrću. Dosta je česta sveza: *kultura života* i *kultura smrti*. U pitanju je odnos prema vrijednostima, prema Bogu i čovjeku, prema temeljnim ljudskim pravima, prema savjesti, prema opredjeljenju za dobro ili zlo.

Hod za život posebno je organizirana manifestacija Pokreta za život (Pro Life). To je udruga aktivista na svjetskoj, nacionalnoj i lokalnoj razini koja se je opredijelila za život, sreću, blagoslov. Žele to svima pokazati i pozvati ih da se opredijele za Život i budu poput njih sretni i blagoslovljeni.

Bog, Tvorac života u Ponovljenom zakonu (30, 15) kaže: „Gledaj! Danas preda te stavljam: život i sreću, smrt i nesreću...“ a malo dalje (30, 19-20) nastavlja: „Uzimam danas za svjedoke protiv vas nebo i zemlju da pred vas stavljam: život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život, dakle, biraj, ljubeći Jahvu, Boga svoga...“

Cijela Biblija je Poziv na Život. Ona je ljubavno pismo Boga živoga živomu čovjeku. Imamo, dakle, na jednoj strani: život, sreću, blagoslov..., a na drugoj: smrt, nesreću, prokletstvo...

Imamo dvije uigrane, uvjetno rečeno, ženske ekipe, da ne kažem momčadi. Na jednoj strani su pozitivne ljudske osobine, sklonosti, krjeposti, vrline. Kapetanica im je poniznost i ljubav, dvije u jednoj, nerazdružive i snažne. Na drugoj su strani negativne ljudske osobine, sklonosti, navike, mane. Kapetanica im je oholost. U prekrasnoj priči Heraklo na raskršću i u kršćanskoj umjetnosti krjeposti i mane su personificirane.

Ta se utakmica igra u ljudskom srcu, u meni, u tebi, brate i sestro, u svakom čovjeku, u cijelom čovječanstvu kroz povijest.

Zbog čovjekove grješnosti negativne nam se osobine tako lako primaju, a pozitivne se tako mukotrпно stječu, čuvaju, učvršćuju i njeguju. Puno toga u nama „navija“, „igra“ za negativke, a da toga nismo dovoljno ni svjesni. A u dubini duše želimo ono drugo, dobro, sveto. Treba nam pomoć s neba. Treba nam milost, Božja snaga. Bog nam priskače u pomoć.

Marijinim pristankom (Neka mi bude po riječi tvojoj) Sin Božji postaje čovjekom u osobi Isusa Krista. On je Put, Istina i Život. On je Život i prvi hodač za život. On je začetnik Hoda za život. To je prvi spasenjski korak Sina Božjega. On osobno ulazi u ljudsku povijest, uzima ljudsku narav, utjelovljuje se, postaje čovjek, naš brat, jedan od nas. Hod za život je javno očitovanje opredjeljenja za život kao Božji dar. Zauzimanje za zaštitu ljudskoga života od začeca do prirodne smrti. Zauzimanje za odgovorno ponašanje prema daru života, za ljubav prema Bogu i čovjeku, solidarnost, altruizam, žrtvovanje za druge, darivanje, sebedarje, divljenje pred čudom života.

„Gledajte koliku nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i

jesmo.“ (1 Iv 3, 1) Svaki je čovjek Božje stvorenje. Od Boga smo, Bog nas ljubi, Bog dolazi k nama, među nas, uzima ljudsku narav, postaje čovjekom da nas sve otkupi, spasi, dovede Ocu.

U svakodnevnoj borbi između dobra i zla, u ovoj teškoj utakmici između mana i krjeposti, velika je stvar što su Isus i Marija neumorni i trajno djelatni u službi dobra i spasenja čovjeka. To pokazuju mnoga obraćenja u Međugorju i drugdje. Bog se na čudesan način služi ljudima, zbivanjima, djecom, snovima.

Hod za život je Božje djelo. Isus i Marija su uvijek na strani života, dobra, krjeposti, čovjeka, spasenja i sreće. Oni su trajno u Hodu za život. Neka cijeli naš životni tijek bude hod za život u svojoj punini!

U temelju Marijine i Isusove škole je poniznost, poslušnost Ocu. Marija je ponizna „služenica Gospodnja“, Isus je učitelj „krotka i ponizna srca“ (Mt 1, 29). „On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe „oplijeni“ uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan; obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu. Zato Bog njega preuzvisi...“ (Fil 2, 6-9) Poslušnost, ljubav i njihove „suigračice“, uz Isusa, Mariju i druge svece kao uzore i zagovornike, pomoći će nam u životnoj utakmici za bolji, ljepši i pravedniji svijet.

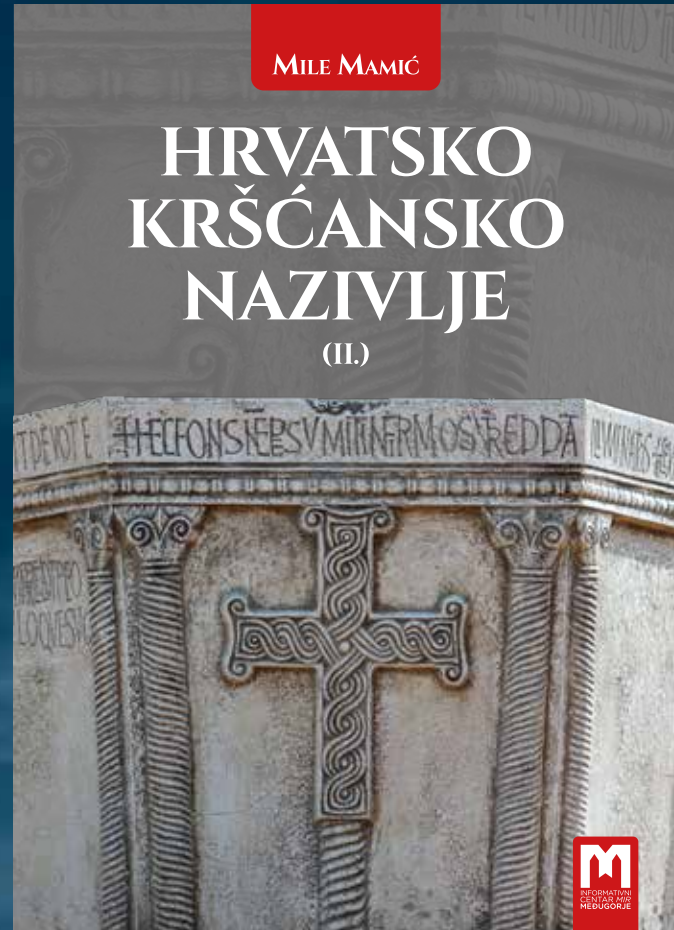
Hod za život nije načelno hod protiv nego hod za. Hod za sve spomenute vrijednosti, vrline, krjeposti. Biti protiv toga znak je duhovne sljepoće. Ali zanosni navijači i igrači one druge ekipe, muške i ženske, imaju drukčiji odnos prema tim temeljnim vrijednostima, imaju drukčije poglede, opredjeljenja. Teško bi se moglo reći: ideale. Koliko su slobodni u svojim prosudbama vrijednosti, teško bi se moglo reći. Vjerujem da je Isus na križu i za njih molio: „Oče, oprosti im jer ne znaju što čine!“

Oni Hod za život i javno zauzimanje za temeljne vrijednosti doživljavaju kao govor mržnje. Oni se proglašavaju naprednim. Njihovo „uvjerenje“ je vrhunac ljudske civilizacije, demokracije, slobode. Oni pobačaj, ubojstvo djeteta u majčinoj utrobi, smatraju „ženskim pravom“. Tko odbija suradnju u tom zločinu jer mu to savjest ne dopušta, smatraju ga nazadnim. Oni se zauzimaju za pravo na pobačaj, a tko to ne će da radi, nema mu posla. Neka radi nešto drugo gdje mu ne treba savjest. Oni se zalažu za pobačaj i eutanaziju, a ta dva zla našega vremena usmrtili su više ljudi nego Stogodišnji rat, svi ratovi i diktature zajedno. Ta se zla nazivaju „ljudskim pravom“ (o čemu /slobodno/ ne odlučuje ugrožena osoba) nego druge osobe radi svoje komocije. To je njihovo „pravo“! U mnogim se „naprednim“ državama više ne rađaju djeca s posebnim potrebama. Japanski ministar mirovinskog optužuje za krizu umirovljenike što brže ne umiru. Neki bi pojam eutanazije htjeli proširiti sve do začeca ili abortusa do punoljetnosti i starosti. U racionalizaciji društvene potrošnje neki će „zdravi“ predložiti da se ubiju svi bolesni i zatvore sve bolnice, neki će „pošteno“ i „slobodni“ predložiti da se pobiju svi kradljivci, kriminalci, zatvorenici. Bez savjesti u srcu ljudska glupost je vrlo domišljata. Zato bi neki htjeli ukinuti priziv savjesti, pravo na savjest. Kakva nas „prava“ još čekaju!? A svaki glas za Život, za pravo nerođenih, bolesnih, ugroženih proglašava se govorom mržnje.

Život bez savjesti je zvjernjak, gdje svatko svakoga može ubiti kad god hoće i za što god hoće, pa i bez razloga. Za njih vrijedi pretpostavka nevinosti, a za nas pretpostavka krivnje. Hvala! Ne želimo takav svijet.

Ljubimo sve ljude! Molimo za sve ljude! Ne isključujmo nikoga! To je pravi Hod za život!

Poštovani čitatelji, iz tiska je izašla nova knjiga prof. dr. sc. Mile Mamića pod naslovom: Hrvatsko kršćansko nazivlje (II.). Knjiga je plod četverogodišnje suradnje s Glasnikom mira.

U ovo je knjizi autor znatno proširio i produbio svoje istraživanje hrvatskoga kršćanskoga nazivlja. Većina ovih članaka potpuno su novi, dok su neki malo prerađeni, posuvremenjeni i osvježeni.

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Tjedni molitveni program

ljetni raspored (od 1. lipnja do 31. kolovoza)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 19 h Sv. misa
 20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 19 h Sv. misa
 20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
 Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 18 h Krunica
 19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
 20 - 21 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 16 h Križni put uz Križevac
 18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
 20 - 21 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 19 h Sv. misa
 20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
 Euharistijsko klanjanje

NEĐELJA I BLAGDANI

7, 8, 11 i 19 h Sv. mise na hrvatskom
 Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
 Prije podne Sv. mise na različitim jezicima
 Tijekom dana Susreti sa svjedocima
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 16 h Krunica na Brdu ukazanja
 18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 19 h Sv. misa
 20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

ZA HRVATSKE HODOČASNIKE

Svakoga dana od 1. srpnja do 31. kolovoza
 13 h sv. misa na hrvatskom jeziku

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Subota, 15. 8. 2020.

UZNESENJE BLAŽENE DJEVICE MARIJE
 vl.: Otk 11, 19a; 12, 1-6a.10ab; Ps 45, 10-12.16; 1Kor 15, 20-27a; Lk 1, 39-56

Neđelja, 16. 8. 2020.

Iz 56, 1.6-7; Ps 67, 2-3.5-6.8; Rim 11, 13-15.29-32; Mt 15, 21-28

Ponedjeljak, 17. 8. 2020.

Ez 24, 15-24; Otpj. pj.: Pnz 32, 18-21; Mt 19, 16-22

Utorak, 18. 8. 2020.

Ez 28, 1-10; Otpj. pj.: Pnz 32, 26-28.30.35c-36; Mt 19, 23-30

Srijeda, 19. 8. 2020.

Ez 34, 1-11; Ps 23, 1-6; Mt 20, 1-16a

Četvrtak, 20. 8. 2020.

od dana: Ez 36, 23-28; Ps 51, 12-15.18-19; Mt 22, 1-14

Petak, 21. 8. 2020.

od dana: Ez 37, 1-14; Ps 107, 2-9; Mt 22, 34-40

Subota, 22. 8. 2020.

Blažena Djevica Marija Kraljica
 od dana: Ez 43, 1-7a; Ps 85, 9-14; Mt 23, 1-12

Neđelja, 23. 8. 2020.

Iz 22, 19-23; Ps 138, 1-3.6.8bc; Rim 11, 33-36; Mt 16, 13-20

Ponedjeljak, 24. 8. 2020.

vl.: Otk 21, 9b-14; Ps 145, 10-13b.17-18; Iv 1, 45-51

Utorak, 25. 8. 2020.

2Sol 2, 1-3a.14-17; Ps 96, 10-13; Mt 23, 23-26

Srijeda, 26. 8. 2020.

2Sol 3, 6-10.16-18; Ps 128, 1-2.4-5; Mt 23, 27-32

Četvrtak, 27. 8. 2020.

od dana: 1Kor 1, 1-9; Ps 145, 2-7; Mt 24, 42-51

Petak, 28. 8. 2020.

od dana: 1Kor 1, 17-25; Ps 33, 1-2.4-5.10ab.11; Mt 25, 1-13

Subota, 29. 8. 2020.

Mučeništvo sv. Ivana Krstitelja

vl.: Jr 1, 17-19; Ps 71, 1-6b.15ab.17; Mk 6, 17-29

Neđelja, 30. 8. 2020.

Jr 20, 7-9; Ps 63, 2-6.8-9; Rim 12, 1-2; Mt 16, 21-27

Ponedjeljak, 31. 8. 2020.

1Kor 2, 1-5; Ps 119, 97-102; Lk 4, 16-30

Utorak, 1. 9. 2020.

1Kor 2, 10b-16; Ps 145, 8-14; Lk 4, 31-37

Srijeda, 2. 9. 2020.

1Kor 3, 1-9; Ps 33, 12-15.20-21; Lk 4, 38-44

Četvrtak, 3. 9. 2020.

od dana: 1Kor 3, 18-23; Ps 24, 1-6; Lk 5, 1-11

Petak, 4. 9. 2020.

1Kor 4, 1-5; Ps 37, 3-6.27-28.39-40; Lk 5, 33-39

Subota, 5. 9. 2020.

1Kor 4, 6b-15; Ps 145, 17-21; Lk 6, 1-5

Neđelja, 6. 9. 2020.

Ez 33, 7-9; Ps 95, 1-2.6-9; Rim 13, 8-10; Mt 18, 15-20

Ponedjeljak, 7. 9. 2020.

od dana: 1Kor 5, 1-8; Ps 5, 4b-7.12; Lk 6, 6-11

Utorak, 8. 9. 2020.

ROĐENJE BLAŽENE DJEVICE MARIJE

vl.: Mih 5, 1-4a (ili: Rim 8, 28-30); Ps 13, 6; Mt 1, 1-16.18-23

Srijeda, 9. 9. 2020.

1Kor 7, 25-31; Ps 45, 11-12.14-17; Lk 6, 20-26

Četvrtak, 10. 9. 2020.

1Kor 8, 1b-7.10-13; Ps 139, 1-3.13-14.23-24; Lk 6, 27-38

Petak, 11. 9. 2020.

1Kor 9, 16-19.22b-27; Ps 84, 4-6a.8a.12; Lk 6, 39-42

Subota, 12. 9. 2020.

iii: Presveto Ime bl. Dj. Marije

1Kor 10, 14-22; Ps 116, 12-13.17-18; Lk 6, 43-49

Neđelja, 13. 9. 2020.

Sir 27, 33-28, 7; Ps 103, 1-4.8.10-12; Rim 14, 7-9; Mt 18, 21-35

Ponedjeljak, 14. 9. 2020.

UZVIŠENJE SVETOGA KRIŽA
 vl.: Br 21, 4b-9 (ili: Fil 2, 6-11); Ps 78, 1-2.34-38; Iv 3, 13-17

Utorak, 15. 9. 2020.

Bl. Djevica Marija Žalosna

vl.: Heb 5, 7-9; Ps 31, 2-6.15-16.20; Iv 19, 25-27 (ili: Lk 2, 33-35)

20
GODINA

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24
SATA

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

Banja Luka
87,8 / 106,7

Žepče 100,1

Jajce 87,8

Nova Bila
100,00

Zenica 100,1

Bugojno 101,8

Olovo 96,1

Rama 104,7

Sarajevo 96,1

Međugarje 98,3
Mostar 100,00

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna
Hrvatska **101,5 MHz**

Zagreb, Lika,
Sr. Hrvatska **107,8 MHz**

SATELIT: Europa, Bliski
istok i Afrika- EUTELSAT 16°E

EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM

INTERNETA: www.radio-medjugorje.com

Kako postati podupiratelj?

Jednostavno! Pošaljite nam vaše osobne podatke na podupiratelj@medjugorje.hr i godišnjom članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160 HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku 50 CHF) i postanite dio naše radijske obitelji. Hvala vam od srca!

INFORMATIVNI
CENTAR **MIR**
MEĐUGORJE

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Uredništvo: +387 36 653 580
Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548
Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr
www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja MIR Međugarje djeluje od 1997. godine. Program našeg radija dio je svakodnevnice u Vašim domovima u domovini i inozemstvu, na radnim mjestima... Kao glasnik mira Radiopostaja odašilje poruke iz Međugarja. Putokaz je hodočasniciima iz cijelog svijeta.

RADIO KOJI IMA DUŠU

